

AŠ STOVĖJAU PRIE DANGAUS IR PRAGARO VARTŲ

Asmeninis dr. Glorijos Polo liudijimas

Kaunas
2010

Šis liudijimas gali būti laisvai platinamas, kopijuojamas ir naudojamas, jei bus išpildytos šios sąlygos:

- teksto negalima nei sutrumpinti, nei pakeisti,
- negalima ištraukti frazių iš konteksto,
- šiuos puslapius ir jų kopijas galima naudoti ir platinti tik nekomerciniais tikslais.

Glorija Polo

Versta iš esperanto kalba leidžiamo čekų katalikų žurnalo
„DIO BENU“ Nr. 1, 2009.

Iš esperanto kalbos vertė **Irena Šukienė, Valdonė Skujienė,
Rita Valčiukaitė**

Tekstai patikrinti ir papildyti iš www.gloriapolo.net

Nuotraukos pristatyme ir viršelyje – iš www.halfthekingdom.org,
www.gloriapolo.net

Iš vokiečių kalbos vertė ir patikrino **Aleksandras Žarskus**
Redagavo, maketavo ir viršelį kūrė **Rasa Ambraziejienė**

TURINYS

Ižanga	4
Įvadas	7
GLORIJOS POLO LIUDIJIMAS	8
Žaibo kirtis	8
Stebuklai, kuriuos Dievas man padarė	9
Antroji įvykio pusė	13
Pirmas sugrįžimas	16
Tuštystė	17
Ligoninėje	18
Velnias tikrai yra	19
Vargšės sielos	24
Mačiau savo tėvus	27
Eutanazija ir pagalba mirštant	28
Egzaminas	29
Mylėk savo Dievą labiau už viską	30
Ezoterizmas ir reinkarnacija	32
Aš ir mano artimas	33
Aš ir mano šeima	34
Netark Viešpaties vardo be reikalo	36
Švęsk Viešpaties dieną	38
Gerbk savo tėvą ir motiną	41
Nežudyk	45
Mano draugės Estelos abortas	49
Šešiolikos metų praradau nekaltybę	52
Abortas – sunkiausia ir baisiausia nuodėmė	55
Nesvetimauk	63
Nevok	65
Nemeluok	67
Negeisk neteisėto turto	69
Gyvenimo knyga	69
Paskutinis klausimas	73
Dievo meilė	74
PRIEDAS 1. Pasakyk tėvams, kad aš noriu gyventi	83
PRIEDAS 2. Negimusių vaikų istorijos	88

ĮŽANGA

Nuo 1975 metų, kai Reimondas Mūdis (dr. Raymond A. Moody) išleido pirmąją knygą apie žmogaus išgyvenimus klinikinės mirties metu, šią ypatingą žmogaus, esančio ribinėje padėtyje tarp gyvenimo ir mirties (*near-death experiens*), sąmonės būseną pradėjo tyrinėti psichologai. Apie tai parašyta daug knygų, kurių tik kelios išverstos į lietuvių kalbą.

Yra surinkta ir atspausdinta labai daug klinikinės mirties patirčių liudijimų. Dažniausiai žmonių, kurie klinikinėje mirtyje pabuvojo trumpai – nuo sekundžių iki keliolikos minučių. Trumpai „mirusiųjų“ pasakojimai yra gana panašūs ir juose pasikartoja tie patys išgyvenimai, kuriuos jau pirmoje savo knygoje „Gyvenimas po gyvenimo“ aprašė R. Mūdis. Trumpai klinikinėje mirtyje buvusių žmonių patirtis beveik visada būna teigiama. Kai kurie tyrinėtojai paskubėjo daryti išvadas, kad mirtis yra „visai kas kita“, kad joje nėra skaudžių patirčių, kaip kad moko visos religijos.

Tačiau nedaug yra atvejų, kai žmogus sugrižta į gyvenimą po kelių valandų ar net parų. Tokie žmonės jau būna patyrę kitokių ir dažniausiai skaudžių išgyvenimų. Ilgai klinikinėje mirtyje buvusiųjų patirtys skirtingos ir skiriasi net labai ryškiai, priklausomai nuo to, koks yra pats žmogus.

Trumpai klinikinėje mirtyje buvusių žmonių išgyvenimai yra panašūs ir teigiami, matyt, todėl, kad jie patyrė tik mirties pačią pradžią, t. y. sielos atsiskyrimą nuo kūno, kuris, kaip tam tikras su žmogaus sandara susijęs procesas, daugmaž visiems yra vienodas. Mirties procesui rutuliojantis toliau, ryškėja skirtumai, kurie priklauso nuo konkretaus žmogaus.

Glorijos Polo (dr. Gloria Polo) atvejis yra būtent toks. Jis unikalus dar ir tuo, kad Glorija nuo fizinio kūno atsiskyrė du

kartus. Kai po žaibo kirčio ją ištiko klinikinė mirtis, jos patirtis buvo teigiama ir panaši į tą, kurią iš pradžių patiria visi mirštantieji. Ji, kaip ir dauguma trumpai klinikinėje mirtyje buvusiųjų, labai nenorėjo sugįžti. Tačiau kai ant operacinio stalo Glorija dar kartą, ir ilgam, atsiskyrė nuo fizinio kūno, – jos patirtis jau priklausė nuo to, kokia ji buvo iki nelaimingo atsitikimo.

Yra tekę skaityti įvairių žmonių klinikinės mirties pasakojimus. Kaskart atrandu tai, kas stebina ir pamoko – iš kiekvienos, tegu ir kito žmogaus, patirties galime mokytis. Glorijos Polo patirtis įdomi tuo, kad pomirtinį teismą ji išgyveno kaip egzaminą, kurį laikė skaitydama savo Gyvenimo Knygą. Ji sugrižo į žemę, tačiau su užduotimi – plačiai skelbti tai, ką patyrė egzaminu, laikyto iš Dešimties Dievo įsakymų, metu.

Tibete tokie žmonės, kurie po klinikinės mirties sugrižta su misija skelbti pomirtinio gyvenimo patirtį, vadinami specialiu vardu – *delogai*.

Aleksandras Žarskus

Glorija Polo prie Gvadelupės Mergelės paveikslo, Meksika.

IVADAS

Jei kuris nors iš jūsų abejoja ar mano, kad Dievas neegzistuoja, o pomirtinis gyvenimas yra filmų autorių išmislis, arba jei galvojate, kad mirus viskas baigiasi, prašau – perskaitykite šią knygutę. Skaitykite ją ištisai, nuo pradžios iki pabaigos. Po to, kad ir kaip skeptiškai būtumėte nusiteikęs, jūsų nuomonė tikrai pasikeis.

Čia kalbama apie gerai dokumentuotą atsitikimą, įvykusį 1995 metais. Glorija Polo (dr. Gloria Polo) yra moteris iš Kolumbijos, dantų gydytoja, kuri „mirė“ per nelaimingą atsitikimą. Ji buvo taip sunkiai sužeista, kad keletą dienų gulėjo komoje ir jos gyvybė buvo palaikoma tik aparatų pagalba. Išjungus prietaisus, ji būtų mirusi tą pačią akimirką. Prižiūrintys gydytojai norėjo išjungti gyvybę palaikantį aparatą. Tik Glorijos sesuo, taip pat gydytoja, primygtinai reikalavo, kad prietaisai liktų prijungti.

Komos metu Glorija buvo anapusinėje tikrovėje ir grįžo liudyti tiems, kurie netiki. Ji atnešė mums labai svarbų liudijimą. Bet verčiau skaitykite jos pačios pasakojimą.

Glorija Polo patyrė mistinį išgyvenimą, kurį tiksliai papasakoja. Ši patirtis taip ją sukrėtė, kad Viešpaties valia ji tapo balsu, šaukiančiu į šiuolaikinę „tikėjimo dykumą“. Glorijos liudijimo esmė ir pats jos išgyvenimas yra ne kas kita, kaip žvilgsnis į beribę Dievo meilę ir į begalinį Jo galeistingumą.

Glorija kalba apie tuos pačius dalykus, kaip ir mūsų dabartinis popiežius Benediktas XVI savo pirmojoje enciklikoje *Deus caritas est (Dievas yra meilė)*.

Juk Dievas mums nuolat teikia liudijimus, bet mes neigiame Jo buvimą...

GLORIJOS POLO LIUDIJIMAS

ŽAIBO KIRTIS

Labas rytas, sveikinkite Viešpatį Dievą, brangūs broliai ir seserys!

Man labai džiugu, kad galiu būti čia, su jumis ir dalytis ta didele dovana, kuria mane apdovanojo Dievas. Tai, ką jums papasakosiu, atsitiko 1995 metais gegužės 5 dieną, apie penktą valandą po pietų šalia Nacionalinio universiteto Bogotoje, Kolumbijos sostinėje.

Esu odontologė (dantų gydytoja). Aš ir mano 23 metų amžiaus sūnėnas, taip pat odontologas, darbavomės prie mūsų disertacijos. Tą dieną – tai buvo lietingas penktadienis, – kartu su mano vyru ėjome link odontologijos fakulteto atsinešti keleto prareikusių knygų.

Mes su sūnėnu ėjome prisidengę nedideliu skėčiu. Mano vyras buvo apsilvilkęs lietpalčiu ir, kad apsisaugotų nuo lietaus, ėjo prisišliejęs prie bibliotekos sienos. Vengdami lietaus klanų, mes nepastebimai artėjome prie medžių alėjos ir, kai peršokome didelę balą, į mus pataikė žaibas. Taip stipriai, kad mes suanglėjome.

Mano sūnėnas mirė vietoje. Žaibas į jį trenkė iš nugaros ir sudegino visą jo kūną iš vidaus. Išoriškai jis liko nepaliestas. Nors jis buvo jaunas, bet visiškai pasiaukojęs Dievui. Ypač jis garbino kūdikėlį Jėzų. Sūnėnas ant kaklo nešiojo Jo medalikėlį iš kvarco kristalo. Teisės medicinos specialistai teigė, kad kvarcas ir pritraukė žaibą. Žaibas pataikė tiesiai į širdį. Širdis sustojo, sudegė visi vidaus organai, ir žaibas išėjo per kojas. Bandymai atgaivinti buvo visai beviltiški, nors išorėje nebuvo jokių nudegimų.

Man tekęs žaibas įėjo per ranką ir siaubingai nudegino visą kūną – vidų ir išorę. Dabar mano kūnas išgijęs. Už tai

dėkoju gailestingajam Dievui. Visas mano kūnas buvo smarkaus žaibo sudegintas. Krūtų neliko, ypač kairėje pusėje – kur buvo krūtis, liko didžiulė skylė. Ant manęs neliko sveikos vietos – šonkauliai, pilvas, pilvo apačia, taip pat kojos ir kepenys buvo visiškai sudegę. Žaibas išėjo per dešinę koją, buvo sunkiai pažeisti inkstai, plaučiai ir kiaušidės.

Apsisaugojimui nuo nėštumo mano gimdoje buvo varinė spiralė, o varis yra geras elektros laidininkas. Galbūt todėl kiaušidės buvo taip stipriai sudegintos. Jos tapo mažytės, kaip dvi džiovintos vynuogės. Mano širdis sustojo, aš faktiškai buvau negyva. Kūnas trūkčiojo ir drebėjo dėl žaibo sukeltų elektros išlydžių. Šlapioje žemėje vis dar buvo elektros įtampa. Dėl to iš pradžių niekas man negalėjo padėti, nes ilgokai nebuvo galima prie manęs prisiliesti.

STEBUKLAI, KURIUOS DIEVAS MAN PADARĖ

Dėl sunkių sužeidimų ir nudegimų, dėl sustojusios širdies ir dėl to, kad ilgą laiką dėl elektros iškrovų negalima buvo prisiliesti prie ant šlapios žemės gulinčio kūno, mano gyvybei grėsė didžiulis pavojus.

Stebuklingus Dievo darbus, kuriuos Jis padarė mano kūnui, noriu jums paliudyti trimis faktais. Visų pirma, dėl sustojusios širdies smegenys negavo deguonies ir dėl to jos turėjo būti pakenktos. *[Gdytojo aiškinimas: Tik tuojau pat pradėtas gaivinimas gali išgelbėti gyvybę, nes po trijų minučių dėl deguonies trūkumo smegenyse prasideda negrįžtami pakitimai]*

Nors, kai sustojo širdis, mano kūnas tik ilgai pabuvus komoje buvo prijungtas prie širdies-plaučių funkcijas atliekančio aparato, **mano smegenyse nėra jokių pakenkimų**, – galite tuo įsitikinti, mane matydami ir girdėdami.

Daug gydytojų Bogotos ligoninėje įtikinėjo mano seserį, kuri taip pat buvo gydytoja, kad nebėra jokios prasmės laikyti mano kūną prijungtą prie širdies-plaučių aparato. Bet sesuo nesutiko jį išjungti, ir kūnas toliau liko prijungtas prie gyvybės palaikymo prietaisų.

Tai buvo mediciniškai nepaaiškinamas stebuklas.

Kitas stebuklas – kad mano suanglęję plaučiai ir inkstai vėl pradėjo veikti. Gydytojai neprijungė mano kūno prie dializės aparato, nes manė, kad mano inkstai nebegalės veikti. Jie manė, kad neturiu jokių galimybių likti gyva ir todėl nėra reikalo valyti kraują, dirbtinai palaikant inkstų funkciją. Nepaisant medicininių išvadų, ***mano inkstai vėl pradėjo veikti.***

Odos atsistatymas taipogi buvo didelis stebuklas. Mano kūnas dėl nudegintos odos buvo viena didelė žaizda, – visur raudona mėsa. Skausmas buvo neišpasakytas – degino, lyg būčiau svilinama ant ugnies. Degė išorėje, degė ir viduje po kiekvieno įkvėpimo.

Skaudėjo visą, tik savo pėdų visai nejaučiau. Kai valydavo mano atviras žaizdas, kojų neskaudėdavo, tuo tarpu kitas kūno vietas skaudėjo baisiai. ***Mano kojos atrodė tarsi du dideli, suanglęję, mediniai ramsčiai.*** Jos buvo visai juodos.

Po mėnesio gydytojai man pasakė: „Matai, Glorija, ***stebuklas, kurį Dievas padarė, yra neįtikėtinas, – visa oda atsinaujino.*** Nors dar labai plona ir tik vietomis atsiradusi odelė, tačiau jos lopinėliai leidžia tikėtis, kad netrukus visas kūnas bus padengtas apsaugine oda. Tačiau rūpestį kelia tavo kojos. Čia mes nieko negalime padaryti. Kojas teks nupjauti“.

Aš buvau labai sportiška, aerobikos mėgėja. Kai jie pasakė, kad nupjaus mano kojas, aš galvojau tik viena: reikia kuo greičiau iš šios ligoninės pabėgti. Būtina iš čia sprukti ir gelbėti savo kojas. Kai tik gydytojai išėjo iš palatos, aš atsikėliau iš lovos. Tačiau jau žengdama pirmąjį žingsnį, nukritau ant pilvo.

Jie pakėlė mane nuo grindų ir iš penkto ligoninės aukšto nugabeno į septintą. Ir žinote, ką aš ten sutikau? Ten radau moterį, kuriai abi kojos buvo nupjautos žemiau kelių. Dabar ji laukė, kad jos kojas pjauts dar kartą – aukščiau kelių. Matydama šią moterį aš galvojau, kiek reikėtų pinigų kojoms nusipirkti.

Už visą pasaulio auksą neįmanoma nusipirkti kojų. Kojos – juk tai stebuklas. Neapsakomai nuliūda, kai man pirmą kartą kilo mintis, kad *niekada nedėkojau Viešpačiui už kojų stebuklą*. Priešingai, aš niekinau kojas ir visą savo kūną, stengdamasi būti liekna. Aš badavau, kaip pamišusi laikiausi įvairių dietų ir kitokių metodų, kad tik mano kūnas ir kojos būtų lieknos. Tam išleidau dideles sumas pinigų.

Ir štai dabar iškart abi mano kojos – be raumenų, plonos kaip šakaliai, visai juodos ir ištisai nusėtos skylėmis. Ėmiau *Viešpačiui dėkoti už šias subjaurotas kojas*. Tokios brangios jos man pasidarė. Ne jų išvaizda buvo svarbu, bet funkcija. Man buvo svarbu jas turėti ir už tai dėkojau Viešpačiui. Aš Jam pasakiau: „Viešpatie, dėkoju tau už šią antrą galimybę, kurią Tu man suteikei! Ačiū, labai ačiū už šią galimybę, kurios aš neužsitarnavau. Tačiau, gerasis Dieve, iš visos širdies prašau malonės, labai mažos malonės. Palik man nors šias sužalotas kojas! Palik jas man, kad nors kiek galėčiau judėti, kad bent stovėti galėčiau. Palik jas man, palik jas man nors tokias, kokios jos yra. Visada Tau būsiu labai dėkinga.“

Ir iškart pradėjau jausti savo kojas. Tai buvo penktadienį. Nuo penktadienio iki pirmadienio tie juodi, be gyvybės šakaliai, kurie atrodė tarsi tamsaus stiklo limonado su burbuliukais buteliai, lėtai pradėjo šviesėti ir rausvėti. Tiesiog jaučiau, kaip vis gerėja mano apanglėjusių kojų kraujo apytaka. Vis labiau jaučiau savo kojas.

Kai pirmadienio rytą, prieš kojų amputaciją gydytojai atėjo manęs aplankyti ir paskutinį kartą apžiūrėti, jie nustebo maty-

dami, kaip aš atsistoju. Kojos mane laikė, aš negriuvau. Gydytojai apžiūrinėjo mano kojas, nuolat jas čiupinėdami, ir nenorėjo patikėti tuo, ką matė. Parodžiau jiems judesius, kuriuos jau galėjau atlikti savo kojomis, nors jas nepakenčiamai skaudėjo. Tačiau jausdama tuos didelius skausmus aš buvau tokia laiminga. ***Mano kojos „sugrįžo“ mediciniškai nepaaiškinamu būdu***, dėl ko gydytojai galėjo tik stebėtis.

Skyriaus, kuriame aš gulėjau, vedėjas pasakė: „Per 38 metus, kiek aš dirbu ligoninėje, nemačiau didesnio stebuklo, koks atsitiko su jūsų kojomis“.

Kitas didelis stebuklas, kurį patyriau iš Viešpaties Malonės, buvo toks. Aš ***nebeturėjau krūtų***. Įsivaizduokite – aš buvau labai išdidi moteris. Mano šūkis buvo: „Moteris turi naudotis savo žavesiu ir rodyti grožį, kuriuo ją apdovanojo gamta.“

Visa, ką turėjau geriausia, – savo krūtis, savo kojas ir apskritai visą savo figūrą, savo moterišką kūną, – aš išstatydavau tarsi parodai. Savo moterišką žavesį rodžiau vis demonstratyviau. Pabrėždavau kūno linijas ir iššaukiančiai kraipiau klubus.

Tokiu būdu visada atkreipdavau dėmesį į save. Visada nešiojau rūbus su didelėmis iškirptėmis, kad pabrėžčiau ir rodyčiau savo gražias krūtis. Tuo labai didžiavausi.

Bet, mieli broliai ir seserys Kristuje, tai, ***kuo aš didžiavausi, buvo visiškai sudegę*** ir atrodė bjauriai.

Nuėjau pas gydytoją, kuris rūpindavosi mano figūra ir sportiškumu. Kaip jis nustebo, pamatęs mano sužalotą kūną. Jis nenorėjo patikėti tuo, ką mato. Jis atliko visus galimus tyrimus moderniausia medicinine aparatūra ir pasakė: „Ponia Glorija, su tuo kepenų likučiu, kuris jums dar liko, jūs gyvenkite. Tačiau jūsų ***kiaušidės yra visiškai susitraukusios ir išdžiūvę***, jos atrodo lyg džiovintos vynuogės. Todėl jūs ***niekada nebeturėsite vaikų***“.

O aš pagalvojau: „Ačiū, Dieve, kad nebereikės rūpintis šeimos planavimu. Aš tapau nebevaisinga. Dėkoju Tau, Viešpatie, už tai, tebūnie pagarbintas Tavo vardas“. Aš netgi buvau laiminga, nes vienu rūpesčiu tapo mažiau.

Tačiau po pusantrų metų ten, kur buvo mano krūtys, pajutau tempimą ir dilgčiojimą, oda išsitempė ir ėmė pūstis. Pajutau ir skausmus. Mano krūtys pradėjo staigiai augti. Buvau labai nustebusi dėl vėl atsiradusių krūtų. Ir žinote, kokia buvo priežastis? Aš buvau nėščia! ***Pastojau, nepaisant susitraukusių kiaušidžių.*** Dievas gražino man krūtineį. Šias naujas krūtis žindo nuostabi ir labai sveika mergaitė, kurią aš pagimdžiau.

Jauniausios dukters vardas – Marija Chose (Maria Jose). Po gimdymo susiregulavo mano menstruacijos ir moteriški hormonai. Kiaušidės vėl brandino kiaušinėlius.

Tokie yra didžiuliai Dievo stebuklai, kuriuos Jis padarė mano kūnui ir kuriais remdamasi aš galiu jums liudyti.

ANTROJI ĮVYKIO PUSĖ

O dabar įdėmiai klausykitės! Tai buvo pasakojimas apie mano fizinį kūną ir kas su juo nutiko nelaimingo atsitikimo metu. Tačiau antroji šio įvykio pusė buvo gražesnė. Tai neįsivaizduojamo, nepaprasto grožio patirtis. Kadangi ***mano kūnas gulėjo čia sudegęs, aš (mano siela) atsiradau labai gražiam, baltame tunelyje.*** Aplink mane buvo balta, neaprašoma šviesa, kuri skleidė nuostabią ***ramybę ir laimę.*** Ji sukėlė tokius jausmus, kurių žodžiais neįmanoma aprašyti. Tai buvo neapsakoma ekstazė, neaprašoma viršūnė – aš buvau laisva nuo erdvės ir laiko. Dabar nesuprantu, kodėl apie mirtį kalbama kaip apie bausmę. Šitoje šviesoje aš judėjau priekin, neapsakomai laiminga ir džiaugsminga, niekas manęs tame tunelyje neliūdino. Kada žvilgtelėjau aukštyn, tunelio gale

pamačiau kažkokią tarytum saulę, baltą šviesą. Pasakiau „baltą“, kad įvardinčiau spalvą, nes tos šviesos spalva ir jos spindėjimas yra neaprašomi. Ji nepalyginama su jokiais šio pasaulio spalvomis. Ta šviesa, paprastai pasakius, buvo nepaprastai graži. Ta **šviesa** buvo **šaltinis tos didžiausios meilės** ir tos ramybės, kuri atsivėrė manyje ir aplink mane. Buvau neaprašomoje meilėje ir ramybėje, kurios pasaulyje aš nepažinau.

Judėdama tuneliu į priekį, tariau sau: „Po perkūnais! Aš juk numiriau!“ Tuo momentu pagalvojau apie savo vaikus ir ėmiau aimanuoti: „Mano Dieve, mano vaikučiai! Kas bus su mano vaikais?“ Aš buvau nuolat užsiėmusi motina, kuri niekada neturėjo jiems laiko! Išeidavau iš namų anksti rytą, kad užkariaučiau pasaulį, ir grįždavau tik vėlai vakare. Todėl negalėjau gerai rūpintis šeima ir vaikais. Ir štai pamačiau visą savo asmeninio gyvenimo vaizdą tikroje tiesoje, be jokių pagražinimų, ir **mane apėmė didelis liūdesys**.

Tuo vidinės tuštumos momentu, kai man trūko mano vaikų, aš nesuvokiau nei savo kūno, nei laiko, nei erdvės. Vėl žvilgtelėjau aukštyn ir pamačiau kažką nuostabaus. Vienu metu mačiau visus man artimus žmones – ir gyvuosius, ir mirusiuosius. Aš apkabinau savo prosenelius, senelius bei savo jau mirusius tėvus – visus iš karto! Tai buvo tokia akimirkos pilnatvė ir ji buvo nuostabi.

Staiga suvokiau, kad pasakojimai apie reinkarnaciją yra melas. Supratau, kad karštai ir uoliai gindama reinkarnaciją, „įmušiau įvartį į savo vartus“. Man buvo pasakyta, kad mano senelė įsikūnijo į kažkokį kitą žmogų, bet nebuvo pasakyta į kurią. Kadangi būrimo paslaugos buvo per brangios, aš palikau tą reikalą saviėigai ir daugiau netyrinėjau, į ką ji įsikūnijo. Nuolat susitikinėjau su žmonėmis, apie kuriuos maniau, kad į juos įsikūnijo mano prosenelis ir senelis. O dabar aš apkabinau ir savo senelį, ir prosenelį. Mes apsikabinome višai realiai ir tikroviškai, aš susitikau su visais vienu metu. Bu-

vau kartu su visais žmonėmis, kuriuos kažkada pažinojau, ir iš visų vietų, kuriose kažkada buvau su gyvais ir su mirusiais – ir visa tai vienu metu. Tik mano duktė suglumo, kai aš apkabinau ją. Ji tada buvo devynmetė ir mano apkabinimą pajuto gyvendama šiame pasaulyje. Tą valandą, kada ji su visa šeima išgyveno dėl mano gyvybės, – nes mano kūnas dar gulėjo komos būsenoje ligoninėje, – ji staiga pajuto mano apkabinimą.

Normaliu atveju tokio apkabinimo iš pomirtinio pasaulio mes neįsivaizduojame. Tame nuostabiame būvyje *laikas išnyksta. Būti be kūno buvo taip paprasta, nuostabu ir lengva.* Čia aš nežiūrėjau į žmones taip, kaip žemėje. Anksčiau mačiau tik tai, ar žmogus yra storas ar plonas, gražus ar ne, ar jis juodaodis, ar gerai apsirengęs ir panašiai. Pagal tai skirstydavau žmones, buvau pilna prieštaraujančios ir ciniškos kritikos. Visada, kai kalbėdavau apie kitus, aš kritikavau. Čia buvo visai kitaip. Visi čia buvo be materialaus kūno. Dabar mačiau žmonių vidų. Kaip buvo *gražu matyti žmonių vidų, jų jausmus ir mintis, juos apkabinant.* Juos apkabindama, tuo pat metu aš visą laiką judėjau vis aukšty.

Judėdama pirmyn, *buvau pilna ramybės ir laimės.* Ir juo aukščiau kilau, tuo aiškiau supratau, kad gėriuosi labai gražia vizija. To kelio gale mačiau ežerą, nuostabų ežerą, apsuptą gražiausių medžių, tokių gražių, kad nėra žodžių tam išreikšti. Ten augo ir įvairiaspalvės, skaniai kvėpiančios gėlės. Viskas tame nuostabiame sode, toje puikioje vietoje buvo taip nuostabu, kad nėra žodžių, kuriais galima būtų tai aprašyti. *Viskas buvo meilė.*

Ten buvo du medžiai, kurie kažką reiškė. Tikriausiai tai buvo įėjimo vartai. Viskas ten yra visai kitaip, negu žemėje. Net spalvos kitokios. Ten viskas neapsakomai gražu. Tuo momentu aš išvydau savo sūnėną, kurį nutrenkė žaibas, ir mačiau, kaip *jis įėjo į tą gražiausią sodą. Žinojau, jaučiau, kad neturiu ten įeiti,* aš dar negalėjau įeiti ten, nors labai norėjau.

PIRMAS SUGRĮŽIMAS

Tuo momentu aš **išgirdau savo vyro balsą**. Jis šaukė iš visos širdies ir kvietė iš sielos gelmių: „Glorija!!! Kas atsitiko? Glorija! Prašau, nepalik manęs vieno! Mūsų vaikams reikia tavęs! Glorija, grįžk! Būk narsi ir nepalik mūsų čia vienu!“ Tuo momentu pamačiau viską – tarsi vienu žvilgsniu aprėpiau viską – mačiau ne tik savo vyrą, skausmingai verkiantį. Jis buvo kruvinas, nes taip pat buvo sužeistas.

Ir tuo momentu Dievas leido man sugrįžti. Bet aš nenorėjau grįžti. Ta ramybė, tas džiaugsmas, ta didžiulė laimė, kuriuos čia patyriau, mane sužavėjo. Jūs negalite įsivaizduoti, kaip man buvo liūdna grįžti atgal.

Tačiau pamažu vis daugiau ir daugiau aš **pradėjau judėti žemyn link savo kūno**, kuris buvo be gyvybės žymių. Mačiau, kad mano apmiręs kūnas gulėjo ant neštuvų viename iš Bogotos universiteto ligoninės skyrių. Mačiau gydytojus, besistengiančius dėl manęs, kaip jie elektros šoku atstatinėja mano širdies plakimą. Prieš tai daugiau nei dvi valandas mes su sūnėnu išgulėjome ant žemės, nes niekas negalėjo mūsų paliesti dėl elektros srovės, kuri tekėjo iš mūsų kūnų. Tik dabar gydytojai galėjo mumis rūpintis ir tik dabar prasidėjo mano atgaivinimas.

Aš (mano siela) **grįžau prie savo kūno ir paliečiau savo sielos kojomis šią galvos dalį**. [Ponia Glorija rodo savo galvos vietą] Sielos pavidalas yra toks pat, kaip ir žmogaus kūno forma. Ir tą akimirką **tarp manęs ir kūno išsoko kibirkštis**. Taip **aš vėl įėjau į savo kūną**. Atrodė, tarytum jis įsiurbtų mane į save. Įėjimas į kūną sukėlė man begalinį skausmą, nes mano kūnas vis dar kibirkščiaavo. Aš jaučiausi taip, tarytum būčiau įsprausta į kažką mažo ir siauro. Tačiau tai buvo mano kūnas. Atrodė, tarytum aš, visu savo normaliu ūgiu, esu įsprausta į vaikišką rūbą, kuris atrodė kaip

vielinis. Tai buvo siaubingas skausmas. Nuo to momento pradėjau jausti savo visai sudeginto kūno skausmus. Nudegintą kūną klaidingai skaudėjo – visa degiau. Išgirdau, kaip gydytojai šaukia: „Ji atsigavo! Ji atsigavo!“ Jie džiaugėsi, bet mano kančios buvo neaprašomos. Mano kojos buvo visai juodos ir suanglėje, visas kūnas buvo atvira žaizda, vargu ar buvo sveikas plotelis.

TUŠTYBĖ

Tačiau didžiausio ir labiausiai nepakenčiamo skausmo priežastis buvo mano tuštybė. Grįžusi į kūną pajutau ir kitokią skausmą. Tai buvo emancipuotos, savarankiškos, savimi patikinčios moters, sugebančios dirbti specialistės, profesionalės, akademikės, intelektualės, studijuojančios, moters ekonomistės, kuri norėjo visuomenėje vaidinti kažkokį vaidmenį, tuštybė.

Aš buvau savo kūno vergė, grožio ir mados vergė. Kasdien keturias valandas praleisdavau užsiimdama aerobika, masažu, liekninančia dieta, injekcijomis ir viskuo, ką šioje srityje galima įsivaizduoti. Svarbiausias *mano stabas buvo kūno grožis*. Dėl jo man teko daug aukotis. Toks buvo mano gyvenimas – išorinio grožio stabo garbinimas. Grynas kūno kultas.

Sakydavau, kad gražios krūtys skirtos tam, kad būtų rodomos. Kam jas slapstyti? Tą patį sakiau apie savo kojas, nes žinojau, kad turiu iš pažiūros ypatingai gražias kojas ir apskritai buvau gražaus kūno sudėjimo. O dabar, vienu akimirksniu, apstulbusi pamačiau ir supratau, kad visą gyvenimą rūpinausi tik savo kūnu. Tai buvo mano gyvenimo centras ir pagrindinis dėmesys: meilė savo kūnui. O dabar kūno aš beveik neturiu. Ten, kur buvo krūtys, žiojėjo skylės, kurios darė siaubingą įspūdį, ypač kairėje pusėje, kur iš krūties nieko neliko. Mano kojos atrodė baisiai, visos juodos, apanglėjusios, tarsi sudeginti kotletai. Mano kūno dalys, kuriomis daugiausiai rūpinausi ir prižiūrėjau, buvo apdegusios ir sugadintos.

LIGONINĖJE

Galiausiai buvau perkelta į socialinio draudimo ligoninę. Ten iškart pradėjo mane operuoti ir gramdyti sudegusių audinių vietas. Narkozės metu mano širdis sustojo antrą kartą. Kai širdis nustojo plakti, aš palikau savo kūną antrą kartą ir stebėjau, ką daro gydytojai. Mačiau, kaip jie įvairiomis priemonėmis stengėsi mane gaivinti. Aš taip pat labai bijojau dėl savo gyvybės, o ypač išgyvenau dėl savo kojų. Staiga atsitiko kažkas kraupaus...

Prieš tęsdama toliau, privalau jums, brangūs broliai ir seserys, prisipažinti, kad religijos reikalus buvau visai apleidusi. Būtina, kad visi žinotų – aš buvau bloga katalikė.

Mano visas ryšys su Dievu reiškėsi tuo, kad lankydavau sekmadienines pamaldas, kurios tęsdavosi tik 25 minutes. Visada pasirinkdavau tik tokias šventas Mišias, kuriose kunigas kalbėdavo kiek galima trumpiau, nes man tas pamokslavimas nusibosdavo. Kokia kančia man buvo kunigai, sakantys ilgus pamokslus! Toks skurdus buvo mano ryšys su Dievu, ir dėl to mane labai veikė visos pasaulietinės srovės bei madų naujienos.

Buvau tikra vėjajaikė. Visa, kas nauja, modernu, racionalu arba laisvamaniška, mane labiausiai traukė. ***Man stigo maldos, man trūko tikėjimo.*** Trūko ***pasitikėjimo Dievo malone ir šventų Mišių aukos galia.*** Ir kaip tik tuomet, kai aš lavinausi ir specializavausi savo profesijoje, mano lengvabūdiški pomėgiai atnešė labai blogus vaisius. Universitete vieną dieną išgirdau, kad kažkoks katalikų kunigas pasakoja, kad „nėra jokio velnio ir net pragaro“.

Tai buvo tiksliai tai, ką aš norėjau girdėti! Tuoju pagalvojau: „Jei nėra velnio ir pragaro, tai po to mes visi eisime į dangų. Ko dar reikėtų bijoti?“

Dabar, labai nuliūdusi ir su didžiule gėda prisipažįstu, kad tikėjimas pragaru buvo paskutinis saitas, kuris mane dar laikė

Bažnyčioje. Velnio baimė lėmė, kad tebebuvau susijusi su Bažnyčios bendruomene. Kai išgirdau, kad velnio ir pragaro tikriausiai nėra, aš tariau sau: „Kodėl dar turėčiau stengtis ir kovoti gyvenime pagal „senosios Bažnyčios“ taisykles? Juk paskui visi eisime į dangų, nepriklausomai nuo to, kas mes esame ir ką darome“.

Tai buvo paskutinė priežastis, dėl ko visiškai nutolau nuo Viešpaties. *Aš tolau nuo Bažnyčios*, pradėjau ją įžeidinėti, vadinti ją neprotinga, per daug rituališka ir t. t. Daugiau nebebijojau nusidėti ir *pradėjau ardyti savo ryšį su Dievu*. Nuodėmė neliko tik mano viduje, bet, man padedant, ji pradėjo plisti išorėn, ir aš platinau tą užkratą aplinkiniams. Tapau aktyvi negatyvia prasme. Pradėjau visiems pasakoti, kad velnio visai nėra, kad tai – klerikalų pramanai. Kartą savo bendradarbiams universitete kalbėjau, kad net Dievo nėra ir kad mes esame evoliucijos produktai ir t. t. Ir taip man pavyko paveikti daug žmonių. Tai paminiu iš anksto, kad jūs geriau suprastumėte pasekmes.

VELNIAS TIKRAI YRA

Dabar klausykite, kas atsitiko. Būdama toje klaikioje padėtyje staiga pamačiau, kad *demonai* iš tikrųjų egzistuoja. Dabar jie *atėjo manęs pasiimti*. Aš mačiau tuos siaubingus demonus prieš save. Visa, ką iki šiolei buvau mačiusi ar įsivaizdavusi žemėje, neatspindėjo nei mažos dalelės to siaubo, kuri išvydau prieš save. Matau, kaip staiga iš operacinės sienų išlenda daugybė tamsių pavidalų. Jie atrodo esą visai normalūs ir paprasti žmonės, bet visi turi siaubą keliantį žvilgsnį. Neapykanta sklinda tiesiai iš jų akių. Staiga supratau, kad kažką jiems esu skolinga. Jie atėjo manęs pasiimti, nes aš priėmiau jų pasiūlymus nusidėti ir dabar turiu sumokėti, ir ta kaina buvau aš pati. Mano nuodėmės turėjo pasekmes.

Nuodėmės priklauso šėtonui, jis niekada jų nesiūlo nemokamai, – tenka jas apmokėti. Ta kaina esu aš. Jei mes, vaizdžiai sakant, perkame jų parduotuvėje, tai privalome už tas prekes mokėti. Tai reikėtų žinoti. Tenka užsimokėti už kiekvieną nuodėmę, – mokame savo sąžinės ramybe, mokame savo sveikata. O jei esame labai ištikimi ir pastovūs šėtono superturgavietės klientai ir jei perkame tik jo parduotuvėje, galiausiai tapsime įkaitais.

Labiausiai velnias mus apgauna, platindamas pasakas apie tai, kad jo nėra.

Tie baisūs, tamsūs pavidalai ratu apsupo mane ir tapo aišku, kad jų atėjimo tikslas tik vienas – pasiimti mane. Tikriausiai jūs neįsivaizduojate, kokia didžiulė baimė apėmė mane. Tokioje padėtyje nieko nevertas buvo mano intelektas, išsilavinimas, mano akademiniai titulai ir specialus išsilavinimas. Tai buvo visiškai nevertinga. Nuodėmės mus traukia gilyn, žemyn, pas melo tėvą. Tačiau jei mes savo apgailėtinus klaidingus veiksmus ir nuodėmes (už kurias turime mokėti) išpažinsime Dievui Susitaikymo sakramente, ***Dievas sumokės tą kainą.*** Jis ją sumokėjo savo Krauju ir mirtimi ant kryžiaus. Jis moka iš naujo visada, kai mes vėl nusidedame. ***Jėzus Kristus mus atpirko.*** Dabar mes turime teisę į Jo Karalystę, į Jo gyvenimą, nes Jis mus padarė Dievo vaikais.

O dabar atėjo jie, tie tamsūs vyrukai, pasiimti savo turtą – mane. Mačiau juos išeinant iš sienų ir žengiant į operacinę. Jų buvo daugybė, jie staiga apsupo mane. Išoriškai jie atrodė normaliai, bet žvilgsniai buvo kupini neapykantos, pilni velniškos neapykantos. Jie buvo tokie bedvasiai, tarsi viduje būtų išdeginti. Mano siela priešinosi ir virpėjo, aš iškart supratau, kad jie yra demonai. Supratau, kad čia jie yra dėl manęs, nes esu kažką jiems įsiskolinusi, nes nuodėmė nėra nemokama. Labiausiai velnias apgauna ir meluoja, mus įtikindamas, kad jo

visai nėra. Tai yra jo strategija, o po to jis, su mūsų pagalba, gali daryti viską, ką nori. Ir aš su baimė mačiau: o, taip, jie yra!

Jie jau mane apspito, norėjo mane nusinešti. Ar jūs galite įsivaizduoti mano apstulbimą, mano didžiulę baimę ir siaubą?

Visas mano mokslas, protingumas ir visuomeninės pareigos dabar buvo niekai. Aš pradėjau mėtytis, kritau tai žemyn, tai kilau virš savo kūno, norėjau pabėgti į savo kūną, bet kūnas manęs daugiau nepriėmė. Aš labai išsigandau.

Pradėjau bėgti tolyn, kad pasprukčiau. Nežinojau kokiū būdu, bet aš prasiveržiau pro operacinės sieną. Nenorėjau nieko kito, tik pasišalinti, bet perėjusi sieną patekau į vidų vieno iš tų tunelių, kurie staiga čia atsirado ir leidosi žemyn.

Pradžioje dar buvo kažkiek šviesos ir ta šviesa atrodė tarsi bičių koriai. Ir knibždėjo kaip bičių avilyje, – tiek daug čia buvo žmonių. Suaugę, seni, vyrai, moterys, šeriuoti ir ilga-plaukiai, jie garsiai šaukė ir griežė dantimis. Mane vis labiau **traukė gilyn** į žemę, aš be paliovos judėjau žemyn, nors ir stengiausi išeiti į išorę. Šviesos vis mažėjo, buvo vis tamsiau, o aš vis judėjau tuneliu tolyn, kol tapo visiškai tamsu. Nesipriešindama panirau į tą tamsą, kuriai nerandu palyginimo. Pati tamsiausia tamsa žemėje, palyginus su šita, yra šviesus vidurdienis.

Viršuje buvo šviesu, tačiau apačioje darėsi vis tamsiau. Galite įsivaizduoti, kaip nudžiugau, kai toje šviesoje pamačiau savo motiną, – ji visa buvo šviesi. Ji buvo mirusi prieš daugelį metų. Iškart supratau, kad tie šviesūs rūbai, kuriais motina tarsi saulė apsirengusi, buvo pasekmė šv. Mišių, kuriose ji dalyvavo gyvendama žemėje. Tačiau aš niekaip negalėjau patekti pas savo motiną ir ten pasilikti. Nesipriešindama panirau į tamsą, kuriai nerandu jokio palyginimo.

Toji **tamsybė sukelia didžiausius skausmus, siaubą, gėdą ir baisiai dvokia**. Visur matėsi daugybė taip baisiai sudarkytų, deformuotų figūrų ir būtybių, kad sunku ir įsivaizduoti.

Nuodėmės, mieli broliai ir seserys, palieka pėdsakus mūsų sielose. Tie pėdsakai atrodo kaip randai, pūslės ar beformės skylės.

Baisiausia buvo, kai pastebėjau, kad tas bjaurus tvaikas ėjo iš manęs. Gyvendama žemėje, išleidau daugybę pinigų kvėpalams ir oro gaivikliams, nes labai nemėgau blogo kvapo. Pamačiau, kad visos mano baisios nuodėmės buvo ne kur nors išorėje, bet mano sielos viduje ir iš ten skleidė nepakenčiamą dvoką.

Sudarkyta savų piktadarybių, aš atrodžiau kaip demonas, kaip siaubinga bestija. Priešingai mano motinai, kurią Viešpats buvo aprenkęs šviesos drabužiais, aš buvau tarsi įkišta į juodą maišą.

Tokioje būsenoje atvykau į apačią, į pelkėtą vietovę, kur daugybė asmenų iki kaklo mirko dumble ir dejavo. Suvokiau, kad šita klampynė buvo ne kas kita, o daugybės nuodėmingų seksualinių ryšių sperma.

Dievas laimina tik moterystės sakramente įvykstančias sueitis. Seksualumas ne santuokoje yra grynas pasitenkinimas ir egoizmas. Šie žmonės kenčia tame liūne, kurį jie patys, gyvendami žemėje, sukūrė savo nežabotomis aistromis. Kiekvienas asmuo, kuris mėgavosi nuodėmingais nesantuokiniais ryšiais, mirko tame dvokiančiame liūne ir neapsakomai kentėjo. Jie baisėjosi savo darbais.

Staiga toje klampynėje pastebėjau savo tėvą. Mačiau, kaip jis iki kaklo mirko tame smirdančiame skystale. Mane pervėrė skausmas ir aš garsiai sušukau: „Tėte, ką tu ten darai?“ Verksmingu balsu tėvas atsakė: „Mano dukra, ak, mano dukra, santuokos laužymas, neištikimybė“.

Visi jie vieną dieną tai patirs ir galbūt tada atsimins mano žodžius. Skaudžiausia yra matyti Viešpatį, kuris myli tuos žmones, kuris visą jų gyvenimą ieškojo ir kvietė juos. Kokias kančias sukelia Viešpačiui mūsų nuodėmės!

Man buvo parodyta, kiek daug asmenų meldėsi už mane, kiek daug kunigų ir vienuolių stengėsi atversti mane į tikrą kelią. O aš jiems jaučiau tik neapykantą, mano santykiai su tais neretai šventais žmonėmis buvo vulgarūs. Vienuoles vadinavau „dangaus vištomis“, „nepatenkintomis senomis dėžutėmis“ ir panašiai.

Žinokite, ten matosi viso gyvenimo smulkmenos, – taip, kaip surašyta „Gyvenimo knygoje“. Suvoki ne tik atskirus žodžius, bet ir juos lydinčias mintis. Viskas yra atvira ir matoma. Dažnai sudrebėdavau matydama didžiulį skirtumą tarp žodžių ir minčių.

Nuodėmės, kurias padarome, paliečia ne tik mus, bet ir mūsų aplinką. Jos yra tarsi pūvantys vaisiai, kurie užkrečia puvėsiais ir šalia esančius. Labai skaudu aname pasaulyje matyti, kaip tavo nuodėmės pakenkia ne tik tau pačiam, bet ir tavo aplinkai, o visų pirma tavo vaikams, tavo šeimai.

Dabar atsikimškite ausis ir gerai klausykitės. Kai tik žmogus padaro sunkią nuodėmę, jis patenka į velnio rankas, kuris mus, tarsi pinigų švaistytojus, verčia pasirašyti vekselį – taip tampame jo nuosavybe. Liūdniausia yra tai, kad pirmos sutarties su velniu punktas yra toks: „Eik ir atvesk visus žmones, su kuriais tu bendrauji“.

Toji tamsybė yra gyvenama. Niekas ten nėra miręs ar nejudantis. Kai vėliau, be pagalbos ir nesipriešindama čiuožiau tuose tuneliuose, nelaukta patekau į kažkokią lėkštą vietą. Buvau praradusi visas viltis, bet apimta geležinės valios, nes labai norėjau palikti tą vietą. Buvo tai ta pati valia, kaip ir anksčiau, – jos dėka gyvenime kažką pasiekiau. Tačiau čia valia man niekuo nepadėjo, nes buvau sugauta ir nesugebėjau išsilaisvinti. Iš ankstyvesnių įsivaizdavimų ir svajonių neliko nieko. Staiga tapau visai maža ir visiškai nereikšminga.

Paskui staiga pamačiau, kaip *atsivėrė žemė*. Ji atrodė tarytum milžiniška burna, lyg siaubingi, didžiuliai nasrai. Ta

žemė gyveno, ji drebėjo!!! Aš jaučiausi baisiai tuščia, o virš manęs žiojėjo ta slegianti, siaubinga praraja, kurios neįmanoma žmogiškais žodžiais aprašyti. Baisiausia buvo tai, kad visiškai nejaučiau Dievo buvimo ir meilės. Čia nebuvo nieko, nei lašelio vilties. Ta praraja turėjo savyje kažką, kas **traukė mane žemyn**, o aš negalėjau pasipriešinti. Klykiau kaip pamišusi. Aš mirtinai išsigandau, kai pastebėjau, kad negaliu sustabdyti to kritimo, ir nepaliamajam esu traukiama žemyn. Instinktyviai žinojau, kad jei būsiu įtraukta, daugiau nebesugrįšiu. Aš be galo krisiu vis gilyn ir gilyn. Tai būtų dvasinė mano sielos mirtis, – būsiu neatšaukiamai pasmerкта.

Tos baisios baimės metu ant bedugnės krašto staiga pajutau, kad šventasis arkangelas Mykolas tvirtai laiko mano kojas. Nors mano kūnas krito į tą skylę, bet mane tvirtai laikė už kojų. Buvo tai baisaus skausmo ir didžiulės baimės akimirka. Kai taip kabojau virš bedugnės, demonai stengėsi užgesinti tą truputėlį šviesos, kurią aš dar turėjau sieloje – visos tos **pabaisos apspito mane**. Tos klaikios pabaisos buvo tarytum lervos, kaip vampyrai, kurie traukė iš manęs tą paskutinę šviesą. Įsivaizduokite mano šleikštulį ir siaubą, matant save, padengtą tomis šlykščiomis pabaisomis. Aš klykiau, klykiau kaip pamišusi. Tie padarai degino. O, mano seserys ir broliai, kalbu apie gyvąją tamsą – neapykantą, kuri taip degina, kuri mus praryja, kuri mus išnaudoja ir išsiurbia. Nėra žodžių tam baisumui aprašyti.

VARGŠĖS SIELOS

Būtina, kad jūs žinotumėte: iš esmės aš buvau ateistė. Netikėjau velnio buvimu, o vėliau ir Dievo buvimu. Bet čia patekusi aš pradėjau šaukti: „Jūs, skaistykloje kenčiančios sielos, meldžiu jūsų, paimkite mane iš čia, padėkite man ištrūkti! Prašau, padėkite man!“

Taip bešaukdama, pajutau draskantį skausmą. Mačiau, kaip milijonų milijonai žmonių verkė ir dejavo. Staiga pamčiau, kokia didžiulė minia buvo čia, daugiausia jauni žmonės ir visi nenusakomuose skausmuose. Supratau, kad šitoje siaubingoje vietoje, šitoje kanalizacijos duobėje ir dumblas pilnas neapykantos bei skausmo. Jie griežė dantimis ir taip skausmingai aimanavo ir dejavo, kad niekada nepamiršiu. Ar jūs suprantate? Tai yra nutolimo nuo Dievo, nuodėmių, nusidėjimo pasekmė. Ar suprantate, kas yra nuodėmė? Ji visai priešinga Dievui, kuris yra begalinė Meilė. Kokia siaubinga yra nuodėmė, atnešanti tokias baisias pasekmes. O mes apie ją šmaikštaujame. Darome sąmojus apie nuodėmę, apie pragarą ir demonus. Blogiausia, kad nežinome, ką darome.

Nuo to laiko, kai tai išgyvenau, praėjo metai, bet visada, kai apie tai galvoju, verkiu dėl tos daugybės žmonių skausmo. Jie buvo savižudžiai, atėmę sau gyvybę nevilties momentu ir patekę į tas kančias, į tą vargą, tuos kankinimus, jie apsupti tų pabaisų, apsupti juos kankinančių demonų. Bet *siaubingiausia kančia – tai Dievo nebuvimas, visiškas nutolimas nuo Dievo, nes ten žmogus Dievo nejaučia.*

Supratau, kad savižudžiai ten turi likti ilgai, – tiek metų, kiek jie dar būtų gyvenę žemėje. Patys nusižudydami jie iškrito iš Dievo tvarkos, todėl demonai galėjo į juos įeiti. O *skaisytykloje esančios „vargšės sielos“ yra apsaugotos nuo bet kokios blogos įtakos, jos jau yra Dievo šventieji ir su demonais daugiau neturi nieko bendro.* Mano Dieve, šitiek užjaustinių žmonių, dažniausiai jaunu, šitiek verkiančių, kenčiančių, neišpasakytai kenčiančių! Jei jie būtų žinoję, kas jų laukia po savižudybės, jie noriau būtų pasitenkinę kalėjimu ar kitomis sunkiomis gyvenimo sąlygomis.

Ar žinote, kokią ypatingą kančią jie dar turi kentėti be viso to?

Jie mato, kaip jų tėvai ar artimi giminaičiai, kurie dar gyvi, dėl jų kenčia, gėdijasi ir nešioja kalbę: jei būčiau jį auklėjęs griežčiau, jei jį būčiau baudęs; arba: jei jo būčiau nebaudęs... jei jam būčiau sakęs... jei būčiau padaręs nepadaręs ar panašiai. Tie sąžinės priekaištai yra labai dideli ir sielvartingi, jie yra pragaras žemėje. Tai, kad savižudžiai privalo matyti tą savo giminaičių kančią, sukelia jiems begalinį skausmą. Tai jiems yra didžiausia kančia, o demonas džiaugiasi tuo ir rodo jiems visas tas scenas: žiūrėk, tavo motina verkia; žiūrėk, kaip tavo tėvas kenčia, kaip labai jie nuliūdę, kupini baimės, kaip save kaltina. Stebėk tą kančią, kurią tu jiems sukėlei. Žiūrėk, kaip jie dabar maištauja prieš Dievą. Žiūrėk į savo šeimą – viskas yra dėl tavo kaltės!

Toms vargšėms sieloms labiausiai reikia, kad gyvieji pradėtų geresnį gyvenimą, kad jie savo gyvenimą pakeistų, kad jie darytų meilės darbus, kad lankytų ligonius, aukotų šv. Mišias už mirusiuosius ir patys Mišiose dalyvautų. Tos sielos iš to pasisemtų daug gero ir paguodos. Sielos, kurios yra skaislykloje, daugiau negali sau kažko pačios padaryti. Nieko, visiškai nieko. Tačiau Dievas gali padaryti dėl neišmatuojamų Jo malonių iš šventų Mišių aukos. Padėkime joms tokiu būdu.

Apimta baimės supratau, kad šitos sielos negali man padėti. Toje baimėje ir baisioje panikoje aš vėl pradėjau šaukti: „Kas čia suklydo? Tai klaida! Palyginus su jais, aš esu šventa, visi mane gyvenime vadino šventa! Niekada nevogiau ir nieko nenužudžiau. Niekam nesukėliau skausmo. Kol nebuvau žlugusi finansiškai, nemokamai gydžiau dantis ir dažnai nereikalaudavau jokių pinigų, jei kas nors negalėdavo susimokėti. Aš aukojau neturtingiems. Kodėl aš čia esu?“

„Reikalauju teisingumo! Aš esu tokia gera, kad turėčiau keliauti tiesiai į dangų. Ką aš čia veikiu? Kiekvieną sekmadienį dalyvaudavau šventose Mišiose, nors vadinau save ateiste ir nesidomėjau tuo, ką kalbėjo kunigas“.

„Niekada neapleidau šventų Mišių aukos. Jei per visą gyvenimą praleidau Mišias penkis kartus, argi tai daug? Kodėl aš esu čia? Leiskite man iš čia išeiti! Paimkite mane iš čia!“

Aš šaukiau ir triukšmavau, aplipusi tais šleikščiais padarais, kurie kibo prie manęs.

„Aš esu Romos katalikė, esu praktikuojanti katalikė, prašau, išlaisvinkite mane iš čia!“

MAČIAU SAVO TĖVUS

Kada mano kūnas gulėjo ant žemės gilioje komoje, o aš šaukiau, kad esu katalikė, pamačiau vos matomą šviesą. Patikėkit – jei jūs išgyvenote tą absoliučią, neaprašomą tamsą, mažytę švieselę tamsumoje yra kažkas nuostabaus. Tai yra geriausia, kas gali atsitikti tokioje padėtyje, tai yra pati didžiausia dovana, apie kurią žmogus tik svajoja ir kurios net nedrįsta tikėtis. Virš tos siaubingos skylės matau kelis laiptus, žiūriu aukštyn ir matau, kad virš tos stulbinančios prarajos stovi mano tėvas. Jis mirė prieš penkerius metus. Jis stovi beveik prie tos skylės krašto. Jis šiek tiek daugiau apšviestas, negu aš čia, žemai. O keturiais laipteliais aukščiau mačiau savo motiną dar didesnėje šviesoje. Ji buvo pasinėrusi į malda, stovėjo palinkusi garbinimo pozoje. Pamačius juos abu, mane apėmė toks didelis džiaugsmas, kad pradėjau džiugiai šaukti: „Tėte! Mama! Koks džiaugsmas, kad aš jus matau! Prašau, paimkite mane iš čia! Prašau jus iš visos širdies, ištraukite mane iš čia! Paimkite mane iš čia!“

Ir kai jie pažvelgė į mane, kai mano tėvas pamatė mane toje apgailėtinoje padėtyje, mačiau didžiulį skausmą jų veiduose. Aname pasaulyje apie kito žmogaus būseną sužinoma automatiškai, nes *ten žmogus jaučia kitų žmonių vidų*. Aš pažvelgiau į juos ir tuoj pajutau tą didžiulį liūdesį ir skausmą, kurį kentėjo mano tėvai, matydami mane tokią. Tėvas pradė-

jo skaudžiai verkti, jis rankomis užsidengė veidą ir drebančiu balsu aimanavo: „O mano dukra! O mano dukryte!“ Motina toliau meldėsi, ir aš supratau, kad mano tėvai negali manęs iš čia ištraukti. Prisidėjo dar viena didelė kančia, nes supratau, kad dėl mano padėties *tėvai turi papildomai kentėti dar ir mano skausmą*, ir mano kančią.

Pamačius, kad tėvai jaučia mano skausmą ir nieko dėl manęs negali padaryti, mano skausmas tapo dar didesnis. Taipogi supratau, kad jie buvo čia, nes turėjo Viešpačiui atsisikaityti už mano auklėjimą. Juos Viešpats paskyrė saugoti tuos talentus, kuriuos Jis buvo man suteikęs. Savo gyvenimu jie turėjo būti man pavyzdžiu ir saugoti nuo velnio puolimų. Visi tėvai yra Dievo vaikams duotų talentų saugotojai. Matydama savo tėvų, o ypač tėvo skausmą, aš vėl beviltiškai šaukiau: „Paimkite mane iš čia!“

EUTANAZIJA IR PAGALBA MIRŠTANT

Vėl iš visų jėgų pradėjau šaukti: „Paimkite mane iš čia! Tai kažkokia klaida! Kas atsakingas už šią klaidą? Ištraukite mane iš čia!“ Tuo momentu, kai aš taip šaukiau, mano kūnas buvo gilioje komoje, ligoninėje. Aš buvau prijungta prie daugybės aparatų. Buvau agonijoje. Aš lėtai merdėjau. Mano plaučiai ir inkstai jau nebeveikė, „gyvenau“ tik todėl, kad buvau prijungta prie medicininių prietaisų, nes mano sesuo, kuri taip pat buvo gydytoja, primygtinai reikalavo, kad mane paliktą prijungtą. Prižiūrintiems mane gydytojams ir slaugytojoms ji pasakė: „*Jūs nesate Dievas!*“

Gydytojai manė, kad neverta toliau tęsti intensyvią priežiūrą. Jie jau kalbėjosi su mano šeimos nariais, ruošdami juos tam, kad aš mirsiu, kad jie leistų man ramiai numirti, nes iš tikrųjų buvau gilioje agonijoje. Tačiau mano sesuo nenusileido. Ar pastebite kontrastą? Juk aš savo gyvenime visada gyniau eutanaziją, vadinamąją teisę „oriai numirti“.

Mano sesuo galėjo likti prie manęs tik todėl, kad ji pati buvo gydytoja. Visą laiką ji buvo mano pusėje. Ir įsivaizduokite: tuo momentu, kai mano siela buvo aname pasaulyje, kai mačiau savo tėvus, kai jiems iš visų jėgų šaukiau, šiame pasaulyje mane girdėjo mano sesuo. Tačiau sesuo nesuprato to šauksmo prasmės. Todėl ji pati beveik mirė iš siaubo, išgirdusi mano šaukimą, kurį tikrai ir aiškiai prie mano lovos girdėjo. Ji pamanė, kad tas šauksmas reiškia, jog aš noriu palikti kūną ir nueiti pas mirusius tėvus. Ji manė, kad tėvus šaukiu tam, kad jie nusineštų mane į amžinybę. Tada sesuo ėmė šaukti: „Mano sesuo tikrai mirė. Ji tą kovą pralaimėjo. Tėvas ir motina ją pasiėmė. Tėti! Mama! Eikite iš čia, išnykite! Nepasiimkite jos! Jos maži vaikai. Nepasiimkite Glorijos su savimi. Palikite ją!“

Gydytojai ją nutempė šalin, nes manė, kad ji yra šoke. Dėl to niekas nenustebo, nes buvo tiek pergyvenimų ir rūpesčių, kad sesuo beveik tris naktis nemiegojo. Nieko nuostabaus, jei gydytojai pamanė, kad jai pasimaišė.

EGZAMINAS

Vėl sušukau: „Ar jūs nesuprantate? Paimkite mane iš čia, nes aš esu katalikė! Čia kažkoks nesusipratimas, klaida! Kas čia suklydo? Prašau, paimkite mane iš čia!“ Man vėl taip beviltiškai šaukiant, staiga girdžiu malonų, dangišką balsą. Jį išgirdus, visa mano siela suvirpėjo iš džiugaus susijaudinimo. Siela prisipildė gilios ramybės ir neįsivaizduojamos meilės. Ir visi tie tamsūs pavidalai bei šlykščios bjaurybės, buvę aplink mane, stulbinančiai greitai paspruko, nes jos negali pasipriešinti tai meilei. Jos negalėjo pakešti ir tos ramybės. Aplink mane įsiviešpatavo neaprašoma ramuma, ir aš suvokiau, kad tas nuostabus balsas sako: „Na gerai, jei tu tikrai esi katalikė, tai **išvardyk dešimt Dievo įsakymų!**“

Dabar susikompromituosiu, – pagalvojau. Aš pati paspendžiau sau spąstus. Visas pasaulis dabar turės galimybę

išgirsti mano apgavystę. Baisus vaizdas. Ar jūs galite įsivaizduoti? Aš žinojau tik tiek, kad yra dešimt Dievo įsakymų. Bet tai buvo viskas. Po perkūnais, kaip man išsisukti iš šios padėties? Ką man daryti? Tik neatsisakyti. Reikia kažkaip rasti išeitį.

Mylėk savo Dievą labiau už viską

Mano motina visada kalbėdavo apie pirmąjį meilės įsakymą. Pagaliau jos pamokymai igijo kažkokią praktinę vertę. Jos nuolatiniai skatinimai ir mokymai jau nebuvo veltui. Dabar atėjo ta valanda, kai galėjau įrodyti, kad esu gerai išauklėta, paklusni dukrelė. Mano motina dėl to apsidžiaugs. Mes pamatysime, ar man pasiseks su tomis minimaliomis žiniomis neparodyti savo nežinojimo. Maniau, kad man kažkaip pasiseks, kaip sekdavosi iki šiol. Visada surasdavau geriausius pateisinimus ir man iš visko pavykdavo išsisukti. Visada save pateisindavau ir niekas nepastebėdavo, ko nežinau ar nesugebu.

Taigi aš pradėdau vardyti: pirmas įsakymas sako: „Savo Dievą tu mylėsi labiau už viską, o artimą kaip save patį!“ Ir girdžiu atsakymą: „Labai gerai!“ Tačiau tuoj pat tas malonus balsas sako: „O tu? Ar tu mylėjai savo artimuosius?“ Aš tuoj atsiliepiu: „Taip, taip, mylėjau; taip tikrai aš juos mylėjau.“ Tačiau balsas taria: „Ne!“ Trumpas, skaidriai aiškus „ne“! O dabar prašau, įdėmiai manęs klausykite! Kai išgirdau tą „ne“, jis mane paveikė kaip žaibas. Tai buvo tarsi šokas, aš buvau kaip paralyžiuota. Siaubinga!

O balsas tęsė: „Ne, *tu nemylėjai savo Viešpaties Dievo labiau už viską! Ir dar mažiau mylėjai savo artimą kaip save! Tu pati sukūrei savo Viešpatį Dievą ir prisi-taikei jį sau.* Dievui vietos tavo gyvenime atsirasdavo tik tada, kai būdavai didžiausioje bėdoje. Jis buvo tau reikalingas kaip gelbėjimosi ratas! Tu žemai lenkeisi prieš Jį, kai buvai dar neturtinga, kai tavo šeima gyveno prastose sąlygose,

o tu labai norėjai gauti specialybę, išsilavinimą ir vietą visuomenėje. Taip, tada tu meldeisi kiekvieną dieną ir tam skirdavai daug laiko. Daug valandų maldaudama kreipdavaisi į Viešpatį, prašei Jo atsiklaupusi. Tu dėl to nepaliaujamai meldeisi ir siuntei prašymus aukštyn, kad Jis tave išgelbėtų iš vargo, kad Jis duotų tau galimybę įsigyti gerą specialybę ir padarytų tave viena iš visuomenėje žinomų asmenybių. Tu paprastai norėjai tik pinigų. Kai tau trūkdavo pinigų, tu meldeisi: „Dabar tuojau pat sukalbu rožinį, bet tu, Viešpatie, prašau, nepamiršk atsiųsti man pinigų.“ Tokios ir panašios buvo daugelis tavo maldu! Tai visas tavo santykis su Dievu! Štai kaip tu bendravai su savo Viešpačiu Dievu savajame gyvenime!“

Ir, tiesą sakant, taip ir buvo – taip aš bendravau su Viešpačiu Dievu. Tai yra liūdna tiesa, kurios negaliu nei pagražinti, nei paneigti. Galiu tik pasakyti, kad Dievas man buvo tam tikra „bankomato“ rūšis. Aš įmesdavau „vieną rožinio maldelę“ ir po to atitinkamai turėjo iškristi pinigai. Toks buvo mano ryšys su Dievu.

Tai buvo man parodyta, ir man pačiai tai buvo aišku. Kai Viešpačiui leidus, aš įsigijau gerą specialybę, kai turėjau „vardą visuomenėje“, kai buvau „kažkas“, kai įsigijau pinigų ir galėjau daug ką sau leisti, tada Viešpats Dievas man staiga tapo nesvarbus. Mano gyvenime Jis tapo šalutiniu dalyku.

Pradėjau labai pasitikėti savimi – *per didelį pasitikėjimą savimi* labai pavojingas gyvenimo kelyje! Manasis „aš“ (ego) nepaprastai išaugo! Aš jau nebesugebėjau mylėti ir *nejaučiau* jokie *dėkingumo* Dievui. Būti dėkingai! Išvis niekada! Kodėl? Man juk pačiai viskas pasisėkė. Aš pasidariau „kažkas“. Aš pati pasiekiau viską, apie ką svajojau.

Buvau visiškai akla. Nebegalėjau pasakyti: „Viešpatie, dėkoju už šią dieną, kurią Tu man duodi! Dėkoju Tau už savo sveikatą! Dėkoju Tau už savo vaikų gyvenimą ir sveikatą; dėkoju Tau, kad mes turime stogą virš galvos; padėk ir var-

guoliams, kurie yra benamiai ir nežino, kaip šiandien pragyvens. Duok jiems maisto; nepalik jų apleistų; padėk jiems!“ Taip ar panašiai aš nesimeldžiau. To jau nebesugebėjau. Net nepagalvodavau apie tai. Aš buvau visiškai pasinėrusi į savąjį „aš“. Man užteko manojo „aš“. Buvau nedėkingiausiasis kūrinys, kokį tik galima įsivaizduoti. Negana to, kad nebesugebėjau dėkoti, aš *negerbiau Viešpaties Dievo* ir išstačiau jį pajuokai.

Ezoterizmas ir reinkarnacija

Labiau, negu į Dievą, aš tikėjau Merkurijum, Venera ir žvaigždynais. Talismanai man buvo svarbesni, negu Viešpats. Buvau užburta astrologijos bei astrologizmo ir visur pasakodavau, kaip žvaigždės įtakoja mano gyvenimą, kaip teigiamai jį formuoja. Astrologija mano sielos gyvenime buvo vienas iš tų nedidelių nuklydimų, kuriam mes neskiriame jokio dėmesio. Kai pastebime, kad esame įpainioti į tą šarlatanizmą, kurio kilmė yra demoniška, dažnai būna per vėlu išsilaisvinti iš tos įtakos.

Vėliau pradėjau sekti paskui kiekvieną madingą srovę. Visokie mokymai, – net jei jie kilę iš kokių nors liguistų smegenų, – man buvo įdomesni už Viešpaties Evangeliją. Visa tai užgožė Šventąjį Raštą ir šimtametį katalikų Bažnyčios mokymą. Todėl pradėjau tikėti dar ir persikūnijimu. Atgimimas, reinkarnacija man buvo tinkamas mokymas ateistinio ir bedvasio gyvenimo užpildymui.

Dėkingumas Kūrėjui man buvo svetimas. Paprastai apie tai niekada negalvočiau. Malonė buvo kažkas tokio, ką išbraukiau iš savo žodyno, – ji man pasidarė svetima sąvoka, kurios reikšmę visai pamiršau ir mano gyvenimo stiliui jos nereikėjo. Nesugebėjau įsisąmoninti, kad Viešpats už mane sumokėjo pačią aukščiausią kainą, kad Jo dėka esu labai brangiai atpirkta.

Visa tai mano prote iškilo egzamino apie Dekalogą metu, girdint dangiško balso klausimus. Dabar aš viską aiškiai

mačiau. Mano aklumas dingo. Mane egzaminuoja ir nori žinoti, ką aš žinau apie Dešimt Dievo įsakymų. Ir man parodė, kad aš tik įsivaizduoju, jog garbinu ir myliu Dievą. Mane mušė mano pačios žodžiais. Ir ką tai dabar turėtų reikšti, – ar būsiu pasmerкта velniui, į pragarą?

Kai vieną kartą į mano kabinetą atėjo miela ponija, kad mano patalpas pasmilkytų savo žolių mišiniu, apšlakstytų laimingomis esencijomis ir atliktų nelaimių išvarymo ceremoniją, jai pasakiau: „Aš tokia išmone netikiu, bet padaryk tai, nes niekada nežinai, kas gali atsitikti!“

Ji kambarius pridūmijo, apkrapino savo skysčiais, kad „padėtų į mano kambarius įsiskverbti laimei ir gerai nuotakai“. Primityvūs burtai ir prietarai, prieštaraujantys išsimokslinimui, mano gyvenime buvo reikšmingi ir turėjo didesnę įtaką, negu Viešpats ir Jo Geroji Naujiena.

Savo darbo patalpose, kampe, kur niekas negalėjo pamatyti, turėjau paslėptą storažievį alavijo lapą, apie kurį man pasakojo, kad jo dėka iš kambarių yra išvejamose blogos energijos.

Dabar patys spręskite, kokiuose paklydimuose ir klaidinguose keliuose aš buvau! Jūs žinote viską, kokia *tuštybė* užpildė mano gyvenimą *vietoj tikro mokymo*. Šiandien dėl to gėdi juosi. Apgailėtina, bet tuo metu toks buvo mano gyvenimas.

Ir taip tęsėsi mano gyvenimo peržvalga, prisilaikant Dekalogo. Tos peržvalgos metu man buvo parodyta, kaip aš elgiausi savo artimųjų atžvilgiu. Kaip dažnai šaukdavau Viešpačiui, kad aš Jį myliu, o tuo tarpu nuo Jo, savo Viešpaties Dievo, nusisukdavau. Prieš pradėdama klaidžioti ateizmo klystkeliais ir sekti netikrais mokymais, dažnai Viešpačiui sakydavau: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš myliu Tave!“

Aš ir mano artimas

Tačiau tuo pačiu liežuvium ir ta pačia burna, kuriais taip šlovinau ir garbinau Viešpatį, aš visai žmonijai „kaišiojau pagalius į ratus“ ir vadindavau ją suvelnėjusia.

Viską ir visus aš vien kritikavau. Niekas man nebuvo tinkama. *Kaltinau visą pasaulį*, tik į save nerodžiau pirštu. Juk buvau „šventa Glorija“, ta „geroji“, ta „brangioji“ ir ta „gražioji“.

Aš gyriausi sakydama, kad myliu Dievą. Buvau *linkusi į pavydą, nepakanti* ir jokių būdu nelinkusi dėkoti!

Niekada *neparodydavau dėkingumo savo tėvams ir savo šeimai* už pastangas, pasiaukojimą ir meilę, kuriuos visi aukojo, kad galėčiau gauti gerą išsilavinimą ir socialiai progresuoti.

Dar reikia prisipažinti, kad kai baigiau savo mokslus ir pradėjau kopti karjeros laipteliais, tada mano tėvai ir mano šeima man nebebuvo svarbūs. Net tie, kurie mane visokiomis priemonėmis palaikė, tapo antraeiliai, neverti prisiminti. Nuėjau taip toli, kad *gėdijausi savo motinos*. Gėdijausi, nes ji buvo kilusi iš žemo socialinio sluoksnio ir gyveno nepatenkinamomis sąlygomis.

Aš ir mano šeima

Po tokio mano egoistiško gyvenimo įvertinimo tikrinant Dekalogo žinias, dar man buvo parodyta, kad esu *nevykusi žmona*, kad man toli iki to, kaip turėtų elgtis krikščioniškos šeimos sutuoktinė.

Kokia žmona aš buvau? Kokia aš buvau? Nuo pat ryto visą dieną niurnėdavau. Mano brangus vyras mane draugiškai pasveikindavo žodžiais „Labas rytas!“ Aš į tai atsakydavau: „Argi tai geras rytas? Pažiūrėk pro langą! Juk vėl lyja!“ Aš visada sugebėjau dėl ko nors priekaištauti ir kritikuoti. Mano *nuotaika nuolat buvo bloga*. Niekas negalėjo padaryti ką nors pagal mano skonį. Visada rasdavau prie ko prikibti ir dėl to susierzindavau. Ne tik su savo vyru, bet ir su vaikais aš elgiausi nepakančiai ir neteisingai.

Tame egzamine, kurį laikiau anapus, man dar parodė, kad aš niekada, nei vieno karto nepatyriau nuoširdaus meilės ar tikros bendrystės jausmo bendraudama su žmonėmis, taip pat su savo broliais ir seserimis. Ir Viešpats man pasakė: „Tu paprasčiausiai apie juos niekada negalvojai.“ Pamačiau daugybę ligonių bei vienišų žmonių ir pradėjau aimanuoti: „O Viešpatie, kokie jie yra vargšai, kaip apleisti, tie ligoti žmonės. Niekas jų neprižiūri! Duok man malonę nueiti pas juos, aplankyti ir praskaidrinti jų vienišumą. Taipogi vaikus, kurie neturi motinos ir yra maži našlaičiai, o Viešpatie, kokią kančią jie turi iškęsti jau tokiaame jauname amžiuje!“

Juo daugiau buvau egzaminuojama, tuo aiškiau mačiau savo *suakmenėjusią širdį*. Man ji buvo kaip pabaisa, kurią aš staiga išvydau savo buvusiame gyvenime. Viskas buvo taip aišku ir taip vienareikšmiška, kad jokių būdu – kaip kad visada buvau įpratusi – negalėjau iš tos nemalonios padėties išsisukti. Vienu žodžiu, glaustai ir aiškiai sakant, tame egzamine pagal Dekalogą man visiškai nepasisekė. Buvusio mano gyvenimo apžvalga parodė, kad neturiu jokios galimybės ją išlaikyti.

Tiesą sakant, tai buvo nesuvokiamai siaubinga! Aš pragyvenau savo gyvenimą didžiausiame chaose. Nesilaikiau jokios pasaulio Kūrėjo duotos tvarkos. Kas iš to, kad nieko nenužudžiau ir jokio žmogaus nenumarinau?

Papasakosiu dar vieną pavyzdį. Labai dažnai galėjau stokojantiems dovanoti įvairių prekių ar drabužių. Tačiau niekada jiems neduodavau vedina nesavanaudiškos meilės, bet dažniausiai norėdama įgyti daugiau pagarbos, kad pasirodyčiau, kokia esu gera, kad juos paveikčiau melagingu išpūdžiu ir kad mūsų veidmainiškoje visuomenėje susikurčiau gerą įvaizdį. Buvau gana turtinga, todėl žmonėms norėjau parodyti, kokia esu geranoriška ir geraširdė. Jie turėjo į mano geraširdiškumą žiūrėti išsižioję, man pavydėti ir manimi žavėtis.

Būdama tokia turtinga, siekiau savo dovanomis ir didžiadvasišku manipuluoti žmonių vargu ir jais pasinaudoti. Pavyzdžiui, sakydavau: „Žiūrėkite, štai jums duodu tą ir tą (kas tuo momentu pasitaikė man po ranka), bet prašau, būk tokia maloni ir vietoj manęs nueik į mokyklą dalyvauti mano vaikų tėvų susirinkime. Aš neturiu laiko dalyvauti susirinkime, o ten visada tikrina dalyvaujančius.“

Nors savo aplinkoje išdalydavau begalę daiktų, bet ***kiekviena mano dovana buvo susieta su*** kokiomis nors ***sąlygomis ar prašymais***. Taip laikiau žmones pririštus prie savęs. Aš jais manipuluodavau ir jie buvo priklausomi nuo manęs. Be to, man labai patiko, kai pastebėdavau, kad žmonės apie mane pasakoja, kokia esu didžiadvasė, geradarė ir šventa. Tokiu būdu visuomenėje kūriau apie save gerą įspūdį daranti įvaizdį. Niekas nežinojo, kad tai buvo apgaulingas paveikslas, nesutampantis su tikrove. O dabar viskas buvo atidengta.

To egzamino metu viskas atsidengė. Man buvo pasakyta: „***Vienintelis dievas, kurį tu garbinai, buvo pinigai. Per tą dievybę tu pati save pasmerkei!*** Dėl pinigų ir aukso dievo tu įkritai į bedugnę. Tu nutolai nuo Viešpaties Dievo.“

Taip ir buvo, nes tam tikrą laiką mes turėjome daug pinigų. Vėliau bankrutavome ir turėjome daugybę skolų, pinigai visai išsisėmė, mes jau nieko neturėjome.

Ir kai man buvo papriekaištauta dėl pinigų, aš sušukau: „Apie kokius pinigus jūs čia kalbate? Aš ten, pasaulyje, palikau daugybę problemų ir skolų...“ Daugiau pasiteisinti aš negalėjau...

Netark Dievo vardo be reikalo

Kai man buvo papriekaištauta dėl antro Dievo įsakymo, aiškiai mačiau, kaip dar būdama vaikas apgailėtinu būdu mokiausi, kad melas yra gera priemonė, norint išvengti mamos bausmių, kurios kartais galėjo būti griežtos ir sunkios. Taip aš

pradėjau bendrauti su visų melagysčių tėvu – šėtonu.

Jis tapo mano gyvenimo bendrakeleiviu. Tapau melagių melagė. Tame „melo mene“ aš tobulėjau ir dariausi vis išradingesnė. Mano nuodėmės darėsi vis didesnės ir labiau pasibjaurėtinos, o mano melagystės vis rimtesnės ir begėdiškesnės. Matyt, norėjau sau įrodyti, kokį meistriškumą galiu pasiekti meluodama.

Melo viršūnę pasiekiau naudodamasi šventais dalykais ir Viešpaties vardu. Pastebėjau, kad mano motina labai gerbė Viešpatį Dievą ir Jo vardą. Aš tuo pasinaudojau ir supratau, kad tai bus geriausias mano ginklas, kurį galiu naudoti prieš savo motiną. Kad mama patikėtų kiekviena mano melagyste, dėl bet kokios smulkmenos pradėjau prisiekinėti Dievo vardu.

Dievo vardą tardavau lengvabūdiškai ir be reikalo. Pavyzdžiui, savo motinai sakydavau: „Mamyte, Kristaus vardu tau prisiekiu...“ arba „Mamyte, Dievo Tėvo vardu prisiekiu, užtikrinu tave“ ir t. t. ir t. t. Tokiu būdu, įtikinamai išgalvotų melų dėka, aš išvengdavau pelnytų mamos bausmių. Ar galite įsivaizduoti, kad dėl savo melagysčių, dėl savo niekšybių, dėl tos daugybės purvo, kuriame dažnai jaučiausi labai maloniai, aš ***blogam naudodavau Švenčiausią Dievo Vardą*** ir Jį įtraukiau į tą purvą, nes pati iki kaklo buvau jame įklimpusi.

O dabar, mano brangūs broliai ir seserys, įsidėmėkite: dėka savo likimo ir mirties patirties, apie kurią jums pasakojau, aš išmokau ir patyriau savo kailiu, kad žodžiai, kurie išeina iš mūsų burnos – dažnai taip lengvabūdiškai ir neapgalvotai – nėra vėjo nupučiami arba, taip sakant, išsisklaidantys ore. Ne, jie dažnai virsta tikrove, kuri vėliau sugrįš kaip bumerangas ir užgrius ant mūsų.

Galbūt šaltis perbėgs per jūsų nugarą, kai papasakosiu sekantį dalyką. Ne vieną kartą, bet labai dažnai, kai motina nenorėdavo manimi patikėti, aš jai sakydavau: „Mamyte, trenkia į mane žaibas, jei aš meluoju. Sakau gryną tiesą!“

Tie dažnai mano tarti žodžiai išnyko iš atminties ir niekas apie juos daugiau negalvojo. O dabar žiūrėkite, aš stoviu prieš jus dėka gryno Dievo Gailestingumo, nes į mane iš tikrųjų pataikė žaibas, kuris beveik mane padalino į dvi dalis ir visai sudegino.

Tame pomirtiniame pasaulyje man buvo parodyta, kaip aš, kuri įspūdingai prisistatydavau katalike, niekada nesilaikydavau savo pažadų ir visada mūsų Viešpaties Dievo Švenčiausiąjį Vardą naudodavau tik blogam ir jo negerbdavau.

Mane paveikė, kad Viešpats pakentė visus bjaurius ir šlykščius mano veiksmus, kai visi kūriniai, pilni jaudinančios pagarbos, žemai Jam lenkiasi. Aš mačiau Palaimintąją Mergele Mariją, Dievo motiną, prie Viešpaties kojų didelėje pagarbėje ir adoracijoje. Ji prašydama meldėsi už mane ir primygtinai Jį maldavo. O aš, didelė ir niekinga nusidėjėlė, iš savo liūno dumblo tujinau Viešpatį! Aš, kuri per savo manipuliacijas buvau įsigijusi gerą reputaciją žmonių akyse, mačiau, kaip dažnai spyriodavausi prieš Viešpatį, kaip pykdavau ant jo, kaip *Jį įžeidinėdavau savo keiksmis*. Man buvo ne tik gėda, bet ir nepakenčiamai skausminga, kai įsisąmoninau savo praeitį ir susidariau apie ją aiškų vaizdą.

Švęsk Viešpaties dieną

Baisias akimirkas teko išgyventi, kai mano egzaminatorius pagal Dešimt Dievo įsakymų ėmė nagrinėti trečiąjį įsakymą – „Šventes švęsk“. Mane persmelkė vos pakeliamas skausmas. Tas balsas visai aiškiai ir trumpai pasakė, kad aš kiekvieną dieną po keturias ar penkias valandas skyriau savo kūnui, savo išvaizdai, tuo tarpu nei dešimties minučių per dieną neskirdavau Viešpačiui ir maldai. Dažnai atsitikdavo, kad Jam pažadėdavau rožinio malda, bet dažniausiai sukalbėdavau ją skubiai burbėdama, paskubomis ir įsitempusi. Ir dar būdavo, kad pasakydavau: „Man gerai pavyksta. Aš tikrai galiu kalbėti rožinį savo mėgstamų televizijos serialų reklaminėse pauzėse.“

Pomirtiniame gyvenime man buvo parodyta, kaip mūsų Viešpaties Dievo atžvilgiu aš nuolat buvau nedėkinga ir niekada nesusimąščiau, kad Jam, savo Kūrėjui ir Atpirkėjui reikia padėkoti. Taip pat man aiškiai buvo parodyta, kokius išsisukinėjimus sukurdavau, kai nenorėdavau dalyvauti Šventose Mišiose tik dėl paprasčiausios savo tinginystės.

„Bet mamyte, jei Dievas yra visur ir visur esantis, tai kodėl aš būtinai turiu eiti ir ieškoti Jo bažnyčioje?“

Man buvo labai patogu taip kalbėti. O balsas vėl priekaištavo, kad ***Viešpatį Dievą aš palikdavau*** kiekvieną dieną dvidešimt keturias valandas laukti manęs, Jo visai neprisiimdama. Aš nesimeldžiau ir net sekmadieniais neidavau pas Jį, kad padėkočiau, kad išreikščiau savo dėkingumą ir parodyčiau savo meilę bent jau Viešpaties dienoje. To man paprasčiausiai buvo per daug. Buvau pernelyg išdidi ir be to arogantiška.

Tačiau blogiausia buvo tai, kad bažnyčios lankymas mano sielai buvo tarytum „restoranas“. Be bažnyčios lankymo mano ***siela*** mažėjo kaip nykštukas, tiksliau pasakius ***alko***, nes negaudavo jokio maisto. Aš rūpinausi tik savo kūnu – jo priežiūrai ir lepinimui skyriau visą laiką. Pasidariau savo kūno vergė ir nepastebėjau svarbiausio dalyko.

Aš turėjau ir sielą, kuria visai nesirūpinau. Ji buvo visiškai našlaitė. Niekada jos nemaitinau Dievo žodžiu. Pasiteisindama sakydavau, kad tie, kurie nuolat skaito Bibliją, anksčiau ar vėliau išprotės.

O sakramentų visai nemėgau. Kaip galėčiau išpažinti nuodėmes vienam iš tų senų, sustabarėjusių dvasiškių, kurie patys buvo blogesni ir linę daugiau nusidėti, negu aš! Nes man, mano bjaurastims buvo labai tinkama, kad neišpažinčiau nuodėmių. Tas melagių melagis ir suvedžiotojas, būtent šėtonas, mane laikė toli nuo išpažinties ir sakramentų. Tokiu būdu šėtonas trukdė mano sielos gydymą ir valymą. Kai aš nusidė-

davau, ant baltų mano sielos drabužių jis dėdavo savo antspaudo, juoda savo tamsos karalystės ženklą.

Mano nuodėmės nepraėjo be pasekmių. Jos nebuvo nemokamos, bet turėjo rimtas pasekmes mano sielos sveikatai. Niekada – išskyrus pirmąją šventą Komuniją – aš neatlikau geros šventos išpažinties. Ir nuo to laiko nebeidavau išpažinties. Neretai sutikdavau kunigą, prisitaikiusį prie šio laikmečio, kuris net pritardavo mano pasirinktam požiūriui ir sakydavo, kad tas sakramentas jau nebeatitinka mūsų modernių laikų ir kad išpažintis nebereikalinga moderniam žmogui. Visada, kai **priimdavau šventą Komuniją**, aš priimdavau Viešpatį Jėzų Kristų Švenčiausiam Sakramente **nevertai**.

O mano piktžodžiavimas nuėjo taip toli, kad aš išdidžiai ir visažinančiai visur skelbdavau: „Kas yra tas Švenčiausiasis? Argi įmanoma, kad pats visagalis gyvas Dievas būtų duonos gabalėlyje, ostijoje? Kunigai prie ostijos dar turėtų pridėti truputėlį karamelinio glaisto – bent jau skonis būtų geresnis.“ Taip labai nukrypau nuo tikėjimo ir Dievo nustatytos tvarkos, kad galėjau kalbėti tokias šventvagystes. Ardydama savo santykius su Dievu, aš pasiekiau patį dugną.

Niekada nedaviau savo sielai ko nors vertingo ir nemaitinau jos. O viską vainikuoja tai, kad nieko kito nedariau, kaip tik **kritikavau ir juodinau kunigus**. Jūs turėtumėte pajusti, kaip tiksliai ir stipriai šita nuodėmė krito ant mano galvos pomirtiniame gyvenime, egzamino metu. Tai sunki nuodėmė Viešpaties akyse. Mano šeimoje visada buvo įprasta juodinti kunigus. Kiek prisimenu, nuo tada, kai dar buvau vaikas, mūsų namuose apie kunigus kalbėdavo blogai. Pradedant mano tėvu, visi nuolat sakydavo, kad jie yra flirtuotojai, atsigrežiantys į kiekvieną sijoną, ir kad išvis jie labiau mėgsta pinigų bei turtus, negu mes, paprasti žmonės. Visas tas apkalbas mes, vaikai, kartodavome nuo mažumės.

Dėl to Viešpats man liūdnu ir griežtu balsu tarė: „Ką tu sau manai, kas tu esi, kad elgeisi, tarytum būtum Viešpats Dievas, – kritikavai mano šventais aliejais pateptuosius, juos šmeiždama ir įžeidinėdama?“ Ir Jis tęsė: „Jie yra žmonės iš mėsos ir kraujo. O jei kalbėti apie bet kurio kunigo šventumą, tai jis yra palaikomas tikinčiųjų bendruomenės ir parapijos žmonių dėka. Bendruomenė palaiko pašvęstą Dievui asmenį savo maldomis, pripažinimu ir pagarba, kurią žmonės išreiškia jį paremdami. Ir **jei kuris nors kunigas įpuola į nuodėmę, jūs turėtumėte ne tiek jį kaltinti, kiek ieškoti kaltės bendruomenėje, kuri nepakankamai jį palaikė ir per mažai meldėsi už jį.**“

Viešpats man parodė, kad visada, kai aš kritikavau ir smerkiau kunigus, mane apipuldavo, tiesiog aplipdavo velniai. Mačiau, kokį didelį blogį padariau skelbdama, kad vienas Dievui pašvęstasis yra gėjus. Ta naujiena pasklido kaip žaibas po visą tikinčiųjų bendruomenę. Jūs negalite įsivaizduoti, kokią didžiulę žalą padariau tokiu savo elgesiu.

Gerbk savo tėvą ir motiną

Atėjome iki ketvirto įsakymo – „Gerbk savo tėvą ir motiną“. Viešpats ir šitoje srityje parodė man, kokia buvau nedėkinga savo tėvams. Kaip dažnai ir piktai juos bardavau ir keikdavau. Priekaištaudavau, kad jie negalėjo man duoti viso to, ką turėjo mano draugės. Man buvo aišku, kokia duktė aš buvau, – nesugebanti įvertinti viso to, ką man davė tėvai, didelėmis pastangomis ir aukodamiesi. Aš to paprasčiausiai nevertinau.

Pykdama ant savo tėvų nuėjau taip toli, kad teigiau, jog ta moteris visai negali būti mano gimdytoja, nes ji man atrodė per daug primityvi, kad galėtų būti mano motina. Buvo taip baisu matyti savo smerkimų pasekmes. Rezultatas buvo toks, kad aš, pametusi Dievą, tapau moterimi, kuri viską griovė ir

neigiamai veikdavo viską, kas tik pasirodydavo jos artumoje. Bet blogiausia buvo tai, kad sau įteigiau, jog esu kažkokia nepaprasta, neeilinė, kad esu gera ir šventa.

Viešpats Dievas taipogi paaiškino, kodėl aš galėjau įsivaizduoti, kad neturėčiau baimintis dėl ketvirto įsakymo. Aš buvau tokia tikra, kad tą kliūtį lengvai įveiksiu, nes paskutiniaisiais tėvų gyvenimo metais mokėjau už vaistus, kurių tėvams reikėjo. Tik dėl to maniau, kad ketvirtą įsakymą įvykdžiau daugiau nei pakankamai. Tai atitiko mano gyvenimo filosofiją, nes savo darbus skirsčiau ir vertinau pagal pinigus. Taip pat elgiausi ir su savo tėvais. ***Pasinaudodama pinigais, aš jais manipuluodavau, padariau juos pavaldiniais ir pajungiau savo tikslams.***

Tėvams, kurie gyveno vargingai, savo turto dėka tapau savotiška dievybe, kurią jie, apakinti mano pinigų, tikrai garbino. Tokie pinigais grįsti santykiai atvedė prie to, kad savo **tėvus** aš paprasčiausiai **niekinau**. Jūs negalite įsivaizduoti, kokią kančią man kėlė ir kaip iki kaulų smegenų skaudino tas aiškus mano ankstesnio gyvenimo suvokimas.

Mačiau, kaip mano tėvas, apimtas didelio liūdesio, verkė ir pasikūčiodamas raudėjo dėl manęs ir mano elgesio, nes, nepaisant visų silpnybių, jis buvo geras tėvas. Jis mokė mane būti darbščia ir stropia, gyventi garbingą gyvenimą. Nes tik tas, kuris gerai dirba, įrodo, kad yra geras ir savo profesijoje, kažką pasiekia. Tačiau gaila, kad besirūpindamas mane gerai išauklėti, jis pamiršo vieną labai svarbų dalyką – tai, kad aš turėjau dar ir sielą, kuri buvo alkana, ir kad jo uždavinys buvo priartinti mane prie Gerosios Naujienos. Šiuo požiūriu jam visiškai nepasisėkė ir jis visai nematė, kaip aš vis giliau grimzdau į tą dumblą.

Skaidu buvo matyti, kad mano tėvas buvo labai linkęs į meilės intrigas. Jis jausdavosi labai laimingas, galėdamas mano motinai ir visiems žmonėms pasakoti ir girtis, koks jis yra

„mačo“ (*kietas vyras* – Pietų Amerikos sąvoka, reiškianti ožį, flirtuotoją, namų tironą ir panašiai). Jis turėjo daug moterų (pasak jo – bobų), sugebėjo visas išlaikyti ir patenkinti. Be to, mano tėvas per daug gėrė ir rūkė. Visomis tomis nedorybėmis ir bjauriais įpročiais jis didžiavosi, nes vadovavosi klaidingu supratimu, kad tai nėra ydos, bet priešingai – dorybės, dėka kurių jis išsiskyrė iš kitų.

Jau jaunystėje matydavau, kaip mano motina dažnai sėdėdavo namuose verkdamą, o tėvas vėl eilinį kartą gyrėsi savo moterimis ir su jomis patirtais nuotykiiais. Ir kuo dažniau tai girdėdavau, tuo labiau ***augo įsiūtis ir pyktis, kurie mane užpildė.***

Dabar, matydama savo ankstesnio gyvenimo praeitį, staiga suvokiau, kaip tie nevaldomi jausmai ir įniršis lėtai ***varo mane į dvasinę mirtį***, veda mano sielą į pražūtį. Mane apimdavo didžiulis pyktis matant, kaip tėvas žemindavo motiną viso pasaulio akyse. Aš mėginau ją ginti ir daryti jai įtaką. Pavyzdžiui, taip jai sakydavau: „Niekada nebūsiu kaip tu, nepakęsiu tokių dalykų ir tokio vyro. Mes, moterys, visuomenėje nevertinamos, todėl esame žeminamos, nes yra moterų, kurios viską pakenčia, tokių, kaip ir tu. Moterys, kurios nesipriešindamos nusižemina „mačo“ savivalei, kurios neturi jokio orumo ir išdidumo, yra sulaužytos asmenybės, – jos leidžiasi, kad savimylės vyrai pamintų jas po kojomis ir mindžiotų“.

Kai buvau vyresnė, savo tėvui pasakiau: „Niekada, tikėk manimi ir įsidėmėk, tėve, – aš niekada neleisiu, kad kuris nors vyras taip elgtųsi ir žemintų mane taip, kaip tu nuolat elgiesi su mano motina. Jei taip atsitiktų, kad mano vyras taps neištikimas ir mane apgaus, aš atkeršysiu jam. Aš to neleisiu, mano brangus tėve!“

Už tai tėvas mane mušė ir griežtai mokė tardamas: „Kaip tu drįsti? Ką tu sau galvoji, kas tu esi, kad su manim taip kalbi?“ Galbūt jūs negalite įsivaizduoti, koks blogas „mačo“ buvo mano tėvas. Aš nesugebėjau užčiaupti savo burnos ir

atsakiau: „Net jeigu muši mane arba net žudysi, prisiekiu – tokių dalykų aš nepakešiu. Jei ištekėsiu ir sužinosiu, kad mano vyras buvo neištikimas, aš jam baisiausiu būdu atkeršysiu, kad jūs, vyrai, galų gale suprastumėte, kaip kenčia moteris, jei vyras ją laiko tarsi atliekamu daiktu, ją žemina ir pamina po kojomis kaip purviną skudurą“.

Tokiu būdu aš visą laiką *siurbiau tą bjaurėjimąsi, tą didelį pyktį ir inirši*, užtvindydama juo savo mintis ir smegeenis. Aš pati *nuodydavau savo dvasią* ir savo charakterį. Kai buvau jau savarankiška ir subrendusi ir, suprantama, jau turėjau pakankamai pinigų, – nuolat stengiausi paveikti savo motiną, jai sakydama: „Kiek tu gali kentėti nuo šito tirono? Atsiskirk nuo tėvo, skirkitės!“ Taip elgiausi, nors savo tėvą labai gerbiau. Nepaisant to, aš visada savo motinai vėl ir vėl patardavau sakydama: „Nekentėk nuo šio tirono! Įsisaumonink moters orumą! Parodyk jam, kad esi šio to verta, o ne purvinas skuduras, kuriuo jis gali valyti batus!“

Tokius ir panašius patarimus savo motinai nuolat kartodavau. Isivaizduojate? Aš iš visų jėgų *norėjau išskirti savo tėvus*, skatinau juos skyryboms. Tačiau mano motina dažniausiai atsakydavo: „Ne, mano brangi dukra, aš nesiskirsiu. Negalvok, kad toks tėvo elgesys man nėra žeminantis ir skaudinantis. Daug dėl to kenčiu – tu tai tikrai suvoki, – bet aš aukosiuosi ir ištversiu, nes juk čia esate jūs – mano septyni vaikai. Jūs esate septyni, o aš esu tik viena. Juk geriau, jei kenčia tik vienas, o ne septyni žmonės. Ir, galų gale, jūsų tėvas juk yra dar ir geras tėvas. Mano širdis neišvertų, jei pabėgčiau ir palikčiau jus augti be tėvo. Be to, jei aš su tėvu išsiskirsiu, kas tada melsis, kad jis atsiverstų ir išgelbėtų savo sielą? Skausmą ir pažeminimus, kuriuos man sukelia jūsų tėvas, aš sujungiu su neišpasakytais mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus skausmais ant kryžiaus. Kiekvieną dieną sakau mūsų Viešpačiui Dievui: „Tai, ką aš kenčiu, yra menkniekis, palygi-

nus su skausmais, kuriuos Tu dėl mūsų kentėjai ant kryžiaus. Kad mano kentėjimai įgytų vertę, prašau, leisk man juos sujungti su Tavo kančiomis ir per mano mažus kentėjimus išprašyti iš Tavęs malonę savo vyrui ir vaikams, kad jie atsiverstų ir būtų išgelbėti nuo amžino pasmerkimo“.

Visa tai man buvo nesuprantama ir aš dėl to savo kvailumo tik purtydavau galvą. Man tai buvo per daug. Tai buvo idėjos, visai svetimos ir visiškai priešingos mano gyvenimo būdai ir galvosena. Aš jų net nesupratau. Ir, žinokite, ne tik nesistengiau tai suprasti, bet motinos žodžiai mane dar labiau suerzindavo ir skatindavo mano pyktį.

Tas pyktis keitė visą mano gyvenimą, nes aš *pradėjau maištauti*. Šis maištas ypatingai pasireiškė tuo, kad rūpinau-si moterų teisėmis ir emancipacija. Aš buvau ne eilinė kovo-toja – mūšyje dėl moterų teisių stovėjau pirmose gretose. Pradėjau ginti abortus, kovojau už moterų teisę pačioms spręsti apie „savo pilvą“, teisę gyventi vienišai arba laisvoje part-nerystėje – pasirinkti gyvenimą su „partneriu“ tam tikram gyvenimo etapui. Pradėjau propaguoti ir skyrybas, kaip sveikintiną santuokinių problemų sprendimą. Ypač gyniau „ly-giaivos įstatymą“ – „akis už akį, dantis už dantį“. Moterims visada patardavau atsimokėti tuo pačiu. Kiekvienam neištiki-mam vyrui patardavau atkeršyti neištikimybe – jei įmanoma – su jo geriausiu draugu. Nors aš asmeniškai savo vyrui kūniš-kai niekada nebuvau neištikima, tačiau savo piktais patari-mais suvedžiojau daug žmonių. Apgailėtina!

Nežudyk

Kai, skaitydama savo „Gyvenimo knygą“, pasiekiau penk-tą Dievo įsakymą „Nežudyk“, pagalvojau: galų gale nebus dėl ko sau papriekaištauti, nes aš nieko nesu nužudžiusi, jo-kiam žmogui neatėmiau gyvybės. Tačiau buvau visai apstul-binta, kai Viešpats ir šiuo atžvilgiu mane pamokė. Jis visai

aiškiai, kaip paveiksle, parodė, kad aš buvau siaubinga žudikė. Žmogžudystės, į kurias aš buvau įtraukta, priklausė tokiai žudynių rūšiai, kuri Viešpaties akyse yra labiausiai pasibjaurėtina – būtent *negimusių vaikų žudynės*.

Vieną dieną mano draugė Estela pasakė: „Klausk, tau jau trylika metų, o tu vis dar mergaitė“. Žiūrėjau į ją nieko nesuprasdama, ką ji nori pasakyti?

Mano motina nuolat man kalbėjo apie skaistybės svarbą. Ji sakė, kad mergystė yra vestuvių dovana Dievui. Tačiau mano draugė atsakė arogantiškai ir pasipūtusi: „Kai tik atsirado pirmosios mėnesinės, mano mama nuvedė mane pas ginekologą. Nuo tada aš vartoju kontraceptines tabletes“.

Tuo metu aš net nežinojau, kas tai yra. Ji man paaiškino, kad tai yra tabletės, kurios apsaugo nuo nėštumo. Ir ji man papasakojo, su kokiais vyrais jau miegojo. Ji sakė, kad jai tai yra malonu. Mano draugė tarė: „Matau, kad tu apie tai neturi jokio supratimo“. Aš patvirtinau, ir ji pažadėjo nusivesti mane į vieną vietą, kur aš kai ką išmoksiu.

Bijojau ir buvau susirūpinusi, nes nežinojau, kur ji mane vesis. Man atsivėrė naujas, iki tol visiškai nepažįstamas pasaulis. Ji nusivedė mane į kiną, kur mes kartu žiūrėjome porno filmą. Ar galite įsivaizduoti mano siaubą? Man buvo tik trylika metų! Tuo metu mes dar neturėjome televizoriaus. Įsivaizduojate tokį filmą? Aš vos nenumiriau iš baimės ir šleikštulio. Atrodė, kad esu pragare. Norėjau pabėgti, ir tik gėda prieš draugę mane sulaikė. Buvau giliai sukręsta ir norėjau kuo greičiau iš ten išeiti.

Tą pačią dieną su motina nuėjome į šv. Mišias. Jaučiausi taip blogai, kad nuėjau išpažinties. Mano motina klūpėdama meldėsi prie altoriaus. Per išpažintį pasakiau įprastas nuodėmes: kad nepadariau namų darbų, kad nusirašinėjau, buvau nepaklusni – tai buvo mano nuodėmės. Išpažinties eidavau visada pas tą patį kunigą, ir jis mano nuodėmes daugiau ar mažiau žinojo mintinai.

Tačiau šiandien aš pasakiau, kad pabėgau nuo motinos ir nuėjau į kiną. Kunigas nustebo ir beveik suriko: „Kur tu buvai nuėjusi?“ Kunigo reakcija mane labai išgąsdino, ir aš baugiai pažvelgiau į motiną, ar ji neišgirdo, tačiau ji ramiai klūpojo savo vietoje ir meldėsi. Ačiū Dievui, pagalvojau, ji nieko neišgirdo. Nuo klausyklos nuėjau supykusi ant kunigo. Aišku, jam nepasakojau, kokį filmą žiūrėjau. Jei jis taip sureagavo, kai pasakiau, jog buvau kine, kas būtų nutikę, jei būčiau pasakiusi viską? Galbūt jis būtų mane ir mušęs?

Nuo to momento velnias manyje tapo veiklus. Nuo tada aš niekuomet neatlikau geros išpažinties, bet pasirinkdavau, ką sakyti, o ko ne. Taip prasidėjo mano šventvagiškos išpažintys. Aš priimdavau Komuniją, nors žinojau, kad išpažintys buvo netikros.

Viešpatį priimdavau šventvagiškai. Dabar Viešpats parodė, kaip baisiai smuko mano gyvenimas ir vis labiau manyje įsigalėjo dvasinė mirtis. Pasekmės buvo tokios, kad ėmiau netikėti velnio buvimu ir apskritai niekuo nebetikėjau. O savo nuodėmes laikiau netgi gerais darbais.

Jis parodė man, kaip vaikystėje mane vedė Dievo ranka ir kaip aš Jį jaučiau, ir kaip nuodėmės vis labiau mane atskyrė nuo vedančios Jo rankos. Viešpats pasakė man, kad tas, kuris nevertai priima Jo kūną ir Jo kraują, užsitraukia pasmerkimą. Savo pasmerkimą mačiau ir jutau. Savo „Gyvenimo knygoje“ aš mačiau, koks įsiutęs buvo velnias, kai būdama dvylikos metų vis dar tikėjau Dievu ir meldžiausi kartu su motina.

Kai prasidėjo mano nuodėmingas gyvenimas, Viešpats leido pajusti, kaip iš mano širdies išnyko ramybė. Prasidėjo kova su sąžine. Tačiau ką sakė mano draugės? Jos kalbėjo: „Ką? Išpažinties eiti? Ar tu pakvaišai, tai visai nebemadinga. Ir dar pas kunigus, kurie didesni nusidėjėliai, nei mes!“ Nei viena iš jų nebeėjo išpažinties, tik aš. Prasidėjo vidinė kova tarp to, ką kalbėjo draugės, to, ką sakė mano motina, ir to,

ką sąžinė man prikišdavo. Vis labiau krypo svarstyklės ir laimėjo draugės – aš nusprendžiau nebeeiti išpažinties. Nebenorėjau eiti išpažinties pas senus, prieš kūną nusistačiusius kunigus, draudžiančius net į kiną nueiti.

Čia matome velnio klastą. Jis atitraukė mane nuo išpažinties, nors man tebuvo trylika metų. Jis labai klastingai įperša blogas mintis. ***Nuo trylikos metų dvasiniu požiūriu aš jau buvau gyvas lavonas.*** Didžiavausi, kad priklausau grupei draugių, būreliui gražių, protingų mergaičių, kurios įsivaizdavo žinančios daugiau, nei jų tėvai.

Sulaukę trylikos metų mes manome, kad žinome viską. Mūsų nuomone, kalbantys apie Dievą yra nemadingi arba pakvaišę. Juk tai, kas modernu, yra nauda ir linksmybės. Madinga buvo pasitenkinimas ir naudos siekimas.

Aš nepasakiau, kad tada, kai kabojau ant pragaro bedugnės ir staiga išgirdau Viešpaties balsą, pabėgo visi demonai. Jie išnyko, tačiau vienas liko. Jam Viešpats leido pasilikti. Šis milžiniškas demonas sušuko siaubingu balsu: „Ji priklauso man! Ji yra mano! Ji priklauso man! Ji yra mano amžinai!“

Šis demonas pasiliko, nes jis buvo valdovas tų, kurie susisuko lizdą manyje ir manipuliavo mano gyvenimu taip, kad aš nusidėčiau. Jie klastingai išnaudojo mano silpnybes. Šis demonas buvo tas, kuris sulaikė mane nuo išpažinties. Viešpats leido, kad jis tebebūtų čia. Šis velnias šaukė, nes bijojo, kad jo grobis gali išslysti jam iš nagų paskutinę akimirką. Jis siaubingai klykė ir kaltino mane. Jis galėjo pasilikti, nes aš numiriau, būdama mirtinoje nuodėmėje. Juk nuo trylikos metų visos mano išpažintys buvo šventvagiškos, o ir prieš tai kartais blogai atlikdavau išpažintį.

Aš priklausiau šitam demonui ir todėl jis galėjo dalyvauti mano gyvenimo peržvalgoje. Galite įsivaizduoti, kaip jaučiausi, kai buvo atskleistos visos mano nuodėmės. Jų buvo tiek daug, o kaltintojas toks piktdžiugiškas ir pašiepiantis. Neį-

manoma buvo ištverti, kai jis nuolat riaumojo, kad aš jam priklausau. Buvo neįsivaizduojamai siaubinga.

Piktasis sulaikė mane nuo Atgailos sakramento, ir aš netekau galimybės gydyti ir švarinti savo sielą. Kiekviena nuodėmė nėra dovana. Nuodėmė yra velnio nuosavybė ir mums reikės už ją užmokėti. Mano nuodėmės buvo tokios, kad šėtonas išdegino savo antspaudą mano sieloje. Mano siela, kuri pradėjimo metu buvo tokia nuostabi ir skaisti, darėsi vis tamsesnė, niūresnė, vis labiau panaši į baisią tamsą.

Aš nuolat šventvagiškai priimdavau Komuniją. Nors ir eidavau išpažinties, tačiau gerų išpažinčių buvo vos keletas. Eidami išpažinties visada turėtume prašyti Šventąją Dvasią ir Angelą Sargą, kad jie mus apšviestų ir išsklaidytų tamsą mūsų sieloje. Piktasis labai stengiasi užtemdyti mūsų dvasią, kad mes manytume, jog nuodėmės nėra ir viskas gerai, kad nėra reikalo kunigui išpažinti, nes kunigai nuodėmingesni už mus pačius, kad išpažintis nebėra reikalinga. Akivaizdu, man buvo patogiaus neiti išpažinties.

Mano draugės Estelos abortas

Kai man buvo trylika metų, mano draugė Estela tapo nėščia. Kai ji pasisakė apie savo nėštumą, aš jos paklausiau: „Bet juk tu vartojai tabletes?“ Ji atsakė: „Taip, bet tai nepadėjo“. Aš paklausiau: „Kas dabar bus? Ką tu darysi? Kas kūdikio tėvas?“ Ji pasakė: „Nežinau.“ Ji nežinojo, kada pastojo ir nuo ko. Ji man pasakė: „Pasakysiu savo sužadėtiniui, kad nuo jo.“

Birželio mėnesį Estela su savo šeima išvažiavo atostogų. Ėjo penktas jos nėštumo mėnuo. Kai ji sugrįžo, aš buvau pri-trenkta. Nebuvo jokių nėštumo žymių, tačiau Estela atrodė kaip lavonas. Ji buvo tokia išblyškusi, iš ekstravagantiškos, gyvybingos merginos, kurią taip mėgau, nieko nebeliko. Trumpai sakant, ji buvo nebe ta pati.

Niekas iš mergaičių nemėgo vaikščioti į šv. Mišias. Tačiau vienuolyno mokykloje, kurią mes lankėme, tai buvo pareiga – mes su vienuolėmis privalėjome eiti į Mišias. Kunigas buvo pagyvenęs, ir Mišios užtrukdavo ilgai. Tos Mišios mums atrodydavo kaip amžinybė. Mes visada tik žaisdavome, plepėdavome, juokdavomės, nekreipdamos dėmesio į tai, kas vyksta ant altoriaus. Tačiau vieną dieną atėjo jaunas, gražiai atrodantis kunigas.

Mums buvo gaila tokio išvaizdaus vyro. Mes svarstėme, kuri iš mūsų šį jauną, gražų kunigą galėtume suvilioti. Ar galite įsivaizduoti, kokius kėslus velnias sugebėjo įpiršti jaunoms mergaitėms?

Šioje mokykloje vienuolės pirmos priimdavo šv. Komuniją. Po to eidavome mes, nors nei viena nebuvo išpažinties. Mes sukirtome lažybų, kuriai iš mūsų pavyks suvilioti jauną kunigą. Nusprendėme, kad eidamos Komunijos praskleisime marškinėlius ir matysime, kuri sugebėjo patraukti jo dėmesį – duodant Komuniją ims drebėti jo rankos. Štai kokias velniškas mintis mums įpiršo piktoji dvasia. Tačiau mes galvojome, kad tai tik linksmas žaidimas. *Taip žemai mes nusiritome.*

Kai mano draugė Estela grįžo po atostogų, tokie žaidimai jos jau nebetraukė, ji nebebuvo linksmuolė, kaip anksčiau. Jos žvilgsnis tapo blausus. Ji nieko nenorėjo pasakoti, kas atsitiko. Bet kartą, kai aš buvau pas ją namuose, ji parodė man randus, likusius po „atsikratymo“ operacijos ir pasakė: „Kai mano motina sužinojo, kad aš nėščia, ji įsiuto, įkišo mane į automobilį ir nuvežė pas ginekologą. Atvykus motina jam pasakė: „Ji nėščia. Sumokėsiu, kiek reikės, tačiau būtina, kad mano dukrą tuojau pat operuotumėte ir panaikintumėte šią problemą“.

Tai pasakiusi mano draugė atidarė spintą ir parodė man stiklinį indą su spirite esančiu embrionu. Tai buvo vaikas. Jis buvo visai susiformavęs ir užkonservuotas šiame inde. Niekada to nepamiršiu. Jos motina pareikalavo, kad Estela visada prieš

akis turėtų savo klaidos pasekmes. Ant šio indo dangčio buvo padėta kontraceptinių tablečių dėžutė, kad ji niekada nepamirštų jų išgerti. Ar galite tai įsivaizduoti?!!

Stebėkime, kaip nuodėmė žmogų apakina. Dvasiškai akla motina tempia savo dukrą pas gydytoją, kad jis pašalintų nenorimą vaisių. Ir dar kokia absurdiška idėja – užkonservuoti embrioną, kad kiekvieną dieną dukra jį matytų ir nepamirštų išgerti tablečių. Kad kiekvieną kartą, kai pravers spintą, matytų savo vaiką ir prisimintų tabletes.

Tai baisu ir demoniška. Tokius dalykus daro šėtonas, kuriam atveriamė duris per savo nuodėmes ir nesistengiame jų panaikinti Atgailos sakramentu. Kai savo draugės paklausiau, ar tas vaizdas jos neskaudina, ji ironiškai atsakė: „Ak, kodėl aš turėčiau liūdėti? Juk mažesnė bėda yra kęsti šiuos skausmus, negu visą gyvenimą tampytis su tuo vaiku. Ši problema buvo taip paprastai išspręsta!“

Tačiau tai buvo melas, nes ji niekada nebebuvo tokia, kaip anksčiau. Neilgai trukus ji susirgo sunkia depresija. Ėmė naudoti LSD. Kadangi buvau geriausia jos draugė, Estela pasiūlė ir man pamėginti, tačiau aš nedrįsau. Ji sakė, kad ši narkotinė medžiaga sukelia malonų jausmą, jauti tarsi pakilęs, sklindai su debesimis ir panašiai.

Aš mielai būčiau pabandžiusi, bet negalėjau. Pasakiau, kad bijau, nes jie skleidžia kvapą, o jeigu mano motina pastebėtų, ji mane užmuštų. Mano motina turėjo labai gerą uoslę. Dėka savo Angelo Sargo ir motinos maldų aš neišbandžiau šio narkotiko.

Dabar, peržiūrint „Gyvenimo knygą“, Viešpats man parodė, kad aš neišbandžiau narkotikų ne iš baimės, bet iš Jo malonės, kurią Jis man suteikė dėl motinos maldų. Jos rožinio malda sulaukė mane ant pragaro bedugnės krašto. Tačiau dėl to, kad aš atsisakiau, mano draugės buvo nepatenkintos ir apšaukė mane nuobodžia. Bet aš negalėjau, tiesiog negalė-

jau. Tai buvo viena iš daugelio malonių, kurias gavau dėka savo motinos, kuri turėjo gerą ryšį su Dievu ir meldėsi už mane. Tokia svarbi yra malda.

Šešiolikos metų praradau nekaltybę

Savo nelaimėi, būdama šešiolikos metų pradėjau draugauti su vaikinui. Tada vėl prasidėjo mano draugių spaudimas. Aš buvau balta varna jų tarpe, nes vis dar buvau mergaitė. Dabar, kai turėjau draugą, jos vėl ėmė mane spausti. Aš joms pažadėjau tai padaryti tik tada, kai turėsiu sužadėtinį, bet ne anksčiau. Tačiau nesugebėjau nuo jų išsisukti.

Savo draugei Estelai pasakiau: „O jeigu aš pastosiu, kaip tu?“ Ji atsakė: „Ne, ne, taip neatsitiks, nes yra kiti metodai – prezervatyvai.“ Ji teturėjo piliules, tačiau dabar nebėra jokios problemos. Ji pasakė, kad man duos penkias tabletes ir tikrumo dėlei aš turėsiu jas visas praryti. Be to, ji paaiškino, kad reikia naudoti prezervatyvą, ir tada tikrai nieko neatsitiks.

Aš labai nenorėjau, tačiau bijojau sugadinti santykius su draugėmis. Po šio įvykio supratau, kad mano motina buvo teisi – mergina, praradusi nekaltybę, užgęsta. Aš jaučiau, kad kažkas manyje užgeso, tarsi būčiau kažką negrįžtamai praradusi. Mano draugių taip išgirtas išgyvenimas tebuvo tik sumišimas, gailestis ir didžiulis liūdesys.

Nežinau, kodėl visi sako, kad seksas yra gerai. Nežinau, kodėl jaunimas sako, kad jį mėgsta. Aš nerandu jame to išgirtito gerumo. Mano šalyje, Kolumbijoje, per TV matome reklamas apie prezervatyvų patikimumą ir kaip žmonės seksualumą naudoja egoizmo patenkinimui ir laiko praleidimui. Tai matydama nuliūstu. O, kad žmonės žinotų, jog seksas tik sudrumsčia paviršinius sielos pojūčius, – kad jie daugiau negalvotų apie Dievo įsakymus.

Praradusi nekaltybę tapau be galo liūdna ir bijojau sugrįžti į namus, nes galvojau, kad mano motina tikriausiai kažką

pastebės. Po šio įvykio aš nebegalėjau žiūrėti motinai į akis, nes bijojau, kad ji iš akių pamatys, kas man atsitiko. Pykau ant savo draugių ir ant savęs, kad buvau tokia kvaila ir pasidaviau spaudimui, kad padariau tai, ko nenorėjau, ir kad tai padariau tik iš bailumo prieš savo drauges.

Tačiau, nežiūrint visų Estelos patarimų, nepaisant visų atsargos priemonių, nuo pirmosios sueities aš tapau nėščia. Ar galite įsivaizduoti šešiolikos metų mergaitės padėtį ir baimę – nėščia!!! [*Čia Glorijos balsas nutyla ir ji verkia*]

Pastebėjau daug pasikeitimų savo kūne. Nepaisant visų baimių, jaučiau, kaip manyje didėja švelnumas šiam augančiam vaikeliui. Kalbėjaisi su tuometiniu sužadėtiniu ir jam viską papasakojau. Jis buvo nustebeš ir išsigandęs. Slapčia tikėjaisi, kad jis pasakys: „Susituokime“. Man buvo šešiolika, o jam septyniolika. Tačiau jis pasakė, kad dėl to mes negriausime savo gyvenimo ir kad aš atsikratyčiau kūdikio.

Nuėjau šalin visiškai prislėgta, susirūpinusi, liūdna, neišpasakytai liūdna. Buvau įsiutusi ant Estelos, nes ji pažadėjo, kad nieko man neatsitiks. Dėl aborto mano draugė Estela pasakė: „Nesirūpink, tai nieko tokio. Neužmiršk, kad man taip atsitiko ne kartą. Pirmą kartą buvo liūdna, antrą kartą mažiau, o trečią – visai nieko nebejauti“. Pasakiau jai: „Tu negali įsivaizduoti, kas atsitiks, kai sugrįšiu į namus ir motina pamatys tą randą. Iš rūpesčio dėl manęs ji numirs“.

Estela, mane ramindama, tarė: „Jie nedaro didelių pjūvių. Pjūvis, kurį man padarė, buvo toks didelis todėl, kad vaikas jau buvo didelis – mano nėštumas buvo jau penkių mėnesių. O tu nesirūpink, tavo vaikas dar visai mažas. Tavo motina nieko nepastebės“.

O, mano seserys ir broliai Kristuje, koks tai graudus reikalas! Koks didelis skausmas. Šėtonas mums tuos dalykus parodo taip, tarsi tai nieko svarbaus ir neturi jokios reikšmės. Tarsi abortas būtų normaliausias dalykas šiame bedieviška-

me pasaulyje. Jeigu aš, būdama tokia kvaila ir nesupratinga, kokia buvau tuo metu, jaučiausi šitaip blogai, tai kaip baisiai turėtų jaustis jauna, nesugadinta mergaitė!

Piktasis įperša jaunimui mintį, kad seksas skirtas malonumui, kad dėl to nereikia jausti jokio sąžinės graužimo ir visai nereikia jaustis kaltam. Ar žinote, kodėl šetonas taip daro? Kodėl jis gundo žmones šitaip elgtis? Be kitų priežasčių, jam reikalingas šis žmonių aukojimas, nes **su kiekvienu tyčiniu abortu didėja jo valdžia šiame pasaulyje.**

Niekas negali įsivaizduoti, kokią baimę ir kalnę jaučiau, eidama į ligoninę atlikti aborto. Gydytojas skyrė man narkozę. Kai atsibudau, jau nebebuvo tokia pati, kaip pirma. Jie nužudė mano kūdikį, o kartu su juo numiriau ir aš. [*Glorija vėl pradeda verkti*]

Žinote, Viešpats leido man „Gyvenimo knygoje“ pamatyti visus tuos dalykus, kurių savo žemiškomis akimis negalime matyti. Jis leido man pamatyti, kas atsitiko aborto metu. Aš mačiau, kad gydytojas turėjo replės, kuriomis sugavo vaiką ir jį susmulkino į gabalėlius. Vaikelis šaukė iš visų jėgų. O mano Dieve, kaip jis šaukė.

Kiekvienas vaikas pradėjimo metu gauna visiškai išbaigtą sielą. Ji yra visai subrendusi, nes siela auga ne kūne. Ją sukuria Dievas. Kai tik susijungia sėkla su kiaušinėliu, blyksteli nepaprasto grožio šviesos spindulys. Ši šviesa kyla iš Dievo ir Jo begalinės meilės ir atrodo tarsi saulės spindulys, atsispindėjęs nuo stiklo. Dievo sukurta siela iškart yra išbaigta ir subrendusi. Ji yra Dievo paveikslas ir panaši į Jį. Ši jauna gyvybė yra panardinta Šv. Dvasioje, kuri išeina iš Dievo širdies. Pastojusios moters iščios yra pripildytos šios šviesos, šito naujai sukurto sielos spindesio.

Kai jie – žudikas ir abortų klinikos įrankiai – replėmis plėšo vaiką į gabalus, šis mažas kūdikėlis bėga nuo jų ir kovoja už savo gyvybę. Aš mačiau, kaip sudrebėjo Viešpats,

kai jie iš Jo rankų išplėšė sielą. Kai vaikelis yra žudomas, jis šaukia taip garsiai, kad dreba visas dangus. Ir mano atveju, kai aš leidau nužudyti savo kūdikį, girdėjau jo širdį draskantį riksmą. Aš taip pat girdėjau Jėzaus dejones ir mačiau Jo kančias ant kryžiaus dėl mano vaikelio sielos ir dėl kiekvienos sielos, kuriai aborto metu atimama teisė gyventi. Toks skausmingas buvo Jėzaus žvilgsnis ant kryžiaus ir neapsakomas skausmas, kurį Jis kentėjo. Jei jūs tai pamatytumėte, nebeišdrįstumėte daryti abortų. [*Glorija vėl nustojo kalbėti ir verkia*]

O dabar klausiu: kiek abortų yra padaroma visame pasaulyje? Per vieną dieną? Per mėnesį? Ar galite įsivaizduoti siaubingą šios nuodėmės mastą? Įsivaizduoti daugybę žudynių, skausmą ir kančią, mūsų sukeliamus Viešpačiui, kuris mus myli ir yra mums gailestingas, nepaisant mūsų nuodėmingumo.

Abortas – sunkiausia ir baisiausia nuodėmė

Kiekvieną kartą, kai praliejamas kūdikio kraujas – nekal tas kraujas – mes atnešame šėtonui aukas, kurios vis labiau sustiprina jo valdžią žemėje. Šios sielos beviltiškai šaukia pagalbos – niekas jų negirdi ir niekas nenori girdėti. Dar kartą kartoju: ši siela yra suaugusi ir išbaigta, nors ji dar neturi susiformavusio kūno, viskas joje yra nuo pat pradžios. Panašiai, kaip obels sėkloje yra visa obelis.

Kūnas turi augti ir formotis, o siela yra išbaigta. Žudomos mažos gyvybės šauksmas drebina dangų. Tačiau ir pragare pasigirsta triumfo šūksnis, kurį galima palyginti su riksmu futbolo stadione, kai įmušamas įvartis. Pragaras yra tarsi stadionas, didžiulė nematoma vietovė, pilna demonų, velnių ir velniūkščių, kurie kaip pašėlę klykia iš džiaugsmo.

Demonai mano vaiko kraują išpylė ant manęs, taipogi ir kraują tų kūdikių, kurių mamoms aš paskatinau žudyti savo vaikelius. Buvusi skaisti mano siela tapo juodžiausia tamsuma. Po aborto ***praradau bet kokį jautrumą nuodėmei***. Aš maniau, kad nuodėmių tiesiog nėra.

Tačiau Viešpats parodė man dar daugiau: kaip per vadinamąjį „šeimos planavimą“ sukeliama abortai. Apsisaugojimui nuo nėštumo aš nešiojau varinę spiralę. Nuo šešiolikos metų naudojau šią apsisaugojimo priemonę. Ją nešiojau iki tos dienos, kai mane nutrenkė žaibas. Tik norėdama pastoti eidavau pas ginekologą, kad ją išimtu.

Noriu visoms moterims pasakyti, kad *spiralė sukelia abortus*. Apvaisintas kiaušinėlis negali įsišaknyti gimdoje ir miršta. Jis abortuojamas. Žinau, kad daug moterų mėnesinių metu pastebi, kad su krauju išeina krešuliukas. Tokiais atvejais skausmai būna didesni, negu paprastai mėnesinių metu. Moterys eina pas gydytoją, kuris mažai į tai tekreipia dėmesio, išrašo nuskausminamųjų, o sunkesniu atveju dar ir jų suleidžia.

Tačiau ar žinote, kas vyksta iš tikrųjų? Tai mikroabortas. Taip, spiralė sukelia mikroabortus. Apvaisintam kiaušinėliui reikia įsišaknyti gimdoje, tačiau, kaip jau minėjau, tam trukdo spiralė. Tie apvaisinti kiaušinėliai jau yra žmonės. Jie jau turi sielą, visai *išbaigtą sielą*, o jai neleidžiama gyventi. Buvo siaubinga matyti, kiek daug apvaisintų kiaušinėlių – galėjusių tapti žmonėmis – tokiu būdu yra abortuojami. Šios saulės, šios „dieviškosios kibirkštys“ užgesinamos, nužudomos, o vaikelių šauksmai drebina dangaus pamatus.

Per „Gyvenimo apžvalgą“ blogiausia man buvo tai, jog negalėjau pasakyti, kad aš to nežinojau. Vieno pamokslo metu girdėjau, kaip kunigas tai sakė, bet aš nenorėjau girdėti.

Eidama į mišias dažniausiai nekreipdavau dėmesio, ką sako kunigas. Aš tiesiog negirdėdavau. O jeigu kas nors paklausdavo, ką šiandien girdėjau per Evangeliją, aš negalėdavau atsakyti. Žinokime, kad demonai ir bažnyčioje mums trukdo išgirsti: jie nukreipia mūsų mintis prie kitų dalykų. Vienose mišiose mano Angelas Sargas atvėrė mano ausis, kad girdėčiau, ką kalba kunigas. Išgirdau, kaip jis sakė, kad spi-

ralė sukelia abortus ir kad moterys, nešiojančios spiralę, negali priimti Komunijos. Aš tai girdėjau ir supykau ant kunigo.

Ką jie sau mano, šitie kunigai? Kodėl jie čia kišasi? Jeigu jie taip kalbės, bažnyčios bus tuščios. Jie nesirūpina mokslo pažanga. Kuo jie save laiko? Ar jie išmaitins visus gimusius vaikus? Įsiutusi ir miršdama išėjau iš bažnyčios. Taigi, aš negalėjau pasiteisinti, jog nieko nežinojau. Nors ir išgirdau, tačiau spiralės neišėmiau iki mane nutrenkė žaibas.

Kiek daug vaikų žūva tokiu būdu! Buvau labai prislėgta, nes mano **iščios iš gyvybės šaltinio pavirto** kapinėmis, tapo negimusių vaikų **žudymo vieta**. Įsivaizduokite, kad motina nužudo savo vaiką. Motina, kuriai Dievas suteikė galią pradėti gyvybę, kuri turėtų vaiką globoti ir saugoti nuo visokio blogio, – ji nužudo savo kūdikį. Savo velniška strategija demonas taip paveikė žmoniją, kad ji savo vaikus – tuo pačiu ir savo ateitį – nužudo užuomazgoje.

Dabar pradedu suprasti, kodėl aš visą laiką buvau kupina vidinio kartėlio, prislėgta ir blogos nuotaikos, visada suirzusių veidu ir dėl visko besibaiminanti. Aišku, nepastebimai aš tapau vaikų žudymo mašina. Ir tai mane tempė vis žemyn ir žemyn, iki pat pragaro bedugnės krašto.

Savanoriškas abortas yra didžiausia nuodėmė. Nužudyti mažą ir nekaltą vaikelį motinos iščiose reiškia **atiduoti šėtonui savo gyvenimo vairą, parduoti jam savo sielą**. Demonas veda mus tiesiai į pražūtį, jei mes praliejame nekaltą kraują.

Kūdikis yra tarsi „nekaltas avinėlis“, „Dievo avinėlis“, kuris numirė už mus. Ši nuodėmė reiškia ryšį, labai stiprų ryšį su tamsa, nes motina žudo savo vaiką. Dėl to vis daugiau demonų ateina iš pragaro ir apsigyvena žemėje, norėdami sunaikinti žmoniją. Tai akivaizdu matant, kaip plinta satanizmas. Atsiveria iki tol užrakintos durys, nukrinta užraktai, kuriuos Dievas buvo uždėjęs, kad blogis neužtvindytų žemės. Kiekvieno vaikelio nužudymas trupina blogį sulaikančius užraktus.

Iš atsivėrusių vartų išsiveržia demonai, atrodantys kaip baisios lervos, kurios prikimba prie žmonių ir juos persekioja. Jie padaro mus linkstančiais į blogį, savo kūno ir nuodėmių vergais. Matome, kaip visur daugėja blogio. Tarytum mes patys įteikiame demonams raktus į rankas, kad jie galėtų ateiti. Daugėja prostitucijos, iškreipto seksualumo, satanizmo, ateizmo, savižudybės ir kitokios veislės demonų. Kasdien pasaulis darosi blogesnis. Kiekvieną dieną žudomi vaikai yra pragaro triumfas. Dėl nekaltai praliejamo kraujo demonai yra paleisti ir gyvena tarp mūsų.

Žudome nežinodami, tačiau nežinome todėl, kad nutildėme savo sąžinę. Mūsų gyvenimas vis labiau panašėja į pragarą, pilną įvairiausių problemų. Dėka šėtono platinamos demagogijos, mūsų kultūra vis labiau virsta **mirties kultūra**. Tačiau mes patys esame tie, kurie atidarome duris šėtonui per savo neapgailėtas nuodėmes. Taip suteikiame šėtonui laisvę ir leidimą elgtis su mūsų gyvenimais, kaip jam patinka. Juk nuodėmės darome ne tik žudydami vaikus, – nors tai yra sunkiausia nuodėmė, – bet ir kitose srityse. Mes praradome nuodėmės sąvoką ir nuslopinome sąžinę. Ir nesigėdijame dėl savo bėdų – ligų, skausmų, kitų nesėkmių – kaltinti Dievą.

Tačiau **mylintis Dievas yra nepaprastai gailėstingas**. Jis paliko Atgailos sakramentą. Per išpažintį mes galime nuplauti nuodėmes ir sutraukti mus su šėtonu siejančius saitus. Taip galime nuplauti sielą. Tačiau aš to nepadariau.

Mes žudome, ne tik kitam gyvybę atimdami, – žudyti galima ir netiesioginiu būdu.

Dabar atkreipkite dėmesį! Turėdama galią ir didelę įtaką, – kurias pasiekiau pinigų pagalba, – aš apmokėjau ne vieną, bet keletą, tiksliau sakant, daugybę abortų. Mano pinigai tuos abortus padarė galimus. Aš nuolat sakydavau: „Moteris turi teisę nuspręsti, ar ji nori likti nėščia, ar ne. Jos pilvas priklausė tik jai pačiai!“

O dabar žiūrėkite! Mano „Gyvenimo knygoje“ juoda spalva užgožė baltą. Man be galo skaudėjo pamačius ir pagaliau supratus, į kokius pasibjaurėtinus nusikaltimus išpyniau dėka savo pinigų. Tačiau tai yra neišdildomai įrašyta į mano „Gyvenimo knyga“. Aš **paskatinau abortui** keturiolikos metų mergaitę. Aš buvau jos mokytoja. Jei kas nors savyje turi nuodų, pamažu jo aplinkoje nelieka nieko sveiko. Visi, kas prisitaria prie jo, užsikrečia ir tampa nuodingi. Toks žmogus neigiamai paveikia su juo bendraujančius, – jie visi užsikrečia ir patys tampa nuodingi. Mano paskatintos savo vaikų atsikratė trys dar visai jaunos mano dukterėčios ir vieno sūnėno sužadėtinė.

Jų tėvai leido joms ateiti pas mane, nes aš turėjau daug pinigų ir galėjau viską sutvarkyti, be to buvau tokia „geraširdė“. Buvau ta „geroji teta“, kuri visada visus kvietė, ta „geroji teta“, kuri joms pasakodavo pasaulio madų naujienas, supažindindavo su naujausiomis madomis ir dažnai net nupirkdavo. Aš buvau ta, kuri toms jaunoms mergaitėms patardavo, kaip tapti patrauklesnėmis, kaip įžengti į blizgesio pasaulį ir kaip kitiems rodyti savo jaunus kūnus.

Įsivaizduokite! Mano sesuo, pilnai pasitikėdama, siuntė ir leido pas mane savo vaikus. O aš juos pastūmėdavau į nedorą kelią ir net prostitutinau.

Taip, tas jaunas mergaites, dar pusiau vaikus, aš atvedžiau į prostituciją. Tai dangaus keršto šaukiantis nusikaltimas ir baisi nuodėmė, kuri labiausiai pasibjaurėtinų nusikaltimų sąrašė prieš Viešpatį užimtų sekančią vietą po aborto. Tas jaunas mergaites aš mokiau taip: „Mano brangios mergaitės, nebūkite kvailos! Jei jums jūsų motinos tiek pasakoja apie skaistybę, nekaltybę ir tyrumą, tai tik todėl, kad jūsų tėvai dar gyvena praeityje, jų pasaulis nėra šiandienos pasaulis, jie gyvena vakarykščia diena ir nesinaudoja laisvu bei moderniu gyvenimu. Jūs apie tai turite turėti supratimą. Įsijunkite į modernų gyvenimą ir naudokitės moterų išsikovota laisve. Klausykitės

savo tėvų ir supraskite juos, nes jie kitaip negali. Tačiau dėl to negadinkite savo jaunystės. Jūsų motinos su jumis kalba apie Bibliją, kuri egzistuoja du tūkstančius metų. Jos nėra šiuolaikiškos. Ir kunigai taip pat atmeta moderniškumą ir nenori žengti kartu su laiku. Jie pamokslauja tik tai, ką jiems leidžia popiežius, bet popiežius taip pat nėra šiuolaikiškas, ir jis atsiliko nuo mados. O kiekvienas modernus žmogus, kuris dar klauso jo, yra kvailas ir pats kaltas dėl to, jei nedrįsta pilnai mėgautis savo gyvenimu“.

Tai buvo nuodai, kuruos aš pyliau į tų jaunų, nekaltų mergaičių širdis. Paprastai pasakius, tai buvo neįsivaizduojamai išsigimėliška! Aš nurodžiau kryptį, kuri vestų jas į pragarą.

Tas jaunas mergaites mokydavau ir to, kaip geriausiai jos gali mėgautis savo kūnu ir sekso malonumais. Na ir, žinoma, atkreipiau jų dėmesį, kaip yra svarbu apsisaugoti nuo pastojimo. Mokiau jas visų man žinomų kontracepcijos metodų. Turėdama „tobulos, nepriklausomos moters“ įvaizdį, jas tiksliai informavau apie riziką ir apsisaugojimo priemones lytinių santykių metu.

Kažkurią dieną į mano darbovietę atėjo viena iš tų mergaičių – sūnėno sužadėtinė. Jai buvo vos keturiolika metų. Tai, ką jums čia pasakojau, mačiau įrašyta savo „Gyvenimo knygoje“. Ji atėjo į mano darbovietę ir verkdamą sako: „Glorija, esu dar tokia jauna, pati dar vaikas ir, nepaisant to, jau esu nėščia“. Aš jai atsakiau: „Kokia gi tu geltonsnapė. Ar aš nepaaiškinau, kaip reikia apsisaugoti?!“ Ji atsakė vis tebeverkdamą: „Taip, tikrai, bet apsisaugojimo priemonės nepadėjo“.

Žvelgdama į savo „Gyvenimo knygą“ mačiau, kad Viešpats man tą jauną mergaitę atsiuntė, kad ją paglobočiau ir apsaugočiau nuo jaunystės kvailysčių. Jis norėjo, kad ją gelbėčiau, kad ji neįkristų į tą bedugnę, žudydama savo kūdikį. Nes abortas ant mūsų kaklo užkabina tokią sunkią grandinę,

kuri mus spaudžia žemyn ir kurią taip sunku paskui save vilkti. Jis sukelia skausmą, kuris niekada neišnyks iš mūsų gyvenimo. Slegia beprotiškas tikrumas, kad *įvykdei žmogžudystę*, taigi *esi žudikas*. Blogiausia yra tai, kad nužudei ne kažką kitą, bet nuosavą kūną ir kraują – savo vaiką. O šios mergaitės atveju blogiausia buvo tai, kad aš ne tik nesulaikiau jos nuo aborto ir nepapasakojau apie mūsų Viešpatį Dievą, bet į jos tuščias rankas įdėjau pinigų, kad ji galėtų už abortą susimokėti. Kad nuraminčiau savo sąžinę, – nežinau, ar tai, ką aš turėjau, dar galima vadinti sąžine, – daviau jai tiek pinigų, kad ji galėtų nuvykti į pačią žymiausią abortų kliniką, kad vėliau nebūtų kokių komplikacijų. Panašiomis aplinkybėmis aš apmokėjau dar keletą, tiksliau sakant, daugelį abortų.

Taip baisu, kai šiandien apie tai pagalvoju. Visada, kai tokiu būdu praliejamas *vaiko kraujas*, jis yra tarytum *didelė deginamoji auka šėtonui*, iškilminga šventė velniui. Jis trina rankas ir džiaugsmingai šoka. O mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui tai kelia skausmą, kaip ir mirštant ant kryžiaus. Kiekvieną kartą, kai žudomas negimęs nekaltas vaikas, Kristus kenčia kartu su juo.

„Gyvenimo knygoje“ galėjau matyti, kaip užsimezga gyvybė. Aš mačiau, kaip kuriasi mūsų siela tuo metu, kai susitinka sėkla su kiaušinėliu. Tuo momentu plyksteli nuostabi *kibirškštis*, kurios *priežastis yra Dievuje*. Motinos iščias apvaisinimo metu nušviečia naujos sielos spindulys. Jeigu daromas abortas, ši *siela šaukia ir rauda iš skausmo*, nepaisant to, kad dar nesusiformavo akys nei kiti kūno nariai. Ir visa šventųjų bendrija, visas anapusinis pasaulis girdi verksmą ir dejonę, kai yra žudoma nauja, Dievo sukurta siela. *Visas dangaus skliautas sudreba nuo to riksmo*, ir jis yra girdimas nuo vieno krašto iki kito garsiai ir aiškiai, kaip aidas kalnuose.

Pragare taip pat girdisi garsūs šūksniai, bet ten džiūgauja demonai, šokdami savo džiaugsmo šoki. Ir tuojau pat *pragare*

atsidaro dar keli užraktai, išlenda šlykščios, siaubą keliančios dvasios, kurios yra išleidžiamos žemėn, kad vėl gundytų visą žmoniją ir nuviliotų ją į klaidingą kelią. To pasėkoje **žmonės vis daugiau vergauja šėtonui**, nuolat atsiduoda aistroms ir geismams, atsiranda naujos priklausomybės nuo geidulių ir įvyksta visi tie blogi ir siaubingi nusikaltimai bei šlykštūs darbai, apie kuriuos kasdien girdime žiniuose ir kurių, visų įsitikinimu, neturėtų būti.

Ar pagalvojame, kiek kūdikių kiekvieną dieną nužudoma visame pasaulyje? Vargu ar įmanoma įsivaizduoti šio milžiniško nusikaltimo mastą. **Mes braidome nekaltų vaikelių kraujyje ir to nepastebime**. Mums tai yra normalu ir kasdieniška. Jei kas nors prieštarauja abortų darymui, tą apšaukiame fanatiku, konservatoriumi ir netgi sutrikusio proto. Tai yra vienas didžiausių pragaro kunigaikščio laimėjimų.

Koks bus mūsų pasaulis, jei kiekvieno negimusio kūdikio nekaltas kraujas į pasaulį išleidžia naują demoną? Netrukus mūsų pasaulyje bus tamsu vien tik nuo išleistų demonų.

Vėliau mačiau, kaip buvau pamerkta ir plaunama tų nekaltų vaikelių krauju. Tačiau to mazgojimo pasėkoje mano balta siela nuo šios kruvinos maudynės darėsi vis tamsesnė ir bjaurėsnė, kol pasidarė visai juoda. Po tų įvykių su abortais aš praradau nuodėmės pojūtį. Paprasčiausiai nuodėmė man daugiau nebeegzistavo. Viskas buvo leista, o mano elgesys man atrodė geras. Juk aš padėdavau žmonėms. Tik nesupratau, kad tiems žmonėms **padedu pasirinkti tikrai į pragarą vedantį kelią**.

Atsiskleidė dar vienas dalykas, kuris niekada nebūtų atsiradęs mano prote, nes aš buvau įrašyta velnio algalapyje. Man buvo **parodyti visi kūdikiai, kuriuos aš pati nužudžiau**, kuriuos pati abortavau. Lygiai kaip ir jūs dabar, – aš nežinojau kaip, kada ir kur! Man tai buvo parodyta ir aš tai aiškiai supra-

tau. Jau pasakojau, kad aš pati išsirinkau apsisaugojimo nuo pastojimo priemonę – į gimdą įstatomą spiralę. Nustebusi ir siaubingai kentėdama, savo „Gyvenimo knygoje“ pamačiau, kiek buvo apvaisinta mano kiaušinėlių, iš kurių būtų galėję išaugti maži vaikeliai. Mačiau daug šviesos kibirkščių, kurios sušvisdavo sukuriant jų sielas. Taipogi girdėjau riksmą tų **sielų, kurios buvo išplėstos iš Dievo Tėvo rankos.**

Ir staiga supratau, kodėl aš nuolat buvau taip blogai nusiteikusi, kupina kartėlio ir nemaloni. Dažnai būdavau blogos nuotaikos, nesukalbama, nesusivaldanti ir įnoringa savo šeimos ir artimųjų atžvilgiu. Visą dieną aš baimindavausi ir niekas negalėjo manęs patenkinti. Dažnai mane apimdavo siaubingos depresijos ir prislėgta nuotaika. O dabar tarytum žvynai būtų nukritę nuo mano akių. Kaip paprasta ir vienareikšmiškai aišku: aš tapau **vaikų žudymo mašina!**

Visa tai vis labiau mane stūmė į nuodėmių liūną. Kaip „Gyvenimo apžvalgos“ pradžioje galėjau išdidžiai pareikšti, kad aš nieko nenužudžiau? Ir kaip aš galėjau kiekvieno žmogaus, kuris man atrodė per daug storas ar nesimpatiškas, negerbti ir paprasčiausiai jį atstumti? Kaip galėjau vaikščioti iškėlus galvą, nors buvau tikra žudikė?

Dar man buvo parodyta, kad žmogų nužudo ne tik pistoleto šūvis. Ne, dažnai **pakanka jo stipriai nekęsti**, labai pavydėti, linkėti ar padaryti blogį. Taip galima žmogų palengva užmušti. Yra ir priežodis: priešaukta mirtis. Žudymas šeimoje ar kitur labai dažnai prasideda tuo elgesiu, kurį mes patys neretai įvertiname kaip nepavojingą, net jei jis ir yra blogas.

Nesvetimauk

Dabar sekė šeštas Dekalogo įsakymas – „Nesvetimauk“. Dėl šio įsako aš pati sau tariau: „Na, pagaliau dėl to nieko negalima man prikišti.“ Niekas negalėjo man primesti kokio nors meilužio, nes visą savo santuokinį gyvenimą intymiaja

prasmė nūgyvenau su vienu vyru, – jis buvo man pirmas ir paskutinis, – tai buvo mano sutuoktinis“.

Ir staiga suvokiau, kad rodydama apnuogintas krūtis, puikuodamasi savo kūnu, pridengtu tik seksualiu bikini, pritraukdavau svetimus vyrus, kad jie į mane vėpsotų, kad jiems sudirginčiau vaizduotę ir slaptus geidulius, tokiu būdu juos stumtelėdama į nuodėmę. Be to, turėjau įprotį nuolat patarti kitoms moterims, kad jos nebūtų ištikimos savo vyrams, sakydama: „Nebūkit kvailos, atsilyginkit jiems tuo pačiu ir nedovanokit jiems, o išsiskirkit su savo vyru, greičiau įforminkit skyrybas!“ Tokiomis kalbomis ir netinkamais patarimais aš vieną šeimą paskatinau skyryboms.

Savo „Gyvenimo apžvalgoje“ aš supratau, kad *apnuoginto kūno rodymas* yra nedoras dalykas – nuodėmė. Jis veda į pasmerkimą ir yra neleistinas, net jeigu daugelis dabartinių žmonių laiko tuos reģinius normaliu reiškiniu teigdami, kad tai naujamadiška atrakcija, kad žmogus tą ar kitą patirtį turi pats išbandyti nors vieną kartą, kad žmogus turi pažinti savo jausmus – ar tai būtų gašlumas, ar palaimingas pakylėjimas. Kai kurie iš jų neprieštarauja, jei toks jų gyvenimo būdas palyginamas su gyvuliais, ir sako: „Tas jausmas toks nesuvaldomas, mes jam paklūstam, kaip ir laukiniai gyvūnai!“ Ir seksas tarp tos pačios lyties asmenų yra pateisinamas, – neva tai normalus reiškinys, net Dievo norimas, nes poruojasi ir tos pačios lyties gyvūnai.

Argi mes, žmonės, nepastebime, kad imame pavyzdžius iš gyvūnų? Toks žmonių elgesys yra tolygus sielos atsisakymui. Juk mes, žmonės, esame Dievo paveikslas – Dievo sukurti su nemirtinga siela – tuo mes ir skiriamės nuo gyvūnų. Labai apgailestauju, bet aš „ištrūkau“ iš Dievo rankų. Su liūdesiu pripažįstu, kad nuodėmė buvo *ne tik* mano padaryti *veiksmai, bet ir slapčiausios* mano *sielos mintys*. Juk nuodėmių

išpažinime sakome: „Nusidėjau mintimis, žodžiais, darbais ir apsileidimais“.

Buvo skausminga matyti, kad mano padarytos **nuodėmės turi pasekmes – ir net ilgalaikes**. Svetimavimo nuodėmė, o tiksliau – svetimavimo nuodėmės, kurias padarė mano tėvas, jo vaikams darė žalą ir gniuždė jų dvasinį gyvenimą. Dėl to aš pradėjau negerbti visų vyrų, o mano broliai buvo tapę tikromis tėvo kopijomis, kurie girdavosi esą superherojais meilės reikaluose ir išgertuvėse, – jie didžiuodavosi visam pasauliui esą „tikri mačo“. Jie visai nesuvokė, kaip labai kenkia savo vaikams.

Savo mirusį tėvą mačiau labai graudžiai dėl to verkianti. Jis tik ten (mirusiųjų pasaulyje) suprato ir matė, kokią didelį savo nuodėmių paveldą paliko ir juo apsunkino savo dukras ir sūnus. Jis suprato, ko nusipelnė, pažeisdamas tvarką Dievo sukurtame pasaulyje.

NevoK

Dėl septinto Dekalogo įsako – „NevoK“ – taip pat buvau įsitikinusi savo teisumu, nes maniau esanti dora ir be priekaištų. Tačiau Viešpats Dievas labai nemaloniai parodė, kad mano namuose puvo ir pelijo daugybė likusių valgių, nes, išigydamą maisto produktus, aš jų prisipirkdavau per daug – turėjau „dideles akis“ ir maisto pilnai nesunaudodavau, dėl ko **jis seno ir gedo**, kai tuo trapu pasaulyje tebėra daugybė alkanų žmonių.

Kai visa tai Dievas man rodė, išgirdau Jo žodžius: „Aš buvau alkanas, o tu pažiūrėk, ką padarei su visu tuo, ką aš tau daviau: tu **blogai naudojai mano dovanas ir leidai joms sugesti**. Man buvo šalta, o tu pažiūrėk, kaip **vergevai mados užgaidai** ir išorės įvaizdžiui. Kiek pinigų tu išleidai liekninimosi priemonėms. Tu tapai savo kūno verge. Trumpai sakant, tu **sudievinai savo kūną**, tu iš jo padarei stabą.“ Ir

prieš mano akis praslinko vaizdai, kaltinantys mane, kad esu taip pat *kalta dėl skurdo mūsų šalyje*, kad esu pažeidusi septintą įsaką.

Dar Viešpats leido man suprasti, kad visada, kai apie ką nors *blogai kalbėdavau*, tai tą asmenį moraline prasme apvogdavau. Atstatyti tai, kas pakenkta žodžiais, dažniausiai neįmanoma. Lengviau yra gražinti pavogtus pinigus, negu ištaisyti apkalbų klaidą – pavogtą gerą vardą to asmens, kuris nepelnytai buvo apkalbėtas.

Aš apvogiau ir savo vaikus, nes *nesugebėjau būti gera šeiminkė, mylinti motina*, kuri rūpinasi vaikais, būna su jais visais gyvenimo etapais ir aukojasi dėl vaikų užmiršdama save. Aš nebuvau gatvėmis besivalkiojanti motina. Tačiau vaikus palikdavau namuose vienus auklėti televizoriui – tarsi tėvui, kompiuteriui – tarsi motinai, žaisti su virtualiais broliais ir seserimis. Kad šia prasme nuraminčiau savo sąžinę ir pasiteisinčiau prieš vaikus, aš pirkdavau pačius brangiausius firminius drabužius, kad bent jau mokykloje ir prieš draugus vaikai galėtų pasididžiuoti ir daryti išpūdį kitiems.

Dar labiau išsigandau pamačiusi, kad mano motina sau priekaištavo ir savęs klausė, ar ji buvo gera motina. Nepaisant to, kad ji tikrai buvo gera ir pamaldi motina bei šeiminkė, šeimos žmogus, kuri nuolat mus saugojo ir mylėjo, perspėdavo dėl grėsmių ir labai rūpinosi mūsų gerove. Taip pat ir tėvas mus mylėjo ir savotišku būdu rodydavo, kad mes, vaikai, esame svarbiausi jo gyvenime. Panirusi į prisiminimus aš pati sau pasakiau: „O kaip bus su manimi, kuri savo vaikams nieko dvasingo nedaviau? Gal jie net nepastebi, ar aš esu namie, gal išvis manęs nepasigenda?“ Sulig tomis mintimis man šaltis perbėgo nugara, o į širdį dūrė skausmas – tarsi kalaviju.

Man buvo gėda dėl savo nesėkmingo gyvenimo. Žinokite, kad „Gyvenimo knygoje“ viskas matoma kaip filme. Aš pamačiau, kaip mano vaikai kažkada tarpusavyje kalbėjosi ir

pasakė tokius žodžius: „Tikėkimės, kad mūsų motina greit sugrįš, kad ji kur nors užtruks. Mūsų motina yra įkyri – visą laiką tik burba ir kritikuoja.“ Kaip sunku buvo girdėti tuos žodžius, kuriuos ištarė mano trimetis sūnus ir kiek vyresnė duktė. Maži vaikai suprato mane esant bloga motina ir vadino mane varna!

Iš naujo suvokiau, kad aš, kaip motina, juos apvogiau – nedaviau jiems to, ką privalėjau duoti. Nesukūriau jiems ramių ir šiltų namų. Vaikystėje aš jiems sukliudžiau pažinti Dievą savo asmenyje. Aš jų nemokiau mylėti artimuosius. Juk yra tokios paprastos sąsajos: *jeigu nemyliu artimo, aš negaliu mylėti Dievo, jeigu neturiu užuojautos bei gailestingumo ir praktiškai to nevykdau, – aš negaliu bendrauti su Dievu*, todėl nieko negaliu priartinti prie Dievo ar perduoti kitiems tikėjimą. Juk Dievas yra meilė.

Nemeluok

Meluoti ar liudyti neteisingai prieš savo artimą yra tapatūs dalykai. Šiuo požiūriu aš tapau eksperte, ar galite tuo patikėti? Tapau, nes šėtonas tapo mano tėvu. Visi turime tėvą: arba dieviškąjį globėją Dievą Tėvą, arba blogio valdovą šėtoną, kuris neigia ir šalina dorąjį tėviškumą.

Jeigu Dievas yra meilė, o aš esu pilna piktybių, tai kas gi yra mano tėvas? Atsakymas yra aiškus ir savaime suprantamas. Juk Dievas man primena apie susitaikymą su priešais, primena atlaidumą jiems, netgi pataria pamilti priešus, kurie yra pridarę man žalos.

Tačiau, jei mano galvoje nuolat sukasi mintis: „Dantis už dantį“, ir aš noriu, kad ta mintis ne tik vaizdiniuose, bet ir gyvenime įsikūnytų, kas tada yra mano tėvas? Pasakyta, kad *Viešpats yra pati teisybė, o šėtonas yra melo tėvas*. Taigi, kas mano tėvas? Aš galėčiau tas sąvokas perkeisti, apsukti

kitaip, bet mano atveju išeina tas pats rezultatas: aš *savano-riškai tėvu pasirinkau šėtoną*.

Noriu paaiškinti, kad nėra jokių melo rūšių: nėra švento melo, nėra rožinio melo ar dar kitokio. Melas lieka melu. Nėra „priverstinio“ melo, „malonaus“ melo, „užuojautos ar gailėtingumo“ melo ar panašių melo rūšių, kuriomis įvairūs šėtono įkvėpti klastūnai noriai prisidengia, kad išsisuktų iš nepatogios padėties.

Kiekvienas melas yra melas, o *šėtonas yra visų melų tėvas ir melagių melagis* nuo pradžių pradžios.

Melai, kuriuos išleido mano liežuvis, buvo dideli ir baisūs. Aš galėjau matyti, kad meluodama tikrai daug „pasiekiau“. Melas visada lieka melu. Blogiausia, kai į melą įspainioji tiek, kad savo melagystės imi laikyti tiesa. Didžiausias melas, laikant save šventu, sakyti: aš nevogiau, nieko neužmušiau arba nėra Dievo. O jeigu Dievas yra, tada aš eisiu tiesiai į dangų, nes esu toks šventas. Kur aš su savo apsimestiniu šventumu nueisiu?

Kiekviena proga, pavyzdžiui, kai paleisdavau *apkalbas*, kai pasijuokdavau iš kito arba sugalvodavau kitam piktdžiugišką pravardę, aš juos sužeisdavau, iškaudindavau. Ir taip aš elgiausi su savo artimaisiais. Ar galite įsivaizduoti, kaip pravardė prigyja ir žeidžia žmogų? Tas žmogus įgauna nepilnavertiškumo kompleksą, kuris jį lydi visą gyvenimą ir sukelia naujus išgyvenimus. Pavyzdžiui, anuomet vieną draugę, kuri buvo putliavėdė, aš vadinau „ta storulė“ arba „riebus rutuliukas“. Ši pravardė prilipo jai visam gyvenimui. Draugė dėl to išgyveno, – ji patyrė moralinę žalą per mano liežuvį. Toks mano draugės apibūdinimas ją pavertė kitų akyse besote édrūne, nutukusia, išplerusia, dėl to žmonės, kurie jos nepažinojo, jos vengdavo ir nepakviesdavo į susitikimus.

Matote, kaip neatsakingi žodžiai iššaukia blogas pasekmes. Kązkada lengvabūdiškai ištarti žodžiai suveikė tarsi užnuodyti vaisiai.

Negeisk neteisėto turto

Kai mano gyvenimas buvo patikrintas pagal Dekalogo reikalavimus, aiškiai pasimatė, kad visos mano nuodėmės ir trūkumai kilo iš mano gobšumo. Šitas beprotiškas noras, šitas troškimas viską turėti ir viską valdyti. TURĖTI vietoj BŪTI. Aš nuolat galvojau, kad būsiu laiminga, jei turėsiu visus pasaulio pinigus. Tas pinigų troškimas netrukus virto apsidėimu. Mano Viešpats Dievas buvo pinigai. Didžiausias mano noras buvo turėti kiek įmanoma daugiau pinigų. Vaikystėje aš neturėjau pinigų, tai norėjau, kad mano vaikai jų turėtų pakankamai. Klaidingai tikėjau, kad žmogaus laimė priklauso nuo to, kiek jis turi daiktų ir turto.

Tačiau mano gyvenimo laikotarpis, kai aš iš tikrųjų turėjau daug pinigų ir beveik viską galėjau sau leisti, buvo blogiausias ir nelaimingiausias. Mano siela buvo tokia prislėgta, jog net galvojau apie savizudybę. Nors turėjau daug pinigų, buvau viena, vidiniai tuščia ir apleista. Aš patyriau, kad MEILĖS, DRAUGYSTĖS, PALANKUMO už pinigus nenusipirksi.

Už pinigus galima nusipirkti tik regimybę, pataikavimą ir suvaidintą palankumą. Buvau giliai nusivylusi, įskaudinta savo pačios pasirinktame gyvenimo akligatvyje. Aš pasiekiau baimių, nusivylimų, beviltiškumo viršūnę. Čia pūtė ledinis vėjas, atnešdamas vienintelį klausimą: „Kodėl tu čionai užkopei?“

Godumas vedė mane tiesiai pragaro kryptimi, tolyn nuo Dievo, nuo Jo rankų, iš kurių mane išplėšė noras turėti.

GYVENIMO KNYGA

Po mano gyvenimo peržvalgos Dešimties Dievo įsakymų pagrindu, man buvo leista pasižiūrėti į savo „Gyvenimo knygą“. Tai buvo nuostabi akimirka. Paprasčiausiai man trūksta žodžių, kuriais galėčiau nusakyti „Gyvenimo knygą“.

Ji prasideda nuo mano užsimezgimo. Kai **susijungė mano tėvų lastelės, blykstelėjo kibirkštis**. Mažas nuostabus švie-

sos sprogimas, iš kurio **susikūrė mano siela, visiškai saugoma Dievo-Tėvo rankų**. Ir aš pamačiau Dievą kaip meilės kupiną bei švelnų Tėvą.

Dieną naktį jis buvo su manimi, vedė mane už rankos, saugojo, be paliovos rūpinosi ir stovėjo už manęs. Niekada nepaleido manęs iš akių ir nepaliko vienos. Viskas, ką tu metu jaučiau kaip bausmę ar didelę nelaimę, buvo ne kas kita, kaip Jo meilė bei rūpestis manimi. Jis žiūrėjo ne į mano išorę, ne į mano gerai sudėtą kūną. Ne. **Jis žiūrėjo į mano vidų**. Jis tyrinėjo mano sielą ir matė, kaip aš po truputį, bet vis labiau išklydau iš Jo kelio ir nusigrėžiau nuo atpirkimo.

„Gyvenimo knygoje“ regėdama įvairius praėjusio gyvenimo atvejus, mačiau savo veiksmų bei laisva valia pasirinktų dalykų pasekmes. Kad geriau suprastumėte, papasakosiu vieną įvykį, parodantį, kokia ypatinga yra ši „Gyvenimo knyga“. Joje pamačiau, kad visą savo gyvenimą buvau labai nenuoširdi ir veidmainė. Dažnai savo pažįstamiems, o taip pat ir draugėms, pataikaujančiai sakydavau: „O, kaip tu šiandien gražiai atrodai. Šie tavo rūbai iš tiesų nuostabūs ir labai tau tinka! Kaip gražiai tu su jais atrodai!“

Tačiau „Gyvenimo knygoje“ matoma ir tai, ką tuomet žmogus galvoja ir kas vyksta jo viduje. Pamačiau, kad taip sakydama aš galvojau: „Fui! Kaip bjauriai ji atrodo! Galbūt manosi esanti grožio karalienė!“ Tokios buvo mano slaptos mintys. „Gyvenimo knygoje“ žmogus mato bei girdi visus įvykius tarsi filme, todėl ir aš taip pat viską mačiau bei girdėjau, ką savo gyvenime kalbėjau, skirtumas tik tas, kad galėjau suvokti ir savo mintis.

Tai buvo tarsi dviejų kanalų, skirtingomis kalbomis įgarsintas filmas ar kaip filmas su titrais. Vienas garso takelis rodė būtent tai, ką aš **balsu pasakydavau** apsimetinėdama, o antrame galėjau **girdėti bei skaityti savo mintis** ir matyti savo **sielos būklę**, savo vidų. Tikrai pagalvotumėte, kad tai

technikos stebuklas, jei jums tektų ką nors panašaus išgyventi savo pasisakymų ar gyvenimiškų situacijų atvejais. Tiesą sakant, tai buvo labai įspūdinga!

Trumpai sakant, pamačiau tikrąjį savo vidinį gyvenimą. Visi mano melai čia matėsi kaip ant delno, jie virė tarsi puode be dangčio, buvo nuogi ir be pagražinimų, ir visi juos galėjo matyti. Visas pasaulis galėjo juos matyti. Jie buvo gyvi ir rodė mano gėdingus poelgius. Mačiau savo mamą, kuriai taip dažnai meluodavau bei išūliai ją apgaudinėjau. Dažnai ji pagrįstai neleisdavo manęs į lauką susitikinėti su „blogais draugais“. Bet pasakius: „Mamyte, man reikia į mokyklos biblioteką dirbti grupėje“ – žaibo greičiu atsidurdavau kieme. O mama patikėdavo mano skubiai suregztu melu.

Kaip dažnai aš, taip meluodama, „užmušinėjau“ laiką: bastydavausi aplink namus, žiūrėdavau pornografinius filmus ar lankiausi baruose, kur gerdavau alų su „draugėmis“. O dabar visa tai matė ir mama mano „Gyvenimo knygoje“, kuri visiems buvo atvira. Joje buvo viskas.

Dar vienas to, ką pamačiau savo „Gyvenimo knygoje“, pavyzdys. Mano tėvai visada įdėdavo pietums bananų. Tais laikais mums iš tiesų trūko pinigų. Mano priešpiečiai būdavo tik bananai, kartais bandelė su pienu. Dažnai bananus suvalgydavau pakeliui į mokyklą, o žieves numesdavau bet kur, visiškai nesusimąstydama. Niekada nepagalvojau, kas gali nutikti dėl slidžios, nerūpestingai numestos banano žievelės, bei kokį pavojų ji gali sukelti kitam žmogui. Mano išmėtytos žievės gulėjo bet kur ir bet kaip. Labai nustebau ir buvau stipriai paveikta, kai Viešpats parodė man, kas nutiko dėl kai kurių – žinoma, ne dėl visų – išmėtytų bananų žievių. Mačiau žmones, kurie griuvo, paslydę ant šių žievelių, o kai kada, dėl transporto srauto, šie virtimai galėjo baigtis sužeidimu ar mirtimi, ir aš būčiau buvusi kalta. Visa tai būtų įvykę tik dėl nerūpestingumo, dėl atsakomybės bei atjautos savo artimiesiems stokos.

Panašiai buvo ir kitu atveju, kai prekybos centre viena kasininkė suklydo ir gražino 4 500 pesų gražos per daug. Po toėjau išpažinties. Ši išpažintis buvo viena iš nedaugelio, kai aš iš tiesų nuoširdžiai apgailestavau bei jaučiau didžiulį skausmą dėl nuodėmingo poelgio.

Mano tėvas mus, vaikus, mokė būti sąžiningais ir, nepaisant skurdo, žmogaus orumą laikyti dideliu gėriu – visų pirma pačiam būti garbingam. Buvau mokoma neimti kito pinigų, net jei tai būtų tik keletas centų. Kai kasininkė permokėjo man gražą, klaidą pastebėjau tik automobilyje, pakeliui į savo darbą. Tada sau pasakiau: „Ak, ši sena karvė, kvaila kerėpla, gražino man 4 500 pesų per daug, o dabar aš turiu grįžti ir jai gražinti šiuos pinigus!“ Aš jau grįžinėju atgal į prekybos centrą, bet įstrigau didžiuliam transporto kamštyje. Radijas pranešė, kad aplinkui viskas užblokuota. Ir vėl aš garsiai maščiau: „To jau per daug! Negaliu prarasti brangaus laiko tik dėl to, kad ta karvė yra tikra kvaiša, nemokanti teisingai suskaičiuoti. Juk niekas jai neliepė taip kvailai, nepatikrinus pinigų, atiduoti gražą. Važiuosiu namo ir negražinsiu jai pinigų! Juk ji pati dėl to kalta.“

Tačiau, nepaisant visų pasiteisinimų, įvykis su pinigais sukėlė man sąžinės graužatį. O kadangi tėvelis taip dažnai ir taip aiškiai kalbėdavo apie padorumą, sekantį sekmadienįėjau išpažinties ir kunigui pasakiau: „Garbingasis tėve, aš nusidėjau, nes pasisavinau 4 500 pesų, t. y. negražinau šitų pinigų tam, kam jie priklausė.“ Po to aš jau nebegirdėjau, ką man kunigas sakė ir ko jis mane mokė.

Kai mačiau šią sceną „Gyvenimo knygoje“, šėtonas faktiškai jau nebegalėjo man priskirti šios nuodėmės bei pavadinti mane vagile, nes aš nuoširdžiai išpažinau ją. Tačiau dabar sužinosite tai, ką man pasakė Viešpats Dievas: „Nors tu ir išpažinai nuodėmę, bet *neatlyginai padarytos žalos*. Tad tai irgi nėra atleistina, nes tai meilės trūkumas savo artimajam.

Tie 4 500 pesų tau yra smulkmena, – tokią pinigų sumą tu kasdien galėjai paleisti vėjais visokioms savo kvailystėms, nes tau būtinai jų norėjosi. Tačiau anai neturtingai moteriškai su minimalia alga, kuriai teko pusę dienos dirbti ir palikti savo vaikus vienus, kad kaip nors išgyventų, – jai tie 4 500 pesų buvo dideli pinigai – jos trijų dienų uždarbis maistui visai šeimai.“

Žinote, kas skaudžiausia buvo šiame įvykyje, kai Viešpats leido man pamatyti tą sceną? Savo akimis mačiau, kaip ši moteris su savo vaikais iš tiesų privalėjo kentėti ir kaip jos šeima keletą dienų badavo. Viską mačiau savo akimis. Tai buvo mano kaltė. Ši moteris su savo mažais vaikais visa tai ištvėrė ir dar patyrė baimę, kad gali prarasti darbą prekybos centre.

Šitaip Viešpats „Gyvenimo knygoje“ parodo mums mūsų poelgius. Jis parodo, kada ir ką mes padarėm, ir kas dėl to mūsų poelgio privalėjo kentėti, kam teko išverti viso to pasekmes, kokiai neigiamai reakcijai buvo paskatinti mūsų artimieji, ir kaip jie vėliau pasielgė.

PASKUTINIS KLAUSIMAS

Pabaigoje Viešpats manęs paklausė: „***Kokius dvasinius lobius atsinešei?***“

Susimąščiau: „Ką Jis turi omenyje, paminėdamas dvasinius lobius?“ Stovėjau prieš Jį tuščiomis rankomis, jose nieko neturėjau, jos tik kabojo, nutįsusios iš pečių, nieko nelaikydamos nei darydamos. Tą akimirką išgirdau jį sakant: „Kokia nauda iš to, kad turi du butus, kelis namus? Kokia nauda iš to, kad manai esanti išsilavinusi dantų gydytoja, kurią lydi sėkmė? Ar galėjai čionai atsinešti nors vieną smiltelę iš savo namo sienos? O gal tu turi su savim pilną banknotų piniginę arba storą čekių knygelę?“

Ir kai Jis dar manęs paklausė: „***Kaip tu panaudojai talentus, kuriuos aš tau suteikiau?***“, susimąščiau: „Apie kokius talentus Jis kalba? Ką Jis nori tuo man pasakyti?“ Ir staiga

šmėstelėjo mintis. Aš susivokiau. Taip, aš gavau nurodymą, nurodymą ginti bei platinti „Meilės karalystę“, „Dievo karalystę.“

Paprasčiausiai aš visiškai pamiršau, kad turiu sielą, o dar sunkiau buvo prisiminti, kad gavau tam tikrus talentus. Visiškai nesuvokiau, kad vienas iš šių talentų yra gebėjimas būti įrankiu, vykdam Dievo Gailestingumą, kad privalau būti Jo gailestingąja ranka. Aš visiškai nesusimąščiau, kad kiekvienas gėris, kurį apleidau ar nedariau, atnešė Dievui didelį skausmą ar nusivylimą.

DIEVO MEILĖ

Labai svarbu, kad jūs žinotumėte, apie ką Viešpats vis klausinėjo. Be paliovos, vėl ir vėl Jis kalbėjo man apie Meilę, apie nesavanaudišką, besąlyginę Meilę. Vėl jautėsi Meilės trūkumas, tos pasiaukojančios, gėrį kuriančios, plataus spektro krikščioniškos meilės savo artimajam.

Trūkumas dieviškos meilės, kurią Jis mums visiems dovanojo kaip nurodymą ar talentą mylėti, trumpai tariant, buvo visko, kas iki šiol įvyko mano gyvenime, rezultatas.

Vėliau Jis man paaiškino: „Žinok, tavo dvasinė mirtis, tavo sielos merdėjimas prasidėjo seniai.“ Ir dabar aš aiškiai mačiau: aš buvau dar gyva, dar kvėpavau, bet iš tiesų buvau jau mirusi. Mano siela jau buvo mirusi, ji užduso. Jei jūs patys galėtumėte pamatyti, kas yra *dvasinė mirtis*! Ką reiškia sielos mirtis, jos uždusimas. Jei jūs galėtumėte pamatyti, kaip atrodo siela, kuri jaučia tik neapykantą. Kokį siaubą bei baimę išspinduliuoja siela, kuri kupina kartėlio ir noro kenkti.

Visą laiką ji tik ir galvoja, kokių būdu ir toliau sėti blogį visame pasaulyje. Būtent taip atrodo siela, jei ji yra kupina didelių nuodėmių. Mano siela gali būti tokiu pavyzdžiu. Iš išorės aš maloniai kvėpėjau ir buvau apsirengusi brangiais rūbais, bet *viduje mano siela dvokė bei klaidžiojo po prarajas*, kuriose veisėsi žmonių bei velnio pyktis. Buvo visiškai su-

prantama ir teisinga, kad aš išgyvenau depresiją ir mane valdė kartėlio jausmas.

Ir Jis man paaiškino štai ką: „Tavo dvasinė mirtis prasidėjo jau tada, kai tu tapai abejinga savo artimiesiems bei jų kančioms. Kai jau nieko nebejautei jiems. Kai aš tau parodydavau tavo artimųjų kančias, – tiek visokių nelaimių visose pasaulio dalyse, – tai buvo *perspėjimas, įspėjantis ženklas*. Kai tu matei per televiziją ar kur kitur, kaip žmonės sugaunami, nužudomi, bombų sudraskomi bei ištremiami, dažnai tik pasakydavai: „Ak, tie vargšai žmonės! Kokias baisias kančias jie kenčia!“ Tačiau artimųjų kančios tavęs visiškai nepalietė, neįsisiskverbė į tavo akmeninę širdį, jų likimai tau nerūpėjo. Savo širdyje tu nieko nejautei! Tavo širdis buvo kieta kaip akmuo ir šalta kaip ledas. *Nuodėmės pavertė tavo širdį akmeniu, padarė ją kieta bei šalta!*“

Kai užsivertė mano „Gyvenimo knyga“, ar galite įsivaizduoti, kokia gėda ir koks liūdesys užplūdo mane?

Visa tai papildė dar vienas skausmas, – jis buvo daug didesnis ir labiau nepakeliamas, – pajutau stiprų apgailestavimą, jog *buvau labai nedėkinga savo Kūrėjui, Dievui Tėvui*.

Nepaisant visų mano nuodėmių, nežiūrint mano nešvarios sielos, didelio abejingumo, apsilėidimo bei siaubingų jausmų artimiesiems, Viešpats *Dievas visada, iki paskutinės akimirkos manęs ieškojo*, ėjo man iš paskos bei *laukė, kad savo gera valia atsiversiu bei sugrįšiu*.

Vėl ir vėl Jis siūsdavo man žmones, kuriuos sutikdavau savo gyvenimo kelyje, skatinusius mane susimąstyti bei sugrįžti pas Jį. Šitaip Jis kalbino mane, mėgino atkreipti mano dėmesį į save. Tokiu būdu – dažnai pakankamai garsiai – Jis *kvietė mane*.

Jis atėmė iš manęs daug visokių dalykų, kad paskatintų mane susimąstyti. Jis siuntė man išbandymus bei sunkius laikotarpius. Tarsi pagalius į ratus Jis man kaišiojo didelius nusivylis-

mus. Visa tai Jis ir toliau darė, kad suteiktų man galimybę sugrįžti, kad nukreiptų mane teisingu keliu į Tėvo namus. Iki paskutinės akimirkos Jis išbandė viską ir laukė kokio nors ženklų iš manęs. Tačiau Jis **niekada nepamynė mano laisvos valios**. Man tereikėjo atpažinti Jo kvietimą bei laukimą ir tada laisva valia teisingai apsispręsti.

Ar jūs žinot, koks yra Dievas, visų mūsų Tėvas? Jis, kaip koks elgeta, stovi mūsų gyvenimo kelio šalikelėje. Ir kaip elgeta Jis mūsų nuolat prašo, bėga mums iš paskos, verkia, bando suminkštinti mūsų suakmenėjusias širdis ir liūdi iki pačių savo Šventos Širdies gelmių, kai taip dažnai Jam atsukame savo nugaras, Jo net nepastebim arba nuolat kažko tik reikalaujam. Jis taip dažnai ir tiek kartų nusižemina, – kaip nusižemino priimdamas mirtį ant kryžiaus, – tik tam, kad mes atsiverstume ir pakeistume savo gyvenimą, kad grįžtume pas Jį į Tėvo namus.

Ir kai aš Jam pasakiau: „Viešpatie, tu mane pasmerkei!“ – vėl suvokiau, kokia įžūli buvau. Žinoma, ir vėl buvau neteisi, nes **ne Jis mane pasmerkė, bet aš pati tai susikūriau**. Man buvo akivaizdu, kad visus sprendimus aš priimdavau pagal savo skonį bei kaprizus – laisva valia, kurią Dievas visada gerbė. Aš pati pasirinkau savo tėvą ir savo kelią.

Ir tėvas, kurį aš pasirinkau, nebuvo Dievas, – tėvu bei savo gyvenimo vadovu aš pasirinkau šėtoną. Aš tvarkiau savo gyvenimą pagal jo valią ir vadovavausi jo melu. Jis ir jo apgaulė tebuvo mano apgailėtino gyvenimo prasmė.

Kai užsivertė mano „Gyvenimo knyga“ pamačiau, kad vis dar kybau galva žemyn virš siaubingų tamsos nasrų. Tapo aišku, – jei aš neapsiginsiu, negrįžtamai įkrisiu į tą tamsią skylę, kurios dugne įsivaizdavau vartus, per kuriuos pateksiu į „amžiną tamsą“ ir niekada daugiau neišvysiu šviesos.

Pradėjau beviltiškai visa gerkle klykti ir šauktis pagalbos. Prašiau visų šventųjų, kad jie padėtų man išsigelbėti. Jūs net

neįsivaizduojate, kiek šventųjų vardų staiga atsiminiau. Visiškai nenučiuokiau, kad žinau tiek šventųjų ir atsimenu jų vardus. Juk buvau tokia drungna, netgi bloga katalikė. Tą akimirką galvojau tik apie išsigelbėjimą. Ir buvo visai tas pats, ar man padės šventasis Juozapas ar šventasis Pranciškus Asyžietis, ar koks kitas šventasis. Kad tik būčiau išgelbėta. Galiausiai išsisėmė visi šventųjų vardai, nebeatėjo į galvą joks naujas vardas, – staiga vėl stojo kapų tyla. Tyloje vėl pajutau nenusakomus skausmus. Jutau beviltišką tuštumą. Jaučiausi vieniša ir visiškai apleista.

Galėjau galvoti tik apie tai, kad žemėje žmonės tikriausiai prisimena mane, turėdami omenyje mano apgaulingą „geros“, „šventos“ moters įvaizdį, kurį specialiai buvau susikūrusi. Visi manęs gedėjo, tarpusavyje kalbėjo apie mano „šventumą“, laukė mano – savo „šventosios“, kurią jie asmeniškai pažinojo savo realiame gyvenime, – mirties, kad paskui ją dievintų ir prašytų jos vienokio ar kitokio „stebuklo“.

Tik pažiūrėkit, kokioje padėtyje aš buvau! Nei vienas iš gedinčių žemėje, laukusių mano mirties žmonių, net patys didžiausi priešai negalėjo įsivaizduoti, kokioje beviltiškoje situacijoje aš buvau: liko kelios akimirkos iki amžino pasmerkimo, ištrėmimo į pragarą, kurio egzistavimu dauguma šių gedinčiųjų jau nebetiki.

Tuo metu, kai mano galvoje sukosi šios mintys, aš nepriitariamai purčiau galvą – tarsi tuo norėdama parodyti, kad ši nedarna tarp mano situacijos ir gedinčių šeimos narių minčių yra nesuprantama. Pažvelgiau aukštyn ir išvydau savo motinos akis – mūsų žvilgsniai susitiko. Mes žiūrime viena į kitą, tiesiai viena kitai į akis. Kentėdama baisius skausmus, aš šaukiu savo motinai: „Mamyte! Kokia gėda! Aš esu pasmerkta. Iš ten, kur dabar esu tremiama, niekada daugiau negrišiu ir niekada mes nebesusitiksim.“

Tuo metu mano motinai buvo suteikta malonė. Visą tą laiką ji stovėjo nejudėdama bei sustingusi. Ir staiga jai buvo leista pakelti du pirštus, duodant man ženklą, – kad pažvelgčiau **aukštyn**. Tuo pat metu nuo mano akių nukrito du dideli žvynai, kurie kėlė nepakeliamą skausmą ir buvo mano dvasinio akluomo priežastis. Kai jie nukrito, staiga išvydau neapsakomą grožį – mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

Tuo pat metu prisiminiau, ką buvo sakiusi kažkuri mano pacientė: „Paklauskite, ponios gydytoja, ir gerai įsidėmėkit. Jūs esate labai linkusi į materializmą, tačiau vieną dieną prisiminsite ir apgalvosite tai, ką dabar čia jums pasakysiu. Tai jums bus be galo reikalinga, kai jūsų lauks didelis pavojus, nuo kurio nesugebėsite pabėgti. Visai nesvarbu, kokio pobūdžio bus šis pavojus. Kai atsidursite tokioje situacijoje, paprasčiausiai pašaukit mūsų Viešpatį Jėzų Kristų ir paprašykite Jo, kad Jis jus apsaugotų savo brangiausiu Šventu Krauju. Jis niekada jūsų nebepaliks ar neapleis. Nes Jis savo brangiausiu **Šventu Krauju** atpirko jus ir išgelbėjo jūsų sielą!“

Su didžiuliu apgailestavimu bei gėda, skaudama širdimi, iš visų jėgų pradėjau šaukti: „**Viešpatie Jėzau Kristau, pagailėk manęs! Atleisk man! Viešpatie, suteik man antrą galimybę!**“

Po to aš išgyvenau pačią gražiausią viso šio įvykio akimirką. Man trūksta žodžių tai aprašyti. Jis, mūsų Viešpats Jėzus Kristus, nusileidžia žemyn ir išveda mane iš tamsos narų, tolyn nuo tos siaubingos duobės krašto.

Kai Jis laikė mane už rankos, iš mano kūno pasišalino visos bjaurybės, visi tie šlykštūs padarai bei deginančios dėmės, kurias aš anksčiau jutau, o visa po manimi esanti žemė tapo nuklota tomis nešvarybėmis.

Jis pakėlė mane aukštyn ir nuvedė į tą pačią vietą, kurią jau anksčiau aprašiau. Dabar, su neišmatuojama, žmogiškais žodžiais nenusakoma meile Jis man sako: „Tu grįši į žemę,

gausi antrąją galimybę... Tačiau palaiminimą sugrįžti į žemę gausi ne dėl to, kad tavo draugai bei šeimos nariai daug meldėsi. Nes yra visiškai natūralu, kad šeima bei žmonės, kurie tave gerbia, meldžiasi dėl tavęs ir Manęs prašo tau padėti. Tačiau tu gali sugrįžti tik daugybės žmonių, kurie nėra tavo giminės nei šeimos nariai, maldų dėka. Tiek daug visiškai nepažįstamų žmonių karčiai verkė, nuoširdžiai meldėsi, ir iš jų sielų gelmių tryško begalinė meilė bei palankumas tau.“

Tą akimirką pamatau, kaip įsižiebia begalė švieselių, mažučiu, baltų švieselių, pilnų nesavanaudiškos, tyros meilės. Staiga pamatau visus asmenis, kurie dėl manęs meldėsi. Tai buvo švieselės tūkstančių žmonių, kurie iš laikraščių, radijo ir televizijos sužinojo apie tai, kad į mane trenkė žaibas. Mano nelaimė paskatino juos karštai ir nuoširdžiai melstis.

Tačiau viena iš šių švieselių buvo ypatingai didelė, ji ryškiausiai švietė tarp visų kitų, ji spinduliavo daugiau šviesos nei kitos. Tai buvo šviesa asmens, kuris į savo maldą įdėjo daugiausia nesavanaudiškos, tikros meilės artimajam. Stengiausi pamatyti, kas yra tas žmogus, kuris, nepaisant to, kad manęs visai nepažinojo, tiek daug meilės man paaukojo. Ir štai Viešpats man tarė: „Žmogus, kurį tu ten matai, nors visiškai tau nepažįstamas ir svetimas, jautė tau tokią didelę atjautą bei švelnią meilę, kokios beveik neįmanoma įsivaizduoti.“

Viešpats parodė man, kaip viskas vyko. Tas neturtingas indėnų kilmės vyras gyveno kaime Siera Nevada de Santa Marta kalno papėdėje. Jis buvo paprastas kaimietis. Neturėjo pakankamai maisto net savo šeimai – tų metų derlių sunaikino gaisras, keletą išlikusių vištų nusinešė lapė. Negana to, dar buvo pagrobtas jo sūnus. Tas žmogus nusileido žemyn į kaimą ir nuoširdžiai, su tokia meile, kokios reta, dalyvavo mišiose. Viešpats leido man matyti, kaip šis vargšas valstietis meldėsi mišių metu. Jis Viešpačiui kalbėjo: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš myliu tave, dėkoju tau už savo gyvenimą, už savo

šeima, už savo vaikus!“ Visa jo malda buvo dėkojimas ir garbinimas. Jis turėjo du banknotus – vieną 10 000 ir kitą 5 000 pesų. Ar galite įsivaizduoti, kad renkant aukas jis nepadaavė bažnyčios patarnautojui 5 000, bet, nepaisant savo neturtin-gumo, paaukėjo 10 000 pesų banknotą.

Po Šventų Mišių už likusius pinigus jis nusipirko šiek tiek duonos bei sūrio. Šiuos produktus suvyniojo – kaip kaime įprasta – į praeitos dienos laikraštį (tai buvo Kolumbijos dien-raštis „El Espectador“). Grįždamas namo jis užsinorėjo valgyti. Išvyniojęs produktus, vakarykščios dienos laikraščio pirmajame puslapyje pamatė nuotrauką su mano apanglėjusiū kūnu, gulinčiu ant neštuvų. Pamatęs šią nuotrauką, jis karčiai pravirko ir balsu pradėjo melstis su didžiule, šilta, nesavanaudiška bei vaikiška meile: „Tėve, kuris esi danguje, mano Viešpatie ir Dieve, pasigailėk šios mano sesutės. Viešpatie, išgelbėk ją, Viešpatie, padėk jai, Viešpatie, neleisk jai žūti, Viešpatie, gailestingai pažvelk į ją. Jei Tu mano sesutę išgelbėsi, aš pažadu pėsčiomis nueiti į Bugos šventyklą [*Marijos šventovė Kolumbijos pietvakariuose*] ir, žinoma, šį savo pažadą būtinai išpildysiu. Bet Tu ateik padėti mano sesutei ir išgelbėk ją!“

Įsivaizduokit! Visai paprastas ir neturtingas kaimietis, kuris nei pikta šaukė, nei prakeikė Dievą dėl to, kad jis ir jo šeima turi kentėti alkį bei troškulį. Jis, jausdamas savo širdyje tikrą, nesavanaudišką, tyrą meilę, pasižada Viešpačiui, kad pereis visą didžiulę mūsų šalį, kad išgelbėtų tą, kurios jis nepažįsta ir niekada gyvenime nematė.

Už tai, kad aš stoviu čia, prieš jus, esu dėkinga šiam valstiečiui.

Ir Viešpats man paaiškina: „Dabar tu matai! Tai ir yra meilė artimajam!“ Ir tuoj toliau byloja: „Tu sugrįši į žemę. Tačiau šį savo išgyvenimą privalėsi papasakoti ne tūkstantį kartų, bet tūkstančių tūkstančius kartų. Net jei bus žmonių, kurie ne-

pasikeis, nežiūrint to, kad jie bus girdėję tavo pasakojimą. Šie žmonės bus **teisiami pagal griežtesnius kriterijus**. Taip pat ir tau, kai vėl atvyksi čia, tavo teismui galios griežtesni kriterijai. O taip pat šventu aliejumi pateptieji, tai yra Viešpačiui pašvęstieji kunigai, taipogi bus teisiami griežčiau. Ir kiekvienas, žinantis apie stebuklus, kurie įvyko Viešpaties dėka, teismo metu taip pat pajus griežtesnius vertinimo matus. Nėra blogesnio kurčiojo nei tas, kuris paprasčiausiai nenori girdėti. Ir nėra blogesnio aklojo nei tas, kuris nenori matyti“.

Visa, ką šiandien jums papasakojau, mano mieli broliai ir sesės, nėra joks grasinimas ar prievartiniai reikalavimai, nes mūsų Viešpačiui visiškai nereikia mūsų gąsdinti ar primesti savo valią.

Tai, kas šiandien pasiekė jūsų ausis arba ką jūs ką tik perskaitėte, yra jūsų antroji galimybė, jūsų atvejis, už kurį mes visi, jūs ir aš, privalome dėkoti vien tik neišmatuojamam Dievo gerumui.

Išnaudokit šį pasiūlymą. Tai galbūt paskutinis jūsų šansas. Mūsų Dievo gerumo dėka aš toliau gyvenu po to, ką patyriau. Dievo malonės dėka galiu jums viską papasakoti.

Kai atsivers jūsų „Gyvenimo knyga“, kiekvienam iš jūsų atskirai, – o tai įvyks po mirties, prieš jums įžengiant į amžinybę, – tada mes visi išgyvensim tą patį procesą, ir visi mus pamatys tokius, kokie iš tikrųjų esame, be pagražinimų. Dievo akivaizdoje mes vienas kito atžvilgiu pamatysim ir pažinsim labiausiai paslėptas savo mintis bei pačius slapčiausius jausmus. Viskas taps akivaizdu ir niekas neliks paslapyje. O gražiausia bus tai, kad kiekvienas iš mūsų stovės tiesiai priešais Viešpatį, kiekvienas atskirai stovės akis į akį prieš Jį.

Visą mūsų gyvenimą Jis vėl ir vėl lyg išmaldos mūsų prašys, kad mes atsiverstume, grįžtume į Tėvo namus, kad ateitume

pas Jį, kad vėl viską pradėtume iš naujo ir ***kad su Juo bei Jo dėka taptume naujais kūriniais***, nes be Jo pagalbos mes to nepajėgtume.

Telaimina jus visus Viešpats ir tesuteikia jums gausių malonių.

Garbė Dievui Tėvui, kuris mus sukūrė ir myli švelnia meile.

Garbė Dievui Sūnui, mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, kuris per savo kančią ir kraują mus atpirko.

Garbė Dievui Šventajai Dvasiai, kuri veda mus šventumo keliu, kuri stiprina, guodžia, iki kol Tu, Viešpatie, kaip esižadėjęs, vėl ateisi.

Ateik, Viešpatie, teateina viską atnaujinanti valanda. Padaryk visa nauja ir įsteik savo meilės bei taikos karalystę. Amen.

Sesuo Glorija Polo

Dr. Glorija Polo gyvena Kolumbijoje ir, kaip prieš šį dramatišką įvykį, toliau dirba dantų gydytoja. Nudėgimo vietoje atsiradę randai, dengiantys 70% kūno paviršiaus, yra šio begalinio Dievo gailestingumo dėka įvykdyto stebuklo iškalbingieji liudininkai. Mes taip pat patirsime stebuklą, jei atsiliepsime į Jo kvietimą.

Priedas 1

PASAKYK TĖVAMS, KADA Š NORIU GYVENTI

Iš knygos **Janina Inčiūrienė**

Aš neklausiu ar reikia, bet duodu, Kaunas, 2007

Tai buvo 1971 metų sausyje. Ryte atsikėliau labai nuvargusi: baisus sapnas trukdė nakties poilsį. Sapnavau einanti labai ilgu tuneliu. Buvo tamsu, tamsu. Tamsa buvo klaiki. Tik kažkokia vidinė nuojauta sakė, kad reikia eiti tiesiai pirmyn, pirmyn. Ilga buvo ta kelionė. Staiga prie mano kojų lyg atsirado kažkas, pasilenkiau pažiūrėti ir paėmiau rankomis.

Tamsa pradėjo šviesėti. Pradėjau suvokti, kad tai labai mažas žmogutis, naujagimis. Persigandau. Tuo tarpu pradėjo labai smarkiai šviesėti. O iš aukštai didelėje šviesoje nusileido rausva skraistelė. Ji apsupo tą vaikutį. Supratau laikanti moteriškos lyties kūdikį, mergytę.

Ėmiau skubiai bėgti. Jaučiau, kad tam kūdikiui reikia pagalbos. Aš bėgau, bet pati nežinau kur. Tuomet kūdikio galvutė ėmė sparčiai didėti ir pasidarė maždaug kaip septynerių metų amžiaus vaiko, nors visas kūdikis buvo labai mažytis, – nė kiek nepadidėjo mano rankose. Uždusau klupdama ir vėl pasikeldama. Bėgau su juo šviesoje, bet vis nežinodama kur. Bėgau vejama minties, kad reikia skubėti. Pribėgau pilkos spalvos pastatą, kuriame nebuvo nei langų, nei durų. Pasibeldžiau į sieną. Pasirodė žmogaus galva:

– Ko čia baldaisi, ko trukdai tylą? – klausia.

Aš rodau kūdikį ir prašau suteikti jam pagalbą, o žmogus pažvelgia į mane ir į kūdikį, rimtai, sakyčiau griežtai, atsako:

– Jis turi tėvus. – Atseit, aš tokių nepriimu.

Tai supratau iš jo rūstaus, griežto veido. Tas žmogus, vilkintis tamsiais darbužiais, dingo, o skylė sienoje išnyko.

Aš vėl bėgau nežinodama kur. Bėgau parkrisdama ir vėl atsikeldama. Bet kūdikis nei karto neiškrito iš rankų: aš jį tvirtai laikiau prispaudusi prie krūtinės. Kai kūdikis suriko:

– Kaip gera man būtų gyventi, jeigu tėvai nenužudytų! – išsigandau.

Sulig tuo kūdikio riksmu atsibudau. Savijauta buvo labai bloga. Bet sapnas lieka sapnu ir aš nuskubėjau prie įprastinių darbų, nes kasdienės pareigos neklausia, koks buvo nakties poilsis, – ar pailsėjai, ar ne. Privalai viską atlikti su meile – pagal Dievo valią.

Vakarui atėjus, pasimeldžiau, paprašiau Viešpaties ramaus poilsio ir nuėjau į lovą. Tik sudėjau akis, ir vėl prieš mane tas pats kūdikis rankose. Žvilgsnis kažko maldauja. Žiūriu aš į jo akis, o jos tokios mėlynos, nekaltos, be žodžių maldauja. Pagaliau pasigirsta balselis:

– Padėk man! Aš iš jūsų daugiau nieko nenoriu... aš noriu gyventi!

Žiūriu aš į mergytę ir nežinau ką daryti. O ji ir toliau kartoja praeitais nakties sapno metu girdėtus žodžius:

– Kaip gera būtų gyventi, jeigu tėvai manęs nenužudytų.

Patylėjusi klausiu mergytės:

– Tai ką gi aš turiu daryti?

– Labai nedaug, – atsako ji, – pasakyk mano tėvams, kad aš labai noriu gyventi!

Sumišusi teisinuosi, kad nepažįstų jos tėvų, o kūdikis plonu vaikišku balseliu sako:

– Prisimink, kai lankei antrąją klasę, tu sėdėjai su mano motina antrame suole.

– Tai buvo labai seniai, ir aš neprisimenu.

– Jos vardas Nijolė.

Tik dabar pradėjau prisiminti Trečiąją septynmetę mokyklą. Tikrai, antroje klasėje gal kokį mėnesį sėdėjau su tokia rudų akių, tamsių plaukų mergaite, vardu Nijolė. Tai buvo seniai, ir aš neprisimenu jos pavardės, tuo labiau, kad ji išsikėlė kažkur kitur gyventi ir iš mūsų mokyklos išėjo. Tai buvo apie 1949 metus. Mano prisiminimus nutraukė gailus maldaujantis mergaitės balselis:

– Padėk man! Man nieko daugiau nereikia, aš noriu gyventi...

Ir taip kartojosi visą naktį. Daug kartų buvau nubudusi, taisiau pagalvę, buvau išėjusi į balkoną grynu oru pakvėpuoti. Bet tik spėju sumerkti akis, kartojasi vis tas pats sapnas. Tik paryčiui truputį pasikeitė. Mergytė ėmė man sakyti, kur reikia nueiti ir nurodė savo tėvų adresą: gatvę, namo ir buto numerius.

Rytą atsikėliau dar labiau mieguista, bejėgė. Nuotaika slogi. Jaučiausi niūri, nors švietė saulė, žerėjo baltutėlis naktį iškritęs sniegas. Visą dieną nenorėjau valgyti. Viskas buvo neįdomu. Kažko širdyje liūdna. Visur, kur beėjau, ką bedariau, akyse stovėjo mažas, rausvas gniužulėlis su labai didele galvute, didelėmis mėlynomis akimis ir geltonais plaukais. Be galo siaubingai skambėjo ausyse ir skaudžiai atsiliepė širdyje: Kaip gera man būtų gyventi, jei tėvai nenužudytų!

Viešpatie, juk aš nieko nenužudžiau ir nesirouošiu žudyti! Kodėl naktį visa tai sapnavau? Ką man daryti su nurodytu adresu? Panevėžyje

toji nurodyta gatvė yra... Negalėdama nusiraminti, nutariau vakarinių šv. Mišių auką paaukoti už tą sielą, taip norinčią gyventi, už jos tėvus, kad Viešpats suminkštintų jų žiaurias širdis, pasirengusias nužudyti savo kūdikį. Prieš Mišias ėjau išpažinties ir paprašiau dvasios tėvą patarti, ką tokiu atveju turėčiau daryti. Kunigas, išklauses mane, patarė pasimelsti, o ypač rūpintis pailsėti. Nuo pervargimo, matyt, tapau jautresnė. Laukiamo suraminimo išpažintis nesuteikė. Nors širdyje po šventos Komunijos buvo šviesiau, bet drauge kažko neramu. Mano džiaugsmas buvo sudrumstas. Galbūt prieš mane yra kažkoks tarpas, kurį turėčiau pereiti ir taip pasiekti tą dvasišką, palaimintą šviesą.

Tą vakarą ilgai darbavausi, manydama, kad labiau pavargusi ir vėliau atsigulusi galėsiu greičiau užmigti ir ramiau pailsėti, ir kad įkyrus sapnas jau nebedrums nakties poilsio. Bet viskas buvo kitaip. Pasi-meldusi, vos padėjau galvą ant pagalvės, sumerkiau akis ir atsidūriau palaimingoje miego karalystėje, – vėl sapnuoju. Girdžiu: čaižiai sužviegia stabdomo autobuso stabdžiai. Tai buvo mūsų miesto 7-to maršruto autobusas. Aš įlipu. Atvažiuoju į anos nakties sapne nurodytą vietą: gatvę, namą, butą. Labai jaudinuos. Paskambinu. Laukiu.

Duris atidaro mano metų jauna moteris, vilkinti juodo blizgančio šilko su raudonom rožėm palaidine. Pakviečia į vidų. Kambarys labai jaukus, apstatytas importiniais baldais. Prie staliuko ant fotelio atlošo užkabintas juodas vyriškas švarkas. Moteris tiriamai žiūri į mane. Aš nedrįstu pasisakyti, ko atėjau. Tuo metu iš kito kambario išeina vyras. Akių žvilgsniu ragina žmoną greičiau rengtis, bet, pamatęs mane, sutrinka. Aš imu atsiprašinėti, kad nelaukta viešnia užėjau ir nežinodama nuo ko pradėti, mindžikuoju prie durų. Tai pastebėjęs vyras išeina į kitą kambarį.

Dar kartą atsiprašau ir, paprašiusi leidimo papasakoti savo sapną, kurį esu keletą naktų sapnavusi, atsisėdau. Moteris, žiūrėdama į mane, irgi nedrąsiai prisėda prie manęs. Aš pažodžiui papasakoju pirmos ir antros nakties sapnus. Nupasakojau kaip atrodė mergytė. Pasakiau, kad ji manęs labai prašė pasakyti tėvams, kad ji nieko daugiau nenorinti, tik labai geidžianti gyventi ir, kad tėvai jos nenužudytų. Baigusi pasakoti atsibudau ir labai nudžiugau, kad tai būta tik sapno...

Tą rytą visa buvau ne sava. Nemoku atpasakoti to jausmo, kurį išgyvenau. Aš buvau nebe aš. Neradau sau vietos. Kūnas buvo tarsi pripiltas kažko sunkaus, nesuprantamo. Tokioje būsenoje išėjau į darbą. Dirbti nesisekė. Mintys sukosi apie matytą sapną. Porą valandų galvojau ką daryti, – o gal imti ir nuvažiuoti 7-to maršruto autobusu?

Tai buvo tokia neatstojanti mintis, kad nebegalėjau jai atsispirti. Nuėjau pas viršininką ir pasiprašiau išleidžiama iš darbo. Gavusi leidimą, sėdau į autobusą ir važiuoju. Širdis netelpa krūtinėje, rankos ir kojos tokios sunkios, tarsi švino pripiltos. Bet širdies gilumoje jaučiu gerai daranti, tarsi pataikiusi į tą kelią, kuris išves mane iš praėjusių dienų slogučių... Išlipau iš autobuso ir einu. Atrodo, tarsi šiandien antrą kartą eičiau į tą pačią vietą – taip viskas atitinka.

Spaudžiu skambutį, o širdis daužosi. Turbūt kūne nebuvo nei menkiausios ląstelės, kuri nevirpėtų. Buvau tarsi elektros krečiama. Prasiveria durys ir aš išbaimės ar... – nežinau, kaip tą jausmą apibūdinti – negaliu nė žodžio ištarti. Moteris vilkėjo juoda raudonom rožėm blizgančio šilko palaidinę! Kvietė įeiti. Kambaryje viskas atitiko sapne matytą vaizdą. Net švarkas kabojo ant to paties fotelio atlošo. Iš gretimo kambario įėjęs vyras akių žvilgsniu ragino moterį paskubėti greičiau rengtis.

Papasakojau jai matytą regėjimą. Taip pat paminėjau, kad kūdikis pasakė, kas jos tėvai ir kur jie gyvena.

Sulig tais žodžiais moteris išsitiesė sofoje ir ėmė garsiai raudoti. Iš gretimo kambario išėjo vyras ir puolė prie jos. Aš pasijutau keblioje padėtyje. Atsistojau nebežinodama ką bedaryti.

Tuo metu moteris paėmė rankinuką ir iš jo išėmė registracijos lapelį, kuriame buvo nurodyta šios dienos data ir valanda, kur gimdymo namuose turėjo būti padarytas abortas – nužudytas negimęs kūdikis. Plėšydama lapelį į skutus, šaukė vyrui:

– Tu, tu šito troškai... tu! – Ir parkritusi ant sofos balsu verkė. Išsiverkusi ir apsišluosčiusi ašaras, prabilo:

– Atleiskite, matote, baldus nusipirkome, norime dar pasitaupyti pinigų mašinai. Tai didžiausia vyro svajonė. O vaikai – tai išlaidos, tai naujas rūpestis ir vargas. Tad mes buvome nutarę... Bet dabar ne, ne, ne! – Moteris vėl pradėjo verkti. Tuo metu prie jos prisėdo vyras ir ėmė guosti:

– Apsiramink... nereikės, liaukis...

Bet moteris vis verkė ir po nejaukios tylos prabilo:

– Juk tiek nedaug tetrūko... Po pusvalandžio jūs būtumėte mūsų neberadę... – Ir vėl pradėjo pasikūkčiodama verkti.

Gražus sieninis laikrodinis išmušė vienuoliktą valandą. Aš pakilau tarsi ant sparnų, nejausdama žemės po kojomis – taip buvo lengva, gera, kad nejutau savęs. Akyse buvo šviesu.

Atsisveikindami moteris ir vyras pabrėžtinai prašė niekam apie tai nepasakoti. Jų prašymą priėmiau tik dalinai. Pasakiau ką jaučiau:

– Pasakoti tai pasakosiu, bet prižadu išlaikyti paslaptį – nurodyti nei adresą, nei pavardžių.

Išėjau. Švietė saulė. Buvo graži diena. Bet užvis gražiau švietė Marijos atvaizdas, kurį mačiau danguje. Tarsi mačiau jos rūpestingą žvilgsnį pasauliui ir motiniškai ištiestas rankas. Grįžau į darbą, diena ėjo įprastine tvarka. Tik aš, pritrenkta dienos įvykių, daugiau mažiau, vengiau žmonių, norėjau kuo mažiau su jais bendrauti. Troškau būti viena, susikaupti, dėkoti Dievui už suteiktą malonę, kad galėjau išgelbėti nekaltą kūdikio gyvybę. To įvykio ilgai niekam nepasakojau: bijojau savo kalbomis trikdyti šventą, neliečiamą dalyką.

Nuo to įvykio praėjo daugiau nei pusė metų. Į mūsų buto duris kažkas pasibeldė. Atidariusi ne iš karto pažinau nekviestus svečius. Tai buvo laimingo kūdikio tėvai. Jie prašė manęs pakrikštyti jų pirmagimę dukrelę. Paklausė mano vardo, nes juo norėjo pakrikštyti savo mergytę. Krikštynos buvo labai kuklios. Tėvai prašė, kad jokių būdu niekam apie tai neprasižiočiau. Išaiškėjo, kad jie gyvena be Santuokos sakramento. Patariau jiems jį priimti. Taip aš tapau Janinos Krikšto motina ir turėjau tapti tėvų Santuokos sakramento liudytoja.

Nuo to momento praėjo septyneri metai. Prieš rugsėjo pirmąją nuėjau pasveikinti Janytės ir nustebau ją išvydusi. Jos veidas, didelės mėlynos akys, į dvi kasytes supinti plaukai buvo tikras sapne regėtos mergaitės atvaizdas. Labai norėjau su ta šeima bendrauti ir stebėti mergytę, bet tėvai nepageidavo.

Kunigas Vk. Šauklys, kuris domėjosi tokiais reiškiniiais ir pirmasis išspausdino šį regėjimą, savo knygoje *Kontaktai su anapusine tikrove*, prirašė: „Pasiteiravus Panevėžio miesto ir rajono kunigų, jie taip charakterizavo autore: principinga, atjausli nelaimingiems, aukštos dvasinės kultūros, visų gerbiama, iš profesijos žymi grafikė. Metrikai rodo, kad pakrikštijo kunigas J. Juodelis, o krikštamotė buvo ta pati regėtoja. Mums žinoma ir daugiau duomenų apie kalbamą šeimą.“ (p. 167-173).

J. Inčiūrienė, kurios dalis regėjimų sudėti į knygą *Aš neklausiu ar reikia, bet duodu*, gyvena Panevėžyje. Jai galima paskambinti arba aplankyti.

Tel.: (845) 435110; Ramygalos g. 63-8

Priedas 2

NEGIMUSIŲ VAIKŲ ISTORIJOS

Valdemaras Petroka. „Pasaka“ ne mažiesiems

Įžanga

...Atostogavau kaime. Dieną buvau prisirinkęs daug grybų ir dabar valau. Į duris kažkas pasibeldė. Atidareęs pamačiau du lyg kažkur matytus vyrus. Iš karto gavau smūgį į galvą ir tada viskas išnyko...

Rimnutės istorija

Aš nežinojau kur esu, bet man buvo gera ir šilta, buvau soti. Visą laiką į mane tekėjo kažkas šilta ir skanu. Tačiau aš jutau, kad manęs nenori, todėl bijojau, kad išnyks mano mažas kūnelis, dar neturintis kojyčių, rankučių, galvutės ir liksiu tokia kaip dabar. Tačiau šiuo metu man buvo šilta, gera ir sota. Aš supratau, kad esu mamos viduje. Jutau, kad kartais ji būna pikta, nes aš ją erzinu, bet negalėjau jai paaiškinti, kad taip nebus visą laiką. Negalėjau perduoti, kad būsiu gera, švelni jai, kad būsiu padėjėja ir atrama, kai gimsiu ir užaugsiu. Jau pradėjau justi, kuriose mano būsimo kūnelio vietose bus galvutė, rankutės ir kojytės. Kūnelis jau nebuvo apvalus kaip kamuoliukas. Netikėtai kartą pajutau, kaip prie mano kūnelio priartėjo nežinomas daiktas. Jis suėmė kūnelį ir ištraukė jį iš mamos. Aš išlindau iš kūnelio ir apsidairiau. Mama gulėjo ant stalo. Pamačiau savo kūnelį, mažytį gumuliuką, kurį kažkokia moteris išmetė į kibirą. Supratau, kad niekada į jį negrįšiu. Apžiūrėjau mamą. Jos veidas buvo pabalęs, ji sunkiai alsavo, bet nebuvo nusiminusi, veikiau jautė palengvėjimą. Po to ji nulipo nuo stalo ir išėjo.

Pajutau, kad man reikia skristi. Greit atsiradau ten, kur buvo daug tokių kaip aš. Supratau, kad čia tie, kurių atsisakė mamos ar netyčia iš jų buvo iškritę. Pajutau alkį. Mane pakvietė dvi tokios kaip aš ir mes pakilome aukštn. Pavalgiau šviesos, kuri buvo beveik tokia skani, kaip tas maistas, kurį gaudavau iš mamos. Viena buvo šviesi, kita – melsvesnė

Pavadinau vieną Šviesuole, kitą Žydruole. Jos išmokė mane susikalbėti su negimusiaisiais, suprasti vaikų su kūneliais kalbą. Sužinojau, kad Šviesuolė turi broliuką ir sesutę. Panorau juos pa-

matyti, ir ji iš karto pasiūlė nuskristi pas juos. Šviesuolės sesutė vaikščiojo jau tvirtai, o broliukas dar griuvinėjo. Su vaikais buvo gyvūnelis. Draugės paaiškino, kad tai šunelis. Kalbantis su draugėmis, šunelis pastatė ausis ir judino uodegą. Draugės paaiškino, kad šuneliai, kiti gyvūnai ir maži vaikai mus gali girdėti, tik vėliau vaikai užmiršta, kaip mus suprasti. Ir tikrai – Šviesuolės broliukas pradėjo juoktis, o sesutė nutilo ir lyg įsiklausė, bet nieko nesupratusi vėl pradėjo žaisti su pieštukais. Dar kiek pastebėjome juos ir išskridome.

Kitą dieną mane aplankė suaugusi. Ji paaiškino, kad bus man vietoj mamos. Man tereikės pagalvoti, ir ji nedelsdama į visas mano mintis atsakys ir viską paaiškins. Paklausiau, kas esu aš ir kas mano draugės. Ji atsakė, kad mes – angeliukai. Paaiškino, kad greit suprasiu gimusių vaikų, šunelių ir kitų gyvūnų kalbą. Jei kas bus neaišku, nesuprantama, reikės tik pagalvoti, ir ji į viską atsakys.

Netrukus nuskridau pas mamą. Jos veidas buvo susirūpinęs, ji vėl ėjo pas tą pačią tetą, kuri mane ištraukė iš jos. Jos pasikalbėjo, ir teta pasakė mamai, kad ji nėsčia. Supratau, kad viduje mamos auga mano broliukas ar sesutė. Įlindau į mamą ir supratau, kad auga broliukas. Jo kūnelis buvo mažiukas, kaip mano, kai jį ištraukė iš mamos. Aš jį pavadinau Viltuku. Žinojau, ką reiškia žodis Viltis, ir tikėjausi, kad jis bus su kūneliu. Papasakojau jam, kas atsitiko man ir jis išsigando, bet aš jį nuraminau. Pažadėjau visada būti kartu, papasakojau, kad tokių angeliukų kaip aš yra daug. Jis kiek apsiramino, bet vis tiek supratau, kad nori turėti kūnelį, rankutes, kad galėtų apkabinti mamą, prie jos prisiglausti, ją bučiuoti. Deja, taip neįvyko. Kitą dieną mama nuėjo pas tetą, ta išėmė jo kūnelį iš mamos ir išmetė į kibirą. Mes kartu išskridome. Supažindinau jį su Šviesuole ir Žydruole. Vėliau pavalgėme Saulės šviesos. Jis apžiūrėjo žvaigždes ir pasiūlė skristi į bet kurią žvaigždę, kurią aš išsirinksiu. Aš atsisakiau.

– Tada aš skrisiu vienas, – pareiškė, – nenoriu matyti mamos.

– Tai aš viena liksiu? – nusiminiau.

– Pasilik. Turi draugių. Gal atsiras broliukas ar sesutė, pasaugok juos. Jei neatsiras, manęs ieškok ten, – jis parodė žvaigždę, kurią vadino Šiaurine ir pasakė, kad bus prie jos.

– Aš tave palydėsiu iki raudonosios žvaigždės. Man atrodo, ji netoli, – nutariau.

Nuskridome greit. Pasirodė, kad tai planeta, panaši į Žemę. Ten sutikome daug angeliukų. Tarp jų buvo jauku, gera. Vos nesugalvojavau čia pasilikti, bet mane labai traukė grįžti į Žemę, pamatyti mamą.

Viltukas nutarė pasilikti čia. Apsidžiaugiau, nes galėsiu bet kada jį aplankyti. Grįžau į Žemę. Laikas bėgo. Vis aplankydavau mamą, įlįsdavau į ją, bet vis buvo tuščia. Tik gal dešimtą ar dvidešimtą kartą pamačiau, kad yra mažas kūnelis. Labai bijojau, kad nepasidarytų angeliuku. Visaip mėginau paveikti mamą, kad paliktų ir leistų augti. To prašiau net Saulės.

Mama nuėjo pas tą pačią tetą. Baisiai išsigandau, kad bus dar vienas angeliukas. Teta paklausė:

– Vėl abortą daryti?

Mama atsakė – „ne“. Labai apsidžiaugiau. Teta taip pat buvo patenkinta, net nusišypsojo.

Pradėjau galvoti, koku vardu sesutę pavadinti. Pasitariau su draugėmis ir kartu nutarėm, kad reikia pavadinti Saulute.

– Tikriausiai Saulė išgirdo tavo maldas, – kalbėjo draugės.

Vis aplankydavau Saulutę. Jos kūnelis augo. Jau matėsi mažos kojytės, rankytės, apvali galvutė. Ji puikiai mane suprato. Žinojau, kad likusi kūnelyje nustos mane girdėti ir suprasti. Bet jai pavydėjau, kad galės augti jos kūnelis ir ji ateityje žais, maudysis, valgys uogas ir obuolius, draugaus su berniukais, kurį nors išsimylės, pagimdys nuo jo vaikučių, kuriuos augins ir labai mylės. Tai buvo šviesus pavydas. Sutarėm, kad niekada nedarys angeliukų.

Saulutė vis augo. Nors mamai ir padidėjo pilvas, Saulutei vis tiek buvo ankšta. Su Šviesuole ir Žydruole kartais kutendavome Saulutę, ta judėdavo, o mama skundėsi, kad spardosi, bet nepyko.

Vienu metu Saulutės kūneliui pasidarė visai ankšta. Ji nutarė išeiti iš mamos ir pradėjo taip stipriai judėti, kad pas mamą atvažiavo man jau pažįstama teta, apžiūrėjo mamą ir pasakė:

– Prasidėjo sąrėmiai.

Pamačiau, kaip Saulutės kūnelis lenda iš mamos. Mamai skaudėjo, ji šaukė. Saulutei taip pat nepatiko. Išlindusi ji tuoj pat pradėjo šaukti. Teta pasakė:

– Gimė graži mergaitė. Garsiai šaukia. Bus dainininkė.

Mane apėmė pavydas, kad aš negimiau gražia mergaite. Toks jau mano, Šviesuolės, Žydruolės ir kitų angeliukų likimas. Tuo kaltos mamos, kurios mūsų atsisakė.

Greit Saulutė pradėjo neramiai judėti. Mama prisidėjo ją prie krūties. Pamačiau, kaip valgo. Matyt, maistas buvo skanus, nes ji greit nurimo, be to, ji galėjo ne tik iš mamos valgyti, bet liesti ją, jausti jos meilę.

Laikas bėgo ir Saulutė augo. Jau seniai jos nemaitino mama. Mane vis mažiau girdėjo ir suprato. Po kelerių metų pradėjo lankyti vaikų darželį, kur buvo daug panašių į ją vaikučių. Su jais žaisdavo, išdykaudavo, o mane visai užmiršo. Vėliau pradėjo lankyti mokyklą ir mokėsi labai gerai, nors aš ir negalėjau padėti. Tik kartą pavyko jai padėti, kai vakare ėjo namo iš muzikos mokyklos. Norėdama sutrumpinti kelią, ji pasuko per miškelį. Jame stovėjo barzdotas dėdė. Supratau, kad jis tyko vienišų mergaičių. Mėgindama ją sustabdyti, įlindau į jos smegenis ir pamėginau sukelti jai baimę. Man pavyko. Saulutė sustojo, apsisuko ir nubėgo link gatvės, kur buvo daug žmonių. Barzdočius keikėsi ir spjaudėsi.

Bėgo metai. Saulutė keitėsi. Išaugo krūtys, suapvalėjo šlaunys. Kartą pamačiau, kaip ji su berniuku mėtosi sniego gniūžtėmis, išdykauja, laiminga juokiasi. Supratau, kad ji įsimylėjo. Man vėl kilo pavydas ir nudegino mintis, kad aš niekada nesimėtysiu sniegu su berniukais, nestatysiu sniego pilių, nesimaudysiu, nedainuosiu, nepajusiu mamos švelnumo. Pasidarė labai liūdna ir skaudu.

Todėl nusprendžiau:

– Nepamatysi, Saulute, manęs ir broliuko, – sušnabzdėjau. Pradėjau kilti aukštyn ir vis tolyn nuo Žemės. Skridau tiesiai į Saulę.

– Lik sveika, Saulute. Aš nuskrisiu į patį saulės vidurį ir šviesiu su ja tau, visiems žmonėms, gyvūnams ir medžiams. Aš lauksiu tavęs. Kiek reikės. Tik neskubėk pas mane. Sužinok visko kuo daugiau Žemėje, sulauk Meilės ir vaikučių. Tikiu, kad niekada nedarysi angeliukų.

Skridau į Saulę vis gilyn. Nuo manęs atplyšdavo maži gabalėliai ir nuskrisdavo su Saulės spinduliais į Žemę. Per juos mačiau Saulutę. Mačiau, kad jai viskas sekasi gerai ir tikiuosi, kad visada taip bus.

Viltuko likimas

Išsiskyręs su Rimtute, pasilikau Raudonoje planetoje. Čia buvo daug angeliukų. Su keliais jų susipažinau. Papasakojom vienas kitam savo istorijas. Labai patiko Žvaigždutė. Su ja praleisdavau daugiausia laiko, nes buvo mieliausia. Pastebėjau, kad ir kai kurie kiti būdavo poromis. Kai kas tokius vadino įsimylėjėliais. Visgi būti dviese ilgai niui darėsi per sunku. Negalėjome vienas kito apkabinti, glamonėti, pabučiuoti, nes neturėjome kūnų. Nutarėme išsiskirti. Gal Dievas kada nors leis įsikurti kūnuose? Tikėjomės, kad ir tada galėsime vienas kitą pažinti, o dabar išsiskyrėme.

Pradėjau neskubėdamas klajoti apie Saulę. Vienoje vietoje užtikau dvi snaudžiančias sielas. Man priartėjus jos pabudo.

– Labas, angeliuk. Mes tų žmonių, kurie galėjo būti tavo tėvais, artimųjų sielos.

– Tai visą laiką ir miegate čia?

– Ne, kai kas nors mus prisimena ir apie mus pagalvoja, mes atsibundame ir matome tuos, kurie apie mus galvoja. Gerai būtų, kad kuo dažniau kas nors mus prisimintų, apie mus pagalvotų. Vis mažiau snaustume. Geriausia mums būna vieną kartą metuose. Žmonės tą dieną lanko vietas, kur palaidoti artimieji, prisimena juos, o kartais net ir kalbasi su jais. Mums tada šventė. Mažai miegame, daug naujo sužinome ir pamatome.

– O jei aš apie jus galvosiu, gal taip pat padės?

– Blogiau tikrai nebus. Mums bus malonu, kad apie mus galvoji. Bet geriau būtų, jei būtum tapęs žmogumi ir mus prisimintum gyvendamas žemėje.

Atsisveikinome.

Vėl pradėjau klajoti svarstydamas, ar aplankyti Žemę, ar dar paklajoti.

Mano abejonės greit nutrūko. Priskridau lyg ir pelkę, kur plūduriavo dvi sielos. Paklausiau, ką čia veikia, kodėl neišlipa. Išgirdau tokią istoriją.

Eglutės pasakojimas

Aš esu vandenyje – ne vandenyje. Gerai prisimenu, kas mane čia atvedė. Prisimenu laiką, kai buvau Žemėje, ir tie prisiminimai mane visą laiką kankina. Šiame vandenyje – ne vandenyje esame dviese. Tai baisus skystis. Jis tirštas ir lipnus. Jame negalima nei greičiau paplaukioti, nei iš jo išlipti, nei jame paskęsti. Taip ir plūduriuojame. Anksčiau buvo daugiau sielų, bet dabar likome tik dviese. Na, bet apie viską iš pradžių.

Buvau mergaitė vardu Eglutė. Turėjau tėvus, kurie labai mane mylėjo. Augau sveika, linksma, viskuo patenkinta, laiminga. Lankiau mokyklą, turėjau daug draugių ir draugų. Tėvai vadino mane šaunuole, nes mokiausi labai gerai, buvau drausminga ir draugiška. Viskas pasikeitė, kai sukako keturiolika metų. Aš įsimylėjau Deividą. Jis tapo man Dievu. Tėvų žodžiai tapo nesvarbūs, klausausi ir klausiausi tik jo. Net bijojau pagalvoti, kad jis gali mane palikti, ir pradėti draugauti su kita. Jis tuo pasinaudojo. Įkalbėjo mane jam atsiduoti, grasindamas,

kad priešingu atveju ras kitą. Man teko sutikti. Greit pasijutau nėščia. Jis pareiškė, kad yra per jaunas vesti ir mane paliko. Nežinojau ką daryti. Buvo gėda ir baisu. Man juk tik keturiolika metų! Būtų buvę nors aštuoniolika... Viską papasakojau vyresnei draugei, ir ta patarė pasidaryti abortą. Pinigų už jį sumokėti užsidirbau atsiduodama suaugusiems vyrams. Jie mokėjo brangiai.

Abortą pasidaryti už pinigus, kad ir nepilnametei, buvo visai paprasta. „Gerų“ gydytojų buvo sočiai. Tada aš ir neįtariau, kad manyje yra ne tik kūnelis, bet ir angeliukas. Po to prasidėjo... Man patiko visada turėti daug pinigų, ir vyrai keitė vienas kitą. Ne kartą teko daryti abortus. Kartą kažkas gydytojui nepavyko, ir štai aš čia. Ir liksiu čia, kol man neatleis visi angeliukai, išėję iš manęs, ir aš neatleisiu tiems, nuo kurių angeliukų kūnelius aš buvau gavusi.

Angeliukai, pamatę, kaip aš čia kankinuosi, visi man atleido. Jau galėjau lipsti iš skysčio ir skristi iš čia, bet staiga pasirodė Deivido siela, ir aš apsigalvojau. Jo siela taip pat negali išlipsti iš šio skysčio, kol aš neatleisiu, ir kankinasi ne mažiau už mane. Jo siela ne kartą prašė atleidimo, bet aš priešinuosi. Jėgų suteikia angeliukų buvimas. Tik Deividas kaltas, kad aš tiek daug jų pridariau. Taigi, aš nenoriu, negaliu ir nesiruošiu jam atleisti, nors ir pati kankinuosi. Nenusileisiu, nors ir pats Dievas prašytų. Tikiuosi, kad ir Jis čia bus bejėgis.

Toks buvo Eglutės pasakojimas. Pasidarė liūdna. Man nusibodo klajoti. Niekas nedžiugino šiose klajonėse. Nutariau eiti sesutės keliu. Tapęs Saulės šviesa, šviesiu žmonėms, visus mylėsiu ir visiems bus šviesiau ir šilčiau nuo manęs. Gal sušils jų širdelės ir aš galėsiu tapti žmogumi.

Aš pasukau Saulės link ir netrukus susiliejau su ja.

Užsklanda

...Atsibudau. Iš pradžių nesupratau, kur esu. Šalia sėdėjo sesuo su mano vaikais. Jie papasakojo, kad buvau žiauriai sumuštas, ilgai buvau komoje, bet dabar viskas bus gerai.

Neaišku, kodėl šitokios haliucinacijos mane aplankė. Dar labiau sutrikau, kai gydytojas pasakė, kad komoje haliucinacijų nebūna.

...Atmintis atsistatinėja, bet tik apie tai, kas buvo komoje. Atsimenu, kad iš kelių metrų mačiau save „mirusį“. Šalia lovos mačiau sėdinčius sūnų ir dukrą. Panorau pamatyti mažąją dukrą iš antros

santuokos. Iškart prie jos atsiradau. Ji miegojo. Žadinti pabijojau, kad neišsigąstų. Erdvėje mane sustabdė matinės spalvos asmenybė ir pasakė, kad dar turiu sugrįžti. Iškart atsiradau savo kūne.

Ilgai galvojau, kodėl man buvo pasakyta: „Dar turi sugrįžti“. Prisiminiau, kad žmona du kartus nutraukė nėštumą. Gal aš turėjau sugrįžti, kad papasakočiau apie savo regėjimą? Papasakočiau apie savo negimusius vaikus? Visiems.

Iš PRO VITA, „XXI amžius“ priedas Nr. 2, 2010-02-19

Autorius apie save

Gimiau 1954 m. Zarasų rajone. Baigiau vidurinę Zarasuose. Vėliau baigiau VU medicinos fakultetą, tapau gydytoju psichiatru. 28-ių metų tapau Utenos psichiatrijos ligoninės vyr. gydytoju. Turėjau aukščiausią kvalifikacinę kategoriją. Po gautos galvos traumos esu neįgalus, netekęs 80% darbingumo. Gyvenu pas sūnų N. Vilnioje. Po traumos pradėjau rašinėti. Išleidau knygutę vaikams „Murkaliao nuotykių“.

Kai pasiunčiau „Negimusius vaikus“ į „XXI amžių“, ilgai nespausdino. Jau buvau nusprendęs, kad ta tema jiems nerūpi, kaip ir daugumai. O gal daugelis tik apsimeta, kad nerūpi, patys nuo savęs slepia? Sprendžiu iš savo sūnaus ir marčios. Jie „paskendę“ internete. Suaugę žmonės, patys trejų metų sūnų augina, o internetui daugiau dėmesio skiria nei jam. Apie knygas net nekalbu. O visai jauni žmonės? Bus tik „telikas“ ir internetas?

Dėl „Negimusių vaikų“ sesuo mane išvadino antifeministu, buvusi žmona – potrauminiu marazmatiku. Vis tik lieku nepajudinamas. Teisę savimi pasitikėti man suteikia tai, ko jos nepajuto. Po „komos“ suprantu, kad abortas – tai ne tik fizinis gyvo, maistančio kūno nužudymas, bet ir bandymas sunaikinti jo nemirtingą sielą.

Pats aš visą laiką mintyse buvau materialistas. Netikėjau sielos nemirtingumu. Maniau, kad žmogus užmiega ir tiek. Dabar mano požiūris į gyvenimą pasikeitė. Išnyko mirties baimė. Aišku, neatsirado noras mirti. Tiesiog **žinau**, kad mano protas neišnyks. Dėl to, matyt, ir negaliu neparašyti to, ką mačiau. Nežinau kuo. Akys tai gi buvo likę kūne...

Valdemaras Petroka

***

Valdemaro Petrokos klinikinės mirties pergyvenimas išsiskiria iš kitų tuo, kad autorius tarsi tapo kitu asmeniu ir patyrė tai, ką jaučia kita būtybė. Tuo sunku patikėti, tačiau tokias patirtis, kurias galima išgyventi kitokioje sąmonės būsenoje, jau tyrinėja ir aprašo naujausia psichologijos šaka – *transpersonalinė psichologija*. Ypatingose sąmonės būsenose žmogus gali pasijusti bet kuo – tai yra transpersonalinės arba užasmeninės patirtys. Kitokią sąmonės būseną galima sukelti tam tikrais psichologiniais metodais arba į ją patenkama klinikinės ar tikros mirties metu.

Glorija Polo aprašo, kad būdama klinikinėje mirtyje galėjo matyti savo elgesio pasekmes, ir kaip tai atsiliepdavo kitiems žmonėms. Prisiminkime kad ir tą atvejį, kai ji negražino kasininkei 4500 pesų: *Savo akimis mačiau, kaip ši moteris su savo vaikais iš tiesų privalėjo kentėti ir kaip jos šeima keletą dienų badavo. Viską mačiau savo akimis. Tai buvo mano kaltė. Ši moteris su savo mažais vaikais visa tai ištvėrė ir dar patyrė baimę, kad gali prarasti darbą prekybos centre.*

Denionas Brinkli (Dannion Brinkley), po klinikinės mirties 1994 m. parašęs knygą *Šviesos išgelbėtas* (*Saved by the Light*), labai aiškiai rašo, kad savo gyvenimo apžvalgoje jis tarsi persikūnydavo į skriaudžiamus asmenis ir jautė tą skausmą ar džiaugsmą bei pasekmes, kurias jis jiems sukėlė.

V. Petrokos atvejis įdomus dar ir tuo, kad jis, būdamas psichiatru, žinojo, t. y. buvo išmokytas žinoti, kad „komoje haliucinacijų nebūna“. Tačiau ką reiškia mūsų žinojimas prieš konkrečią patirtį?

Aleksandro Žarskaus prierašas

Glorija Polo

Aš stovėjau prie dangaus ir pragaro vartų

Asmeninis dr. Glorijos Polo liudijimas

Versta iš esperanto kalba leidžiamo čekų katalikų žurnalo
„DIO BENU“ Nr. 1, 2009.

Tekstai patikrinti ir papildyti iš www.gloriapolo.net

Nuotraukos pristatyme ir viršelyje –

iš www.halfthekingdom.org,

www.gloriapolo.net

Spaudė UAB „Print.lt“
Vokiečių g. 187, 45251 Kaunas
Tel.: (8-37) 30 84 10
El.paštas: info@print.lt